

Nguyễn Thế Duyên

Vnthuquan.net, 2009.

Chồng nhật

Mười một giờ đêm tôi ra khỏi nhà nghỉ. Tôi say. Đầu óc quay cuồng, tôi nhìn quanh cố tìm một chiếc xe ôm nhưng không có. Tôi loạng choạng lần đi trên đường phố vắng ngắt. Đêm cuối thu gió thổi lạnh làm tôi càng choáng váng quay cuồng. Không phân biệt nổi phương hướng nữa, tôi cứ thế lảo đảo bước đi như một kẻ mộng du.

Bỗng toàn thân tôi ớn lạnh. Tôi rùng mình. Một luồng khí nóng thốc lên cổ. Tôi vội vàng vịn vội vào một gốc cây nhưng không được. Tôi khịu xuống. Bỗng có ai đó đỡ lấy người tôi. Tôi ôm choàng lấy cổ người ấy và cứ thế nôn thốc nôn tháo.

Gần sáng, tôi tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lạ trong một căn phòng lạ, trên người đắp một chiếc chăn mỏng. Đầu đau như búa bổ. Cổ họng khô đắng. Một mùi hôi không sao chịu nổi từ chiếc chăn mỏng đắp trên người xông lên làm tôi phải tung chăn

ngồi dậy. Nhìn xuống bộ váy mình đang mặc. Trời ơi, nó loang lổ những vết bẩn của trận nôn đêm qua. Mặc dù đã được lau sạch nhưng mùi hôi vẫn cứ từ đó thoảng ra. Tôi nhìn ra góc phòng, một chàng trai đang ngủ gục trên bàn mặt úp lên trên quyển sách đang mở rộng. Tôi hiểu, đêm qua anh ta đã ngồi đọc sách suốt đêm để nhường chiếc giường một duy nhất cho mình. Nhìn lên giường, chiếc túi xách của tôi vẫn vứt lăn lóc ở đấy. Tôi vội vàng mở chiếc túi xách ra kiểm tra lại. Hai trăm đô con dê già trả cho tôi vẫn còn. Di động vẫn còn. Tôi chợt thấy ân hận vì mình đã nghi ngờ một tấm lòng đã cứu giúp mình. Đứng soi mình trước một tấm gương nhỏ treo trên tường, tôi bỗng có một cảm giác kinh tởm chính mình. Son phấn nhòe nhoẹt, Sóng áo nhàu nát, bẩn thỉu và khi nhìn xuống ngực mình, mặt tôi bỗng đỏ lên. Tôi xấu hổ. Đôi bầu vú tròn căng, mịn màng của tôi hiện lên mờ mờ qua làn vải mỏng. Không xu chiêng. Tôi kéo váy nhìn xuống. Trời ơi! Không quần lót. Tối qua tôi đã nằm ở đây với bộ dạng như thế này sao? Tôi nhìn nhanh về phía người thanh niên. Anh ta vẫn đang ngủ ngon lành. Hoảng sợ, tôi vớ lấy chiếc áo của anh ta vắt trên chiếc gi đông xe đạp cà tàng khoác vội vào người rồi rón rén ra khỏi nhà, khép cửa lại.

Về đến nhà, việc đầu tiên là tôi vào phòng tắm. Dòng nước nóng xối khắp cơ thể làm cho tôi tỉnh táo hẳn. Những sự việc hồi hôm lại hiện về trong đầu như một đoạn phim quay chậm. Cảnh đầu tiên là một bộ mặt bự thịch và mỡ đang rúc mặt vào ngực tôi mà mút, mà liếm. tiếng mút của hắn tòm tọp như tiếng lợn đái đang xục cá. Rồi đến cảnh bàn tay thô bỉ của lão cuồng loạn cào cấu, vằn vò khắp cơ thể. Rồi cảnh đôi môi thâm sít của lão như hai miếng thịt trâu hôn hít khắp cơ

thể tôi, Ngực, cổ , má và cuối cùng là áp vào môi tôi. Cái lưỡi dài, trơn ướt như lưỡi rắn lùa sâu vào miệng. Đến đây thì tôi thấy lợm ở cổ họng thế là tôi lại nôn thốc nôn tháo ra chậu rửa. Tôi cứ thế đứng im dưới vòi hoa sen để mặc cho dòng nước nóng xối vào mình. Đôi bàn tay vô thức cứ kì cọ, kì cọ mãi những chỗ cơ thể tôi bị nhor bẩn.. Tôi muốn rửa sạch. Tôi muốn tẩy sạch . Trời ơi ! Tôi có rửa sạch được không? Tôi có tẩy sạch được không? Hai dòng nước mắt bất giác lăn xuống môi mặn đắng.

Tôi đã gặp cảm giác này một lần trong đời. Đó là lần đầu tiên khi tôi đi khách. Lần ấy, sau khi xong việc, cầm tiền, tôi chạy vào buồng tắm cầm lấy cái vòi hoa sen cứ xả mãi nước vào chỗ ấy, vừa xả nước tôi vừa khóc nức nở. Nhưng cái cảm giác ấy đã chết trong tôi từ lâu lắm rồi. Bây giờ , thậm chí sau khi xong việc có nhiều khi tôi cũng chẳng thèm tắm rửa. Thế mà sao hôm nay cảm giác ấy lại bỗng nhiên sống lại?

Đoạn cuối của cuốn phim quay chậm là một căn phòng nhỏ tồi tàn. Hầu như không có một thứ vật dụng gì. Cảnh một người thanh niên đang bế tôi đặt lên giường. Một bên vai váy của tôi trễ xuống để lộ ra một bầu vú căng tròn , mịn màng với chiếc núm vú hồng tươi, be bé. Lúc đặt tôi lên giường, chiếc váy của tôi bị tóe lên để hiện ra một cặp đùi thon dài, trắng muốt . Và. Dịch lên một tý nữa. Cảnh ánh mắt của chàng thanh niên hơi dừng lại ở đó. Một chút. Một chút thôi, rồi anh ta lấy tay kéo lại chiếc váy cho tôi. Những cảnh ấy cứ lần lượt hiện ra trong đầu. Tôi cứ đứng im lặng dưới vòi nước kì cọ một cách vô thức cho đến khi tôi thấy người lạnh buốt. Nước nóng trong bình nóng

lạnh hết từ lúc nào mà tôi không biết.

Tắm xong, tôi ra giường ngồi. Mắt tôi chạm vào chiếc áo của anh mà tôi vút ở trên giường lúc về nhà. Cầm lấy cái áo, tôi lục túi thấy một chiếc thẻ sinh viên và một tờ giấy bạc mười nghìn. Chẳng lẽ anh ta chỉ có từng này tiền thôi sao? Tôi bắn khuôn tự hỏi. Cầm tấm thẻ sinh viên tôi cứ thế ngắm mãi ảnh anh trên chiếc thẻ. Tôi tắt đèn, mang chiếc áo của anh chui vào chăn đi ngủ. Ôm chiếc áo vào ngực, một mùi đàn ông lạ lẫm nồng nồng, chua chua phảng phất ôm trọn lấy cơ thể tôi. Tôi đã ôm không biết bao nhiêu người đàn ông trong tay thế mà sao đến tận đêm nay tôi mới biết mùi đàn ông thật là quyến rũ? Tôi cứ thế thiếp đi trong một giấc mơ nhẹ nhàng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, việc đầu tiên tôi làm là đi giặt chiếc áo của anh. Cũng lạ, đã từ rất lâu rồi, Lâu đến cái mức tôi không thể nhớ lần cuối cùng mình giặt quần áo là khi nào. Quần áo của tôi, tôi đều mang ra hiệu giặt là. Thế mà hôm nay tôi lại tự tay ngồi giặt cái áo cho anh. Ngày xưa khi còn nghèo khổ, chẳng bao giờ tôi có thể nghĩ rằng được giặt một chiếc áo đàn ông là một hạnh phúc. Thế mà bây giờ, khi đã có tiền, cái giấc mơ nho nhỏ đó lại trở thành mong manh như một chiếc bong bóng xà phòng. Giặt xong, tôi phơi khô rồi là chiếc áo cho phẳng. Đến chiều, tôi trang điểm cẩn thận, mặc chiếc váy tôi thích nhất. Chiếc váy này tôi chỉ dùng khi đi với những khách quen thật sang trọng. Tôi đứng xoay người trước gương tỉ mỉ sang sửa từng tí một cho đến khi tôi cảm thấy chính mình cũng phải mê mình. Để chiếc áo của anh vào một cái túi nilông, tôi phóng xe đến nhà anh. Khi chỉ còn cách nhà anh vài chục mét, tự nhiên tôi lại thấy

ngần ngại. Tôi đỗ xe, vào một quán cà phê xê xế trước nhà anh, tìm một chỗ có thể nhìn về phía căn nhà. Một cảm giác lạ lẫm ủa đến xâm chiếm lấy tôi. Một cảm giác băng khuâng, hồi hộp. Một chút gì ngần ngại. Một chút ít thẹn thùng. Chao ôi! Mi sống lại rồi ư? Mi đã chết ba năm nay sao đến hôm nay tự dưng mi lại tỉnh lại, cái cảm giác băng khuâng của một buổi hẹn hò. Người tôi run lên. Cấn chặt lấy môi, tôi hấp tấp ra khỏi quán bỏ lại cốc cà phê mà tôi chưa hề uống.

Phải đến mấy ngày liền tôi tự đấu tranh với mình. Ngày nào tôi cũng xách cái áo đi nhưng đến nửa đường thì tôi lại quay về. Tôi sợ. Một nỗi sợ vô hình đeo bám lấy tôi. Đã có lúc tôi tự bảo với mình. Thôi. Không trả lại cái áo nữa. Mình hãy giữ lại làm một vật kỉ niệm trong cuộc đời. Nhưng còn chiếc thẻ sinh viên? Không thể không trả lại cho anh chiếc thẻ. Đêm nào tôi cũng ôm chiếc áo của anh đi ngủ. Chiếc áo như một cánh bèo cho một chiếc bọt nước là tôi bám vào.

Đến chủ nhật, tôi lại quyết định đến nhà anh. Sau khi trang điểm cẩn thận, tôi xách cái túi ra xe. Vừa đến cửa, tôi lại dừng lại, quay vào nhà, đứng soi mình trước gương một lần nữa. Không được. Tôi tự nhủ. Chắc chắn rằng anh ấy đã biết mình là ai. Đừng để anh ấy có cảm giác xấu về mình hơn nữa. Tôi vội vàng tẩy hết trang điểm, thay chiếc váy đẹp nhất của mình bằng một chiếc váy tôi vẫn mặc ở nhà. Đứng trước gương tôi vẫn thấy mình chưa ổn. Sao đã mặc chiếc váy xấu nhất rồi mà trông mình vẫn như một con điểm thế này? Tôi tự hỏi mà nước mắt tôi trào ra. Mình đích thị là một con điểm chứ còn như gì nữa. Cái từ “Con điểm” chưa bao giờ vang lên bên tai tôi. Tôi

thuộc diện gái gọi cao cấp. Đến với tôi toàn những đại gia có học thức, có chức vụ và toàn là những người lịch lãm. Họ đua nhau cưng nựng, chiều chuộng tôi. Thậm chí với tôi chưa bao giờ những người ấy nói với tôi về vấn đề tiền bạc. Xong việc, họ bí mật nhét tiền vào túi xách của tôi lúc nào tôi cũng chẳng biết nói gì đến hai từ “Con điểm”.

Hôm nay anh đã nói với tôi hai từ đó bằng một ngôn ngữ không lời. Tôi mở tủ quần áo tìm thử xem mình có chiếc quần nào không. Không thấy một chiếc quần nào cả. Tôi vớ lấy xe phóng ra một cửa hàng thời trang nổi tiếng định mua một bộ quần bò nhưng đến cửa rồi nghĩ thế nào tôi lại quay ra. Tôi phóng xe đến phố Trần Nhân Tông, phố chuyên bán những bộ quần áo may sẵn loại bình dân mua mấy chiếc quần bò, vài chiếc áo sơ mi và hai chiếc áo khoác

Mặc những bộ quần áo bình dân vào, tôi thấy tự tin lên hẳn. Lần này tôi phóng đến thẳng cửa nhà anh. Tôi gõ cửa. Cửa mở, anh nhìn tôi bằng con mắt lạ lùng. Anh không nhận ra tôi. Mặt tôi nóng bừng. Tôi lúng túng tự giới thiệu

-Em là con bé hôm nọ say rượu được anh giúp đỡ.

Anh à lên một tiếng, tay vỗ lên đầu như thể sức nhớ ra. Anh vui vẻ

- Anh nhớ ra rồi. Vào đi em

Tiếng “Em” của anh mới ngọt ngào làm sao. Trước khi đến đây, tôi cứ nghĩ anh sẽ gọi tôi bằng một tiếng “Chị” đầy xã giao, vô hồn. Nhưng như thế cũng vẫn còn là tốt cho tôi lắm. Tôi sợ nhất anh sẽ gọi tôi bằng một tiếng “Cô” đầy khinh bỉ. Tôi vào trong nhà, anh kéo

ghế mời tôi ngồi. Rất tự nhiên anh bảo

-Em ngồi đây để anh chạy ra ngoài hàng mua mấy chén nước. Nhà anh chẳng có ấm chén gì đâu. Khách đến đều ra quán. Em uống chè chén hay trà đá?
Để có thể kéo dài được cuộc gặp mặt và để cho tự nhiên nên tôi cũng không chối từ.

-Anh cho em xin một cốc trà đá

Anh chạy ra ngoài mua nước. Tôi ngồi ngắm căn phòng. Một căn phòng người ta vẫn làm cho những sinh viên nghèo thuê. Đồ đạc chẳng có gì. Thứ đáng giá nhất là một chiếc xe đạp cà tàng. Còn thứ đáng giá nhì đó là sách. Chỗ nào cũng thấy sách, trên giường, trên bàn, trên ghế, trên giá sách và thậm chí còn cả dưới gầm giường. Tôi cúi xuống nhặt một cuốn sách nằm ở dưới gầm giường lên thì anh về. Thấy thế anh cười. Nụ cười cởi mở và đáng mến làm sao. Thực ra những người đàn ông đến với tôi người nào cũng cười. Họ cười để mong lấy được nụ cười từ tôi. Hoặc họ cười vì mong lấy được từ tôi một thứ mà họ vẫn mong muốn. Một sự cuồng nhiệt. Những nụ cười đầy mục đích. Còn anh? Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nhận được một nụ cười không mục đích từ một người đàn ông.

-Em cứ để đấy cho anh- Anh lại cười- Đàn ông mà. Bừa bãi quá phải không?

Tôi lấy chiếc áo của anh ra đưa trả lại cho anh.

-Em gửi lại anh cái áo. Anh cho em xin lỗi đã lấy áo của anh mà không hỏi mà lúc đi cũng chẳng có lấy một lời cảm ơn. Tại vì tối hôm ấy trông em nhếch nhác quá.

Tôi lúng túng giải thích. Chúng tôi ngồi nói chuyện một lúc nữa toàn

những chuyện linh tinh không đầu, không đuôi rồi tôi đứng dậy xin phép ra về. Anh tiễn tôi ra ngoài cửa. Lúc tôi chào anh lần cuối thì anh mới nói một câu.

-Lần sau em đừng có uống rượu nhiều như thế nữa.

Tôi cúi mặt, cắn chặt môi để khỏi bật khóc. Tôi vội vàng nỗ máy phóng vụt đi như một kẻ chạy trốn.

*

*

*

Sau cái lần đến trả áo cho anh, rất lâu sau tôi không gặp lại anh nữa. Tôi rất muốn đến nhưng lại sợ. Vả lại cũng chẳng có lí do gì. Tôi chôn chặt hình ảnh anh vào trong lòng. Cố xua đuổi một cái gì đó rất mong manh, không rõ hình hài trong tôi nhưng không được. Thật tình cò tôi lại gặp anh.

Lần ấy, tôi đi với một đại gia. Hai chúng tôi đang ngồi ở một quán cà phê thì anh và mấy người bạn bước vào. Nhìn thấy anh, tôi hoảng hốt vớ lấy một tờ báo đưa lên định giả vờ đọc để che mặt nhưng không kịp. Anh đã nhìn thấy tôi. Tôi thấy anh sửng lại. Mắt anh gặp mắt tôi. Một giây thôi, rồi mặt anh lại bình thản trở lại. Anh đi lướt qua chiếc bàn tôi ngồi, Không hề quay lại, đi thẳng ra chỗ mấy người bạn. Con tim tôi nhói buốt. Sao phũ phàng vậy hả ông trời? Tôi không thể ngồi lại được nữa bèn đứng dậy bảo với người đang đi cùng tôi.

-Ta về thôi anh

-Sao hôm nay em lạ thế?—Vị đại gia của tôi âu yếm hỏi—Hay em

muốn đi đâu để anh đưa em đi.

Tôi lo lắng liếc vội về phía bàn của anh. Quán cà phê nhỏ lại yên tĩnh. Những lời của khách hàng của tôi nghe rõ mồn một. Tôi hạ thấp giọng nói với anh ta.

-Anh cho em xin lỗi. Đêm nay em thấy mệt. Để hôm khác em bù cho anh có được không?

-Chán thật- Khách hàng của tôi thờ dài, đứng dậy- Thôi vậy. Nhưng ngày mai em phải bù gấp đôi đấy nhé.

Giời ơi. Sao lão ta nói to vậy. Hai chúng tôi đi ra. Sao gáy tôi nóng nóng. Hay anh đang nhìn theo tôi?

Ra đến ngoài đường, khách hàng của tôi muốn đưa tôi về nhà bằng xe ô tô của lão nhưng tôi từ chối. Tôi nói tôi sẽ gọi taxi nhưng lão không chịu. Nhùng nhằng một lúc, cuối cùng lão ôm ghì tôi một cái rồi mới chịu lên xe bỏ đi.

Lão đi rồi, tôi sang ngồi ở một hàng nước bên kia đường đợi anh. Tôi không biết tại sao tôi lại hành động như vậy. Đêm nay, tôi đã bỏ mất hai trăm đô la để đợi một cái gì mà chính tôi cũng không biết. Rất lâu sau bọn anh mới ra. Thấy anh ra, tôi đứng lên. Anh nhìn thấy tôi. Tôi nghe thấy anh nói với các bạn

-Thôi! Chúng mày về trước đi. Tao có việc phải đi đằng này một lúc.

Anh đợi cho lũ bạn đi khuất mới dắt xe sang bên đường gặp tôi. Tôi đứng im, cúi mặt không dám nhìn anh, tay mân mê quai chiếc túi xách. Phải một lúc sau tôi mới nghe thấy tiếng anh hỏi nhỏ

-Em bỏ khách để đợi anh à?

-Vâng

Tôi đáp nhỏ và không thể nhận ra giọng của mình. Một thanh âm run

rầy đầy lo sợ. Tôi chắc anh nhận ra điều ấy nên tay anh nhẹ nắm lấy tay tôi.

Chúng tôi dắt xe im lặng đi bên nhau chẳng biết nói gì. Mà tôi cũng chẳng cần anh nói. Tôi chỉ cần anh nắm lấy tay tôi là tôi có thể đi với anh đến cùng trời cuối đất. Đi ngang qua công viên , anh bảo tôi

-Ta vào trong này ngồi chơi một lúc nhé?

-Vâng

Tôi lại vâng rồi im lặng theo anh đi vào công viên. Trong giới gái gọi cao cấp tôi là người rất nổi tiếng. Tôi nổi tiếng không chỉ vì nhan sắc mà còn nổi tiếng vì sự lịch thiệp trong giao tiếp. Sự tinh tế trong nói chuyện. Rất nhiều lần các đại gia thuê tôi đi không phải vì mục đích tình dục mà vì mục đích xã giao với các bạn hàng và lần nào họ cũng rất hãnh diện khi được đối tác khen ngợi

-Trời ơi. Ông anh kiếm đâu ra một cô bồ vừa xinh đẹp lại vừa tinh tế đến thế.

Vậy mà sao hôm nay tự nhiên tôi lại ngậm hột thị? Chúng tôi dựa xe vào gốc cây, ngồi xuống một chiếc ghế đá. Anh nhìn ra ngoài hồ rồi bỗng hỏi tôi

-Đêm nay để đợi anh em mất bao nhiêu?

-Dạ , Khoảng hai, ba trăm đô gì đó

-Hai ba trăm đô? –anh kêu lên kinh ngạc. Anh xoay hẳn người lại, nhìn sâu vào mắt tôi—Liệu có đáng không hả em?

Người tôi run bắn lên. Không thể tự chủ được nữa, tôi ôm choàng lấy anh. Nước mắt trào ra, tôi run rẩy

-Đáng! Đáng lắm anh ạ

Anh ôm lấy tôi rồi lặng lẽ thở dài. Chúng tôi cứ thế ngồi ôm nhau. Tôi riết chặt lấy anh như sợ anh bay mất, Còn anh,tay anh vòng ôm lấy

lưng tôi . Bất động.

Sau đêm ấy, Thịnh thoảng chúng tôi lại đi chơi với nhau. Không bao giờ anh hỏi về công việc của tôi. Tôi biết, anh sợ tôi đau lòng và mặc cảm. Còn về phần tôi, mỗi lần đến nhà anh tôi luôn ăn mặc giản dị, không son phấn. Từ khi yêu anh, anh đã cho tôi những niềm vui nho nhỏ mà trước đó tôi không hề có. Đó là được chăm sóc anh. Tôi luôn được đàn ông chăm sóc và lấy làm thích thú về điều đó . Nhưng bây giờ tôi mới biết rằng được chăm sóc đàn ông còn thích thú hơn nhiều. Một buổi chiều, tôi đang ở nhà anh lúi húi nấu cơm thì có điện thoại gọi đến. Tôi mở máy ra nghe rồi lo lắng liếc vội về phía anh đang ngồi đọc sách bên bàn. Bất chợt tôi gặp mắt anh cũng đang nhìn về phía tôi. Anh đứng dậy đi ra ngoài đường. Tôi vội vàng nắm tay giữ anh lại rồi nói to vào điện thoại.

-Ngay bây giờ ạ? Không được rồi . Tối nay em đã có hẹn.

Nói xong tôi tắt ngay máy. Anh im lặng một lúc rồi hỏi tôi giọng khó nhọc

-Em có khách hẹn à?

-Vâng

Tôi nói lí nhí. Anh quay mặt đi. Lúc anh quay lại tôi thấy nước mắt anh lưng tròng. Tôi ôm chặt lấy anh. Giọng anh đầy giận dữ

-Anh là một thằng vô dụng. Anh đúng là một kẻ khốn nạn –Hai tay anh ôm lấy đầu- Là một thằng đàn ông mà không lo được cho người yêu của mình

Tôi quỳ sụp xuống ôm lấy chân anh. Vùi sâu mặt mình vào lòng anh. Vai tôi rung lên. Khi tôi ngước lên nhìn anh thì mặt tôi cũng đầm nước mắt. Anh cúi xuống nhìn tôi. Bất giác , một giọt nước mắt của anh nhỏ xuống mặt tôi nóng hổi.

Ồi Giọt nước mắt đàn ông

-Anh! _Tôi kêu lên- Nếu bây giờ anh bảo em thôi. Em sẽ thôi ngay
Anh đỡ tôi đứng dậy. Đau đớn

-Anh bảo em thôi ư? Vậy em lấy gì để sống đây? Anh có nuôi nổi em không?-Anh gỡ tay tôi ra, Đẩy tôi ra cửa – Thôi em hãy đi đi.
Xong việc nhớ quay về đây anh đợi.

Tôi lên xe đi. Rất muộn tôi mới trở về nhà anh. Anh vẫn đang đợi tôi.
Nhìn mâm cơm còn nguyên trên bàn tôi lại muốn khóc. Mâm cơm đã nguội tanh . Tôi dụi dãi nói với anh

-Anh để em hâm nóng lại các thứ rồi chúng mình cùng ăn.
Tôi vội vàng bắc bếp hâm lại thức ăn. Anh không thể không biết với loại gái gọi tầm cỡ hai ba trăm đô một đêm như tôi mỗi lần đi khách là một lần tiệc rượu. Sao anh vẫn đợi tôi về cùng ăn? Chúng tôi ngồi cùng ăn với nhau . Mặc dù đã rất no rồi tôi vẫn cố gắng ăn cùng anh cho anh thấy vui lòng. Anh có hiểu điều ấy không anh yêu của em?
Ăn xong tôi thu dọn bát đĩa, còn anh mang bộ ấm chén đi rửa để pha trà. Tôi ngăn anh lại

-Anh để đấy để em rửa cho.
Nói rồi tôi giăng lấy bộ ấm chén, bỏ bát đĩa lại rửa trước ấm chén để đi pha trà cho anh. Tôi thấy anh cắn môi. Anh hiểu. Tôi đang cố gắng bù đắp lại những cái mà đêm nay anh đã phải chịu đựng. Rửa bát xong, tôi đi ra khép cửa lại rồi đến ngồi vào lòng anh. Hơn hai tháng từ ngày tôi yêu anh, chưa bao giờ tôi dám sàm sỡ với anh. Tôi không muốn để hình ảnh một “ Con đĩ” hằn vào trong tâm trí anh. Ngược lại, anh cũng không bao giờ sàm sỡ với tôi. Có lẽ anh muốn tôi hiểu rằng anh không bao giờ coi tôi là một con đĩ. Thậm chí chúng tôi cũng chưa hề hôn nhau. Hành động thân mật nhất của chúng tôi là ôm lấy

nhau nhưng cũng chỉ trong những lúc thật xúc động như buổi chiều nay chẳng hạn. Còn thì chúng tôi thường chỉ nắm lấy tay nhau và im lặng. Nhưng đêm nay thì tôi thương anh quá. Cứ nghĩ đến giọt nước mắt đàn ông bỏng giầy của anh nhỏ lên mặt tôi là tôi không sao chịu đựng nổi. Anh ơi, anh đau đớn lắm phải không? Còn em. Em cũng đau đớn lắm. Biết lấy gì bù đắp cho anh đây?

Tôi cố nén đau buồn, rót một chén nước, tươi cười nâng lên miệng anh

-Anh uống đi để cho em uống với. Hai chúng mình uống chung một chén anh nhé.

Anh nhìn tôi cười cười nhưng đôi mắt anh thì sao mà âm u đến vậy. Đột nhiên, anh bế bổng tôi lên, đặt tôi lên giường. Anh điên cuồng hôn lên khắp cơ thể tôi. Bàn tay anh run rẩy lần mở chiếc cúc áo trên ngực tôi. Tôi nắm tay anh giữ lại

-Đừng anh

Tôi thì thào van xin. Bàn tay anh lập tức dừng lại. Anh nhìn sâu, rất sâu vào mắt tôi.

-Em không muốn?

Nước mắt tôi trào ra.

-Không phải là em không muốn mà là chính anh không muốn

Anh ơi! Nhìn vào mắt anh là em biết anh định dùng cách này để làm dịu đi nỗi đau trong em. Em biết ơn anh nhiều lắm. Trong cơn mắt âm u kia không có lấy một đốm nhỏ của dự vọng. Không có lấy một tia nhỏ của khát khao. Anh định lừa em để em có được một cảm giác hạnh phúc trong cái tình yêu đau đớn này. Trời ơi! Em đã cố che dấu đi nỗi đau đớn của mình sao anh vẫn nhận ra? Tôi thào kêu lên. Anh

oi! Em khao khát lắm. Em thèm muốn lắm. Em chỉ mong có một ngày em được tự tay mình cởi bỏ hết áo quần để khoe tấm thân như ngọc như ngà của em trước mắt anh. Để được nhìn thấy trong mắt anh ngọn lửa đam mê rừng rực cháy. Để được tan vào trong anh cùng với tình yêu của mình. Để được rên lên trong sung sướng và hạnh phúc. Em muốn dâng hiến cho anh chỉ nhân danh tình yêu chứ không phải vì bất cứ một thứ gì khác. Anh hãy đợi, Ngày ấy nhất định sẽ đến . Hãy tha lỗi cho em

Hà nội 18- 3-2009

Nguyễn Thế Duyên

Những đứa con của hai người lính

Thành đứng nghiêm, dập mạnh gót giày, đưa tay lên vành mũ

-Báo cáo sư trưởng, tôi , thiếu tá Nguyễn Thành có mặt theo mệnh lệnh

Sư trưởng, một người nửa đời chinh chiến, mái tóc đã bạc gần hết,ngẩng đầu lên vui vẻ

-Thành đấy à, ngồi đi –Ông chỉ tay vào chiếc ghế. Thành rụt rè ngồi xuống. Sư trưởng chỉ tay sang người đang ngồi nói chuyện với mình giới thiệu- Giới thiệu với cậu, đây là thượng tá Hân, người của

vụ đối ngoại của bộ . Đồng chí ấy có việc muốn làm việc với cậu
Người ngồi cùng với sư trưởng chìa tay ra bắt tay Thành. Ông ta đưa
mắt nhìn Thành từ đầu đến chân với một ánh mắt dò xét khiến Thành
cảm thấy gai hết cả người. Từ tốn, ông lấy trong cặp ra một tấm ảnh
chìa cho Thành

-Cậu có quen biết người này không?

Thành cầm lấy tấm ảnh ngắm nghía. Ảnh một phụ nữ gần ba mươi.
Đẹp gái nhưng lạ hoắc

-Báo cáo thủ trưởng tôi không biết người này

-Lạ nhỉ !Ông Hân lắm bả- Cậu xem kỹ lại đi và cố nhớ xem đã
gặp cô ta bao giờ chưa

Thành ngắm kỹ bức ảnh một lần nữa rồi kiên quyết lắc đầu

-Chắc chắn là tôi không biết người này. Nhưng có việc gì đấy ạ?

-Vấn đề là thế này đồng chí thiếu tá ạ -Ông vừa cất tấm ảnh vào
cặp vừa nói –Cô gái này là một tiến sĩ sử học của Mỹ sang đây
nghiên cứu về cuộc chiến tranh của Mỹ ở Việt Nam theo một hiệp
định trao đổi văn hóa giữa hai chính phủ. Về phía chúng ta, chúng ta
phải cử một người đi theo cô ta để thuyết trình cho cô ta biết về cuộc
chiến tranh và liên hệ với các cơ quan hữu quan của ta giúp đỡ cô ta
trong quá trình làm đề tài nghiên cứu của mình. Văn phòng bộ đã cử
người nhưng cô ta không chấp nhận mà lại chỉ đích danh cậu

-Chỉ đích danh tôi?-Thành kêu lên kinh ngạc- Nhưng tôi có quen
biết gì cô ta đâu?

- Đấy mới là vấn đề.- Thượng tá Hân trầm ngâm một lúc rồi nói
tiếp- Hiện tại chúng ta không biết tại sao cô ta lại biết cậu và cô ta
làm thế có mục đích gì.Tôi chỉ dặn cậu mấy điểm

Thứ nhất- Phải hết sức cảnh giác

Thứ hai - Cô ta là một học giả có uy tín ở Mỹ. Bộ ngoại giao lưu ý chúng ta là hiện nay chủ trương của Đảng và nhà nước ta là khép lại quá khứ. Cố gắng tạo dựng một hình ảnh tốt đẹp, thân thiện với nhân dân Mỹ và nhất là với cộng đồng người Việt nam tại Mỹ. Nhiệm vụ của cậu lần này là hết sức nặng nề. Cô ta không những là một học giả có uy tín mà còn là người Mỹ gốc Việt vì vậy tình cảm của cô ta với đất nước trong lần về nước này có ảnh hưởng rất sâu rộng trong cộng đồng người Việt. Chúng tôi hi vọng đồng chí làm được điều này

*

*

*

Đón Hà ở sân bay là một chàng thiếu tá. Chững chạc trong bộ quân phục, Thành lịch sự mở cửa, mời cô gái lên xe. Xe từ từ lăn bánh ra khỏi khu vực sân bay. Thành tranh thủ giới thiệu

-Trước đây, thời chiến tranh phá hoại, nơi này là một sân bay quân sự. Chính từ sân bay này, những chiếc Mic của chúng tôi đã bay lên bắn rơi pháo đài bay B52 của không quân Mỹ

Mặt Hà hơi cau lại. “Sắc mùi cộng sản” cô thầm nghĩ. Nhưng cô đã nhanh chóng lấy lại được vẻ thản nhiên

-Thế chỗ đầu tổ địa chủ đầu tiên trong cái cách ruộng đất có gần đây không hả anh?

Cô giả vờ hỏi một cách băng quơ. Thành giật mình. “Con mẹ này ghê gớm thật” Thành nghĩ nhanh.

-Xin lỗi chị.

Hà thích thú nhìn bộ mặt đỏ rực vì ngượng nghịu của anh chàng

thiếu tá. Một niềm vui hiếu thắng rất thơ trẻ bỗng xâm chiếm tâm hồn cô. “Một không né, anh bạn” cô mỉm cười

Tám giờ tối, anh chàng thiếu tá lại sang bên phòng cô, mời cô đi thăm Hà nội vào ban đêm. Cô vui vẻ nhận lời. Thành dắt xe máy ra sân. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô gái, Anh giải thích

-Đi chơi đêm ở Hà nội không nên đi bằng ô tô. Tốt nhất là đi bộ. Có như thế mới tận hưởng được vẻ đẹp và hương vị của thành phố Hà nội vào ban đêm

-Thế tại sao chúng ta không đi bộ?

Thành đưa cô gái lên Hồ Tây, vào một nhà vườn kín đáo và yên tĩnh. Chọn một góc khuất nhìn thẳng ra ngoài hồ, anh gọi hai tách cà phê phin, một ít hoa quả và bánh ngọt. Tiếng nhạc cổ điển du dương nhẹ nhàng vang lên trong một không gian yên tĩnh mà ấm cúng làm con người như thoát khỏi cuộc sống náo nhiệt hiện tại lơ lửng bay giữa chốn thiên đường.Trăng sáng vàng vạc. Mặt hồ như trải rộng mênh mông dưới ánh trăng vàng.

- Ngày xưa thời còn đi học, khi đọc hai câu thơ

*Thuyền ai đậu bến sông trăng đó
Có chở trăng về kịp tối nay*

Của Hàn Mặc Tử ,tôi không thể cảm nhận được hai câu thơ đó. Câu thơ hư hư,thực thực, mờ mờ, ảo ảo chẳng biết ông định nói cái gì. Đêm nay, ngồi đây, tôi mới thấy câu thơ thật đẹp. Chị nhìn xem, nếu đây là một dòng sông đang chảy thì có khác gì một dòng ánh trăng

đâu. Ông dùng hai tờ sông trắng mới chính xác và thơ mộng biết bao.-Thành tựa vào khung cửa, ánh mắt mơ màng. Hà hết sức ngạc nhiên. Trước mặt cô ,không còn là một anh chàng quân nhân khô cứng trong bộ quân phục chỉnh tề mà là một nhà thơ đang đắm mình trong vẻ đẹp mỹ lệ của đất trời. Cô có cảm giác anh có thể nhảy xuống dòng sông trắng menh mông kia để ôm lấy vàng trắng đang sáng ngời giữa lòng hồ sâu thẳm. Từ lâu lắm rồi, Lâu đến mức cô không thể nhớ nổi trong đời mình,đã có bao giờ mình được thả mình phiêu diêu trong mây trời, trắng nước như thế này chưa. Cuộc sống tất bật của một nền văn hóa tất bật nước Mỹ làm cô quên mất cuộc đời còn có những phút tĩnh lặng thiên thần.-Cả một dòng sông trắng như thế mà Hàn mặc Tử vẫn thấy chưa đủ-Thành mơ màng nói tiếp- Ông vẫn muốn nhiều trắng hơn nữa. Ông muốn những con thuyền kia-Thành dơ tay chỉ ra phía xa xa ngoài hồ, có một vài con thuyền nhỏ đang lững lờ trôi trên sóng nước- Chờ thêm nữa ánh trắng huyền diệu về để đổ thêm vào dòng sông trắng vốn đã menh mông . Một tứ thơ tuyệt vời có phải không chị?

-Anh Thành có làm thơ không? Hà hỏi , trong lòng đầy ngạc nhiên về sức cảm thụ thơ đầy tinh tế của anh chàng đang ngồi trước mặt mình.-Tôi không nghĩ rằng các anh là những người như thế này

-Thế chị nghĩ chúng tôi như thế nào?- Thành cười hỏi lại- Chắc là những con người khô cứng, quẩn quại trong đói nghèo. Hàn học trong thù hận và nụ cười thì đã biến mất trên những bộ mặt khắc khổ. Có đúng vậy không?- Thành nhìn cô gái, trong mắt ánh lên một nét giễu cợt không hề che dấu- Đói nghèo thì đúng nhưng làm gì đến mức quẩn quại phải không chị?Còn nụ cười?- Thành cười. Một nụ cười rất tươi- Thì ở đâu cũng có. Chị có thể bắt gặp nó ở tất cả

những khuôn mặt nào mà chị gặp

Cách nói chuyện thẳng thắn và trực diện của anh làm cô gái lúng túng. Nhưng cô công nhận là anh đúng. Từ hôm về nước đến nay, ở đâu cô cũng gặp những nụ cười thân thiện, tươi rói và tràn trề sức sống. Là một sử gia, cô đã đi nhiều nơi, đã gặp gỡ bao nhiêu khuôn mặt, đã nghiên cứu về lịch sử của bao nhiêu dân tộc và cô biết trên trái đất này có biết bao dân tộc nụ cười đã bị biến dạng vì chiến tranh, vì đói nghèo và vì thù hận nên khi đặt chân xuống sân bay, cái đầu tiên làm cho cô ngỡ ngàng lại chính là nụ cười. Cô không thể ngờ được trên mảnh đất đầy đau thương, bom đạn, máu, nước mắt và nghèo khổ này nụ cười vẫn nở trên môi mọi người như một minh chứng hùng hồn về sức sống mãnh liệt của một dân tộc

-Vâng! Anh nói đúng. –Giọng cô gái bỗng trầm xuống xa xót-Tôi chưa hiểu mảnh đất này. Lúc còn ở bên Mỹ, thú thật với anh tôi hiểu về mảnh đất này đúng như anh nói đấy. Tôi sinh ra và lớn lên trên đất Mỹ, nhiều lúc tôi đã quên đi mất mình là người Việt nam- Môi cô nở một nụ cười cay đắng-Thật không thể tin nổi, một sử gia như tôi, hiểu thấu đáo lịch sử của bao nhiêu dân tộc thế mà lại không hiểu chính dân tộc của mình.- Đột nhiên, cô gái bỗng thở hắt ra một cái, cô nhìn thành tươi cười- Nhưng tôi vẫn còn một cái may hơn hẳn những người cùng lứa với tôi trên đất Mỹ đó là ba mẹ tôi luôn luôn kể về Việt nam cho chúng tôi nghe và không bao giờ ông cho phép chúng tôi nói tiếng Anh khi về đến nhà. Ơn trời! Tôi vẫn còn nói được tiếng Việt

-Thế nghĩa là nhiều người vào lứa tuổi chị ở Mỹ không biết nói tiếng Việt? –Thành ngạc nhiên hỏi lại

-Vâng ! ở Mỹ cuộc sống quá bận rộn ,không phải ai cũng có thời gian để làm việc này

-Tôi muốn hỏi chị- Thành trầm ngâm- Với tư cách là một sử gia thì theo chị một dân tộc bị mất đi tiếng nói của mình thì dân tộc đó còn tồn tại nữa không?

Câu hỏi của anh khiến cô gái rùng mình. Trời ơi! Cô thầm kêu lên thoảng thốt. Một dân tộc hơn một nghìn năm Bắc thuộc với chính sách đồng hóa của người Tàu dân tộc ấy vẫn không mất đi tiếng nói của mình. Thế mà thế hệ của cô chỉ mới ba mươi năm tiếng nói của dân tộc ấy đang dần dần biến mất. Ý nghĩ ấy làm cô gái ớn lạnh.

Rất muộn họ mới trở về nhà khách của bộ quốc phòng. Hà không ngủ được. Buổi đi chơi đã để lại trong cô quá nhiều những cảm tưởng mới lạ. Cô mở ngăn kéo,lấy ra từ trong một cuốn sổ tay một tấm ảnh nhỏ đã ố vàng theo năm tháng. Cô chăm chú nhìn bức ảnh, một người lính giải phóng đội mũ tai bèo với một khẩu AK khoác trên vai và một nụ cười tươi thắm. Cô lặng lẽ thở dài

*

*

*

Gần hai tháng trời,Thành đưa cô gái đi khắp nơi cùng chốn . Anh không thể không khâm phục sức làm việc một cách kinh khủng của cô gái nhìn rất mảnh mai này. “Đúng là phong cách làm việc của người Mỹ” anh thầm nghĩ. Cô sục sạo mọi nơi, lúi về hàng đồng tài liệu,rồi suốt đêm đọc phân loại và đưa vào máy tính.

Một buổi sáng, Thành gõ cửa phòng. Không có tiếng trả lời, anh đẩy cửa bước vào. Cô gái đang ngủ gục trên bàn. Nhẹ nhàng, anh lấy chiếc chăn mỏng khoác nhẹ lên mình cô gái. Máy tính vẫn đang mở, tò mò, anh đọc lướt qua xem cô gái ghi chép những gì. Một loạt những bảng, biểu thống kê những viện trợ quân sự của Liên Xô và Trung quốc. Song song với những bảng đó là những bảng thống kê trang bị của quân đội Mỹ ở chiến trường Việt nam. Đang mải mê đọc những tài liệu đó, đột nhiên Thành nghe thấy tiếng hỏi ngay đằng sau lưng mình

-Anh có suy nghĩ gì trước những bảng so sánh này?

Thành giật mình quay lại. Cô gái đã dậy từ lúc nào mà anh không biết

-Tôi chẳng có suy nghĩ gì cả

-Chẳng có suy nghĩ gì cả? Cô gái trầm tư hỏi lại- Lạ nhỉ! Còn tôi, khi nhìn bảng so sánh này, tôi luôn tự hỏi làm sao các anh có thể thắng được người Mỹ trong cuộc chiến ấy?- Cô cười nhìn Thành- Mà anh đừng trả lời tôi theo cái giọng cũ rích của báo Nhân Dân các anh đấy nhé-Môi cô gái chau ra, bai giọng-Chúng tôi thắng vì có sự lãnh đạo sáng suốt của Đảng, vì tinh thần....

Thành bật cười, cắt ngang lời cô gái

-Thế chị đã tìm ra câu trả lời chưa? Chưa chứ gì? Cứ nhìn vào cách chị lập bảng so sánh tiềm lực quân sự của hai bên là tôi biết ngay chị không thể tìm được câu trả lời rồi

Mắt cô gái sáng lên

-Anh có ý gì khác à? Anh nói đi

-Tôi cho rằng chị phải tìm câu trả lời trong truyền thống văn hóa

của dân tộc Việt và tôi nghĩ nghệ thuật quân sự cũng là một phần trong nền văn hóa đó. Theo tôi được biết-Thành nhìn cô gái ngập ngừng-Không biết có đúng không? Vì tôi không biết nhiều về lịch sử thì trên mảnh đất này vốn có một trăm bộ lạc Việt sinh sống nên còn gọi là bách Việt nhưng cuối cùng chỉ còn lại hai bộ lạc là Âu Việt và Lạc Việt còn tồn tại trên mảnh đất này. Hai bộ lạc đó kết hợp lại thành chúng ta ngày nay. Mà sao chị có thể nghĩ về chúng tôi xấu như vậy được nhỉ?-Thành thở dài-Chị cũng là một thành viên trong đại gia đình ấy. Chưa bao giờ chúng tôi coi chị là người Mỹ. Với tôi ,chị luôn là người Việt-Thành nói một cách chân thành,làm cô gái sục động. Cô định nói thì anh dơ tay ngăn lại-Vấn đề giữa chị và chúng tôi, tôi cho rằng không phải là cộng sản hay không cộng sản.-Giọng Thành bỗng sôi nổi hẳn lên-Đúng là đảng cộng sản đã lãnh đạo cuộc kháng chiến này thành công. Nhưng nếu không có đảng cộng sản thì chúng ta vẫn chiến thắng. Đây là một quy luật tất yếu của lịch sử dân tộc

Hà không tin nổi vào đôi tai mình nữa. Cô kinh ngạc nhìn Thành. Một người cộng sản chính tông vừa nói một câu không cộng sản. Quá lạ. Cô chăm chú nhìn Thành

-Anh cho tôi hỏi một câu nhé. Anh có phải là Đảng viên cộng sản không?

-Vâng, Tôi là một đảng viên. Thì sao? Thành gật đầu công nhận

-Thế mà anh lại cho rằng không có Đảng của anh lãnh đạo thì các anh vẫn chiến thắng?

-Trước tiên tôi là người Việt chị ạ. – Anh nhấn mạnh – Là người Việt tôi tự hào về dân tộc mình. Thời nhà Trần ,theo tôi được biết dân số chúng ta chỉ khoảng mười triệu người chống lại một đội quân

năm mươi vạn . Nếu so sánh về tương quan lực lượng thì cuộc chống Mỹ vừa qua không thể so sánh được với cuộc kháng chiến chống quân Nguyên Mông hồi ấy. Lúc ấy lấy đâu ra Đảng cộng sản thể mà dân tộc ta vẫn chiến thắng đầy thôi. Đúng là đảng cộng sản lãnh đạo cuộc kháng chiến chống Mỹ thật nhưng không thể nói do có đảng lãnh đạo. Nói thế là cướp công lao của cả một dân tộc....

Thành định nói tiếp ,bỗng nhiên anh dừng lại vì anh thấy mặt cô gái dần dần đỏ lên. Anh vội vàng hỏi

-Chị làm sao vậy? tôi nói gì xúc phạm đến chị à?

- Không! Không! –Hà vội nói – Em cảm thấy xấu hổ vì trong mình không có được một niềm tự hào dân tộc như anh.

Tiếng “Em” thốt ra một cách vô thức nhưng đầy rung cảm

*

* *

Lại một nửa tháng nữa trôi qua. Một buổi sáng, Hà bỗng đến gặp Thành

-Hôm nay anh bố trí cho em xe đi Thái nguyên nhé.

-Đi Thái nguyên? Làm gì Thành hỏi. Cô gái trả lời một cách bí hiểm.

-Anh cứ đi khắc biết.

Lúc ra xe, cô gái khuôn từ phòng mình ra một lô vàng mã,hương, rượu, bánh kẹo mà Thành cũng không biết cô ta chuẩn bị từ bao giờ.

Tuy rất ngạc nhiên nhưng anh vẫn im lặng không hỏi. Xe bon trên đường . Ra khỏi địa phận Hà nội , thì cô gái nói

-Hôm nay chúng ta về thăm nhà anh.

-Thăm nhà tôi? –Thành kinh ngạc phanh khựng xe lại làm cả hai dúm về phía trước

-Vâng, anh chẳng khuyên em tìm câu trả lời trong truyền thống văn hóa của dân tộc là gì. Hôm nay em bắt đầu tìm hiểu truyền thống văn hóa đó và bắt đầu từ gia đình anh. Anh không đồng ý sao?

-Không phải thế.- Thành ngần ngừ- Có điều.....

-Có điều hôm nay là ngày giỗ của bác trai. Đúng không? Chính vì vậy mà em mới phải về nhà anh trong hôm nay.

Cô gái nói một cách cương quyết. Thành không nói gì. Anh nhả phanh. Chiếc xe lao vút đi. Lòng anh rối bời. Anh linh cảm thấy có một điều gì đó rất hệ trọng sắp xảy ra. Tại sao cô ta lại biết hôm nay là ngày giỗ bố mình nhỉ? Anh tự hỏi nhưng không sao trả lời được. Trong suốt quãng thời gian vừa qua, Thành luôn có cảm giác cô gái hiểu rất rõ về mình. Anh chợt hiểu vì sao có đám vàng hương cô gái mang theo

Hơn mười giờ , xe về đến nhà Thành. Nhà đang rất đông người. Khi Hà bước xuống xe, mọi con mắt đều đổ dồn vào cô. Cô nghe thấy những tiếng xì xào “Xinh quá, chắc là người yêu của cậu Thành”. Một ai đó cất tiếng hỏi

-Hôm nay thằng Thành làm lễ ra mắt đấy hả?

Nhiều tiếng cười bật ra. Một lũ ba bốn đứa con gái trạc hai ba hai bốn, xúm vào cô ríu rít

-Chị mặc kệ bọn họ, chị để em sách túi giúp cho

-Chị với anh Thành từ Hà nội về à?

-Chị ơi....

Hà cảm thấy ngỡ ngàng trước những tình cảm thân thiết, cởi mở mà mọi người dành cho cô. Mẹ Thành từ trong nhà đi ra. Anh vội vàng giới thiệu Hà với mọi người để dập tắt những lời nói đùa vô ý

-Giới thiệu với chị đây là mẹ tôi- Thành quay sang nói với mẹ -
Thưa mẹ - Anh cố ý nói to cho mọi người nghe thấy- Đây là chị Hà một tiến sĩ ở Mỹ sang Việt nam để nghiên cứu về cuộc kháng chiến chống Mỹ ngày trước. Chị ấy muốn về thăm nhà ta để tìm hiểu về truyền thống văn hóa dân tộc.

Bà mẹ Thành chưng hửng

-Thế à, Bố anh , thế mà tôi cứ tưởng.

Mọi người cười ồm lên. Mặt Thành đỏ lựng. Bà quay sang Hà sởi lởi.

-Mời chị vào trong nhà soi chén nước. Gớm quý hóa quá. Ngày giỗ mà cũng được chị lại thăm.

Mọi người vào cả trong nhà. Hà cẩn thận đặt đồ lễ mang theo lên bàn thờ. Cô quay ra thưa với mẹ Thành và mọi người

-Thưa bác và tất cả mọi người .Hôm nay là ngày giỗ bác trai. Trước tiên xin phép bác cho cháu thắp nén nhang trước bàn thờ bác trai và sau đó cháu có một câu chuyện muốn được thưa lại với bác và tất cả mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau. Tất cả đều im lặng. Cô gái kính cẩn châm ba cây nhang, cắm vào bát hương. Lùi lại một bước, cô kính cẩn chắp hai tay trước ngực, nhìn trân trân vào bức ảnh một người

chiến sĩ giải phóng đặt trên ban thờ. Đột nhiên, ngoài sự tiên liệu của tất cả mọi người, cô gái bỗng quỳ sụp xuống, lạy mấy lạy và nói to

-Bác ơi hôm nay cháu thay mặt ba cháu đến đây để tạ tội với bác. Ba cháu rất ân hận vì đã cướp đi tính mạng của bác, người đã tha chết cho ba cháu. Cháu về Việt nam lần này là để thực hiện di vọng cuối cùng của ba cháu là được tạ lỗi với bác và gia đình.

Lời của cô gái như một tiếng sét. Tất cả đều bàng hoàng. Một khoảng im lặng khá dài. Người lấy lại được bình tĩnh đầu tiên lại chính là mẹ Thành. Bà đi lại , nâng cô gái dậy

-Thôi nào cháu. Đứng lên đi ,có gì từ từ ta sẽ nói chuyện
Cô gái đứng dậy, ôm chặt lấy bà nghẹn ngào

-Bác ơi, bác tha thứ cho ba cháu bác nhé

-Bác tha thứ - bà nói khẽ, tay khe khẽ vỗ về cô gái

*

*

*

Đây là mùa mưa năm 1974,tại đồi 601 chiến trường Tây Nguyên.Đại đội biệt động của Toàn (Bố của Hà) được trực thăng thả xuống đỉnh đồi vào buổi trưa.Chưa kịp đào xong công sự thì mới chập tối đại đội biệt động bị quân giải phóng tiến đánh.Anh lính trẻ lần đầu ra trận Toàn, một sinh viên văn khoa bị bắt lính ngay trên đường phố Sài Gòn,co dúm người lại, đạn pháo Việt cộng trùm kín đỉnh đồi. Một quả pháo nổ gần hất toàn ngã dúi vào một góc công sự. Đến lúc Toàn hoàn hồn ngẩng đầu lên thì một họng súng AK đen ngòm đang chĩa

vào giữa mặt. Nhìn người lính đang chĩa súng vào mình Toàn biết ,anh ta sắp bóp cò. Người Toàn nhũn ra, anh nhắm mắt đợi một tiếng nổ. Đột nhiên có tiếng quát

-Không được bắn!

Toàn mở mắt. Một bóng đen từ phía dưới băng lên gạt mạnh người lính sang một bên. Một tiếng nổ chát chúa. Viên đạn sượt qua má Toàn bồng rít

-Báo cáo đại trưởng có mỗi một tên này để làm gì cho vương
Bóng đen vừa cứu Toàn khoát tay

-Đưa tên này đi. Tất cả rút ngay pháo địch sắp bắn vào đây bây giờ.

Đúng như lời người vừa cứu Toàn nói. Đoàn người vừa rút ra được vài trăm thước thì đạn pháo từ Playcu đã tới tấp nã vào trận địa. Người đại đội trưởng hét to trong tiếng pháo gầm

-Tản ra ! Chạy nhanh lên !Pháo địch sắp chuyển làn đấy- Hét xong anh ta túm cổ áo Toàn quát lớn- Còn mày cố mà chạy nhanh cho kịp nếu không tao có muốn cứu mày một lần nữa cũng không cứu được đâu. Hiểu chưa?

Toàn líu ríu gạt đầu. Pháo bắt đầu chuyển làn rơi trúng vào đội hình hành quân. Người đại đội trưởng hét to

-Nằm xuống! tản ra.

Nằm giữa bãi pháo bày, nghe tiếng hú của những quả đạn pháo ngay trên đầu quả thật là kinh sợ. Không giữ nổi , Toàn vùng bỏ chạy. Người đại đội trưởng lao theo quát một báng súng như trời giáng vào lưng Toàn khiến anh ngã dúi về phía trước.

-Đồ ngu ! muốn chết à?-Quát xong,nhìn vào đôi mắt đã dại đi vì

sợ hãi của Toàn, anh ta nhổ một bãi nước bọt-Lính với chảnh tráng, đánh trận lần đầu hả?

-Vâng, vâng- Toàn líu ríu.

-Nghe đây, mày có nhìn thấy gốc cây cụt kia không? – vừa nói người lính việt cộng vừa chỉ về phía trước. Toàn gật đầu- Lúc nào tao hô chạy thì cố mà chạy thật nhanh về đấy và nằm im ở đấy. Rõ chưa?

Toàn gật đầu. Một lúc sau pháo nổ, người lính Việt cộng hô “Chạy”. Toàn vọt lên, lăn vào gốc cây. Ngoái đầu nhìn lại, Toàn thấy người lính Việt cộng thu chân phải lại, cả người anh ta chồm lên phía trước. Đúng lúc đó, một quả đạn pháo nổ phía sau lưng anh ta, hất khẩu AK bay đến chỗ Toàn đang nằm. Hoảng sợ đến mức mất hết ý thức, Toàn vớ lấy khẩu súng, xả cả một băng đạn về phía người lính việt cộng rồi cắm cổ bỏ chạy giữa những tiếng hú điên loạn và tiếng nổ long trời của một trận pháo bầy.

*

*

*

Hà ngừng kể nhìn mọi người đang im lặng ngồi quanh cô. Giọng cô nghẹn lại

-Bác ơi-Cô nói với mẹ Thành- Đúng là ba con đã có lỗi với bác và gia đình nhưng con mong mọi người hiểu cho ba con, Không phải là ba con độc ác ,bất nhân đâu mà đó là vì ba con sợ hãi quá mà hành động một cách vô thức. Sau này, cho đến tận lúc ba con mất, ổng luôn luôn bị giày vò vì điều đó

-Thôi mà con, bác không trách ba con đâu- Mẹ Thành nói

nhẹ, bà đưa cho cô gái chiếc khăn tay-Lau nước mắt đi con, chuyện xảy ra đã quá lâu rồi nhắc lại cũng chẳng để làm gì. Con về đây với bác là bác đã vui rồi.Mà sao con lại biết gia đình bác mà đến?

-Chính ba con cũng không hiểu vì sao mà ông lại sống sót trong lúc cấm cở chạy như thế. Đến lúc mọi việc đã yên trở lại, ba con quay lại lối cũ thì thấy bác trai đã chết. Không thể làm gì khác được

Ba con liền tháo lấy túi gùi bác trai đeo trên người và chôn ông bên cạnh dòng suối bên một tảng đá rất to.Ông nói với con :Để cho khỏi quên ông đã nhét vào hai túi áo ngực của bác trai hai vỏ đạn AK và bắn vào tảng đá cạnh mộ bác trai năm phát đạn.Chính nhờ túi gùi lấy được của bác trai mà ba con mới biết địa chỉ gia đình bác. Ba con đã giữ túi gùi mấy chục năm nay. Trước khi mất, Ông có dặn con phải bằng mọi cách mang những di vật của bác trai giao lại cho gia đình và nói lại với bác mẹ của bác trai để gia đình tìm kiếm.

Nói xong , Hà mở túi xách du lịch lấy ra một chiếc gùi may bằng vải dù hai tay đưa cho mẹ Thành. Trong túi gùi là một bộ quần áo bộ đội đã bạc màu vì mưa nắng và năm tháng, một cuốn nhật kí và một tấm ảnh khổ nhỏ giống hệt bức ảnh đặt trên ban thờ. Gia tài của một người cả đời trận mạc chỉ có vậy. Mẹ Thành đỡ lấy túi gùi, ôm nó vào ngực, hai dòng nước mắt từ từ lăn trên đôi má nhăn nheo.

*

*

*

Khuya lắm rồi, Hà trần trọc không sao ngủ được . Cô ngồi dậy, không

bật đèn ngồi im lặng trong phòng .Mọi việc xảy ra không như cô dự đoán. Cô đã chuẩn bị tinh thần để nghe những tiếng chửi rủa, để nhìn thấy những cặp mắt phẫn nộ, oán hờn. Thậm chí cô đã đặt ra cả những tình huống xấu nhất : Cô bị đánh đập, trả thù. Cô đã tự đặt mình vào hoàn cảnh của gia đình Thành và cô hiểu :Không có gì có thể bào chữa cho ba mình. Giá mà mọi việc xảy ra như cô dự đoán thì tốt biết bao. Cô thầm nghĩ. Cô sẽ thấy nhẹ lòng, sẽ thấy mình được thanh thản. Sự việc không xảy ra như vậy .Không một lời chửi rủa, không một ánh mắt thù hận, chỉ có những giọt nước mắt. Điều đó làm tâm hồn cô trĩu nặng.Cô có cảm giác thêm một lần nữa mình mắc nợ gia đình này

Không thể ngủ được, cô mở cửa bước ra ngoài sân. Giật mình, cô thấy Thành đang ngồi bên bờ ao nhìn xuống vườn chè. Điều thuốc trên môi anh rục rỏ. Cô gái bước lại phía anh. Không quay lại , Thành hỏi

-Chị cũng không ngủ được à?

-Em không ngủ được

Cô ngồi xuống bên cạnh Thành. Cả hai đều im lặng . Đêm yên tĩnh, tiếng côn trùng rả rích càng làm cho đêm trở nên sâu thẳm. Cô gái cắn môi. Cô không thể chịu đựng nổi sự im lặng nặng nề này

-Sao anh lại cứ im lặng thế? Thà anh cứ mắng chửi em , hay tát cho em mấy cái em còn thấy dễ chịu hơn phải nhìn thấy anh im lặng như thế này- Đột nhiên cô túm chặt lấy vai Thành lắc mạnh- Anh! Anh đánh em đi, anh mắng chửi em đi. Em xin anh Giọng cô tắc nghẹn. Dưới ánh trăng Thành nhìn thấy mắt cô ướt đầm

-Em đã đọc Dubopsky của Puskin chưa?-Thành hỏi ,rồi không

đội cô gái trả lời anh nói tiếp-Tâm trạng của anh bây giờ cũng giống như của Dubopsky ấy. Khi anh ta nâng khẩu súng lên nhằm vào kẻ thù của mình thì người con gái của kẻ thù xuất hiện và anh ta đã không thể bóp cò. Còn anh, anh không còn kẻ thù để nhằm vào. Anh biết bắn vào đâu đây? Vào em chẳng?-Thành rít một hơi thuốc dài rồi ném mẩu thuốc xuống đất lấy mũi giày di cho nó tắt ngấm- Ngọn lửa thù hận đã đến lúc phải tắt rồi em ạ. Anh tự hỏi “ Lấy gì đây để lấp đi cái vực sâu thù hận giữa hai đứa chúng mình?”

Anh lấy tay nhẹ nâng mặt Hà lên, nhìn vào mắt cô.Hà ôm lấy anh thì thầm

-Tình yêu !Chúng ta hãy lấy tình yêu để lấp đi cái vực sâu thù hận ấy

Trăng trong quá. Đêm yên tĩnh quá và tình yêu đẹp quá

Hà Nội 6-1 -2009

Bông cúc trắng

Vừa đỗ xe,Chải thẳng cùng làm với tôi đã hỏi ngay

-Sao mà vẫn còn ở đây?

-Sao? Có việc gì à?-Tôi hỏi lại

-Mày không biết gì sao? Cái Loan chết rồi

Mất tôi tối sầm. Không thể tin được. tối qua tôi còn ngồi ở nhà em đến tận mười một giờ đêm mới về nhà. Tôi túm lấy thằng chả lắc mạnh vai nó hỏi dồn dập

-Thế bây giờ Loan nằm ở đâu ?, Anh Duy đâu? Ai ở trong đó với Loan?

Thằng Chả gỡ tay tôi ra

-Bình tĩnh lại đi Hưng, Loan đang nằm ở bệnh viện Bạch mai. Anh Duy và anh em trong tổ đã vào đấy cả rồi. Tao được phân công ở nhà trực. Mày vào ngay với nó đi

Tôi nhảy phốc lên xe phóng như điên đến bệnh viện

Anh Duy đón tôi ở cửa nhà xác. Tôi định chạy xộc vào thì anh Duy ngăn lại. Anh ôm lấy vai tôi bảo

-Đừng vào đấy bây giờ. Để đến ngày mai, sau khi họ trang điểm lại cho cô ấy trước khi liệm cậu hãy nhìn mặt loan lần cuối. Tôi muốn cậu chỉ giữ lại trong mình những hình ảnh đẹp nhất của cô ấy. –Nói rồi anh móc trong túi ra một tờ giấy đưa cho tôi và bảo-Đây là bức thư cuối cùng của Loan viết trước khi chết . Cậu đọc đi. Tay tôi run bắn, lúng túng mãi tôi mới gỡ được bức thư ra đọc

Kính gửi anh Duy

Anh Duy ơi, có lẽ em sẽ không qua khỏi đêm nay . Em rất biết ơn anh vì những việc anh đã làm cho em .Em rất tiếc kế hoạch anh vạch ra cho em đã không thể thực hiện được. Anh ơi, em biết ơn anh và mọi người trong ban ta nhiều lắm. Anh ơi, trước khi chết em chỉ cầu xin anh một điều cuối cùng. :Anh hãy chuyển kế hoạch anh dành cho

em sang cho anh Hưng anh nhé. Em rất yêu anh ấy. Anh đưa cho anh ấy quyển nhật kí của em giúp em . Anh cho em chào vĩnh biệt anh em trong ban

Em gái của anh
Loan

Phía dưới là mấy dòng ngắn ngủi viết cho tôi

Anh Hưng ời .Em không còn đủ sức viết cho anh nữa rồi. Em yêu anh. Em gửi anh cuốn nhật kí của em và còn điều cuối cùng em muốn nói với anh là. :Em không cho phép anh đưa em đến mộ. Khi nào anh có bằng tốt nghiệp lúc ấy anh hãy đến thăm em và anh hãy mang cho em mấy bông cúc trắng anh nhé. E
Chữ em cuối cùng bị cắt ngang. Chắc em đau lắm. Chữ viết nguệch ngoạc, không viết được thẳng hàng. Em còn muốn viết gì cho tôi nữa? Nước mắt tôi rơi xuống đọng đúng vào chữ E cuối cùng. Lá thư rời khỏi tay tôi rơi xuống đất. Anh Duy cúi xuống nhặt lên gấp nó lại kẹp vào một cuốn sổ đưa cho tôi

-Đây là cuốn nhật kí của Loan. Bây giờ cậu về đi, chiều ba giờ xuống xí nghiệp. Công việc ở đây đã có mọi người lo rồi
Chiều, tôi xuống xí nghiệp. Mọi người đông đủ cả. Anh Duy phân công công việc chuẩn bị tang lễ ngày mai cho mọi người. Riêng tôi không được anh phân cho việc gì cả

-Còn em làm gì ạ?

-Cậu ngày mai ở lại xí nghiệp trực điện

-Anh Duy –Tôi kêu lên- Anh đừng bắt em như thế. Em xin anh. Anh hãy để cho em đưa Loan xuống nghĩa trang. Không !Em không trực điện. Ngày mai thế nào em cũng phải đưa Loan đi

-Tùy cậu thôi- Anh Duy nói với tôi với một vẻ mặt lạnh tanh-Tôi

không có thẩm quyền cấm cậu đi đưa Loan. Nhưng tôi báo cho cậu biết : nếu ngày mai cậu bỏ trực điện thì tôi sẽ trả cậu về cho phòng tổ chức. Tôi không dọa cậu đâu

Nói xong, anh quay người đi thẳng. Tôi ngồi phịch xuống ghế. Mọi người xúm lại khuyên giải . Tôi ôm mặt. Cổ họng khô đắng. Anh Duy, tôi thầm kêu lên.sao anh độc ác vậy. Ít nhất anh cũng phải cho em nhìn mặt Loan lần cuối chứ. Cả em nữa. Sao em nỡ đối xử với anh như vậy?Tôi biết, anh ấy chỉ vì ước nguyện của em nên mới như vậy nhưng sao tôi vẫn thấy anh ấy tàn nhẫn quá . Cả em nữa, em cũng tàn nhẫn quá.

Bấy giờ tối,tôi đến bệnh viện.Tôi không thể để em cô quạnh được.Rẽ vào hàng hoa, tôi mua mấy đóa cúc trắng, thứ hoa hồi còn sống em vẫn thích. Tôi thay hoa trên bàn thờ, cắm mấy nén nhang và cứ thế đứng lặng trước ảnh em. Tôi cứ đứng như vậy không biết bao nhiêu lâu cho đến khi một bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi quay lại. Anh Duy.

-Về thôi Hưng –Giọng anh ngèn ngẹn- Muộn rồi, nhà xác chuẩn bị đóng cửa

Hai chúng tôi quay trở ra, chẳng ai nói với ai một câu nào. Anh kéo tôi vào một quán cà phê, gọi hai tách.

-Sao! Cậu giận tôi lắm hả? Anh nói sau một phút im lặng-Nhưng cậu hãy nhìn lại mình đi. Có lúc nào cậu tự hỏi tại sao Loan lại dùng cách này đối với cậu? Tôi kính phục cô bé.- Anh nhìn xoáy vào mặt tôi-Trong lúc cận kề cái chết, cô ta vẫn nghĩ đến cậu, chỉ nghĩ đến cậu thôi. Phải có một tình yêu mãnh liệt lắm cô ta mới có thể nghĩ ra cách dùng thân xác mình để khuyên ngăn cậu.Tôi không thể làm khác mặc dù tôi biết như thế là tàn nhẫn

-Em chỉ xin anh cho em nhìn mặt Loan lần cuối, cho em được

khiêng quan tài Loan ra xe. Em không xuống nghĩa trang cũng được. Khi xe qua cổng xí nghiệp em sẽ xuống

-Không được-Anh Duy lắc đầu-Lúc đầu tôi cũng có ý định cho cậu nhìn mặt Loan lần cuối nhưng bây giờ tôi nghĩ lại rồi. Những người như cậu nếu không khắc vào con tim cậu một nỗi đau thật lớn thì không bao giờ có thể thay đổi được. Tôi sẽ không để cho cậu nhìn thấy mặt Loan lần cuối cùng. Cậu hãy nhớ lấy, ngày mai cậu có đến cũng vô ích

Tôi biết tính anh,có cầu xin nữa cũng vô ích .Sáng hôm sau, tôi đứng ở cổng xí nghiệp nhìn theo đoàn xe đưa em đi đến nơi yên nghỉ cuối cùng

Bốn giờ chiều hôm đó,trong lúc cả nhóm chúng tôi đang hì hục tháo chiếc động cơ máy tiện thì anh Duy đến. Anh bảo tôi

-Cậu về đi. Tôi cho cậu về sớm để đến thăm mộ Loan. Cậu biết ở khu nào rồi chứ?

-Vâng em biết rồi

Tôi vội vàng trả lời rồi nhanh chóng rời phân xưởng. Ra đến cửa, đột nhiên anh Duy gọi với theo

-Nhớ không được mua cúc trắng đấy

Tôi cúi đầu,lầm lũi bước đi không dám trả lời. Tôi rẽ qua hàng hoa chọn một bó cúc trắng , trả tiền rồi nhảy lên xe định phóng đi. Đột nhiên trong đầu lại vang lên câu nói của anh Duy “Nhớ đừng mua cúc trắng đấy” .Ngần ngừ một thoáng, tôi quay lại đổi thành những bông cúc màu vàng

Tôi nhanh chóng tìm thấy mộ em. Thắp hương, cắm hoa xong tôi ngồi lặng yên trước mộ. Tôi nhìn những bông cúc vàng lác lõng của tôi vừa cắm giữa những vòng hoa trắng của mọi người gửi cho em

mà trong lòng dấy lên một cảm giác vừa đau đớn, vừa uất ức ,vừa tủi hổ. Tôi buột mồm nói

-Em yên tâm, anh nhất định sẽ mang hoa cúc trắng đến thăm em

Tôi về nhà, tối hôm ấy tôi mở nhật kí của em ra đọc

*

*

*

Ngày....

Chiều nay ,anh Thịnh báo cho mình sáng mai lên gặp phòng tổ chức. Chắc họ sẽ cho mình nghỉ chế độ. Trời ơi ! không biết mình sẽ làm gì để sống đây. Ông trời ơi sao ông không để con chết cùng cha mẹ con với quả bom oan nghiệt ấy mà ông lại để cho con sống với một quả tim bệnh tật này làm gì. Sao ông độc ác thế! Ông trời. Mình châm một nén hương cắm lên bàn thờ. Cha mẹ ơi, cha mẹ hãy phù hộ cho con

Ngày....

Sáng nay mình lên phòng tổ chức. Vào phòng mình đã nhìn thấy anh Duy trưởng ban cơ điện đang làm việc cùng với chú Mai Anh. Thấy mình anh Duy cười hỏi

-Em có việc gì mà lên đây?

Mình chưa kịp trả lời thì chú Mai Anh đã nói

-Xí nghiệp định cho cô ta nghỉ chế độ

-Nghỉ chế độ? Anh Duy kêu lên –Thế thì bằng cách anh giết người ta rồi còn gì. Các anh phải làm điều gì đó giúp con bé chứ

-Chúng tôi cũng biết thế-Chú Mai Anh lúng túng- Nhưng ngặt một nỗi, không có tổ nào chịu nhận cô ta cả. Mà anh cũng biết đấy, bây giờ ăn đấu làm khoán rồi, chúng tôi không thể ép người ta phải

nhận người như ngày xưa được nữa

-Thế thì các anh cho con bé về chỗ tôi. Tôi nhận –Nói xong anh quay sang hỏi mình-Sao em đồng ý về làm với anh chứ?

Ồi , anh Duy. Nước mắt mình trào ra

Tôi nhớ ngày đầu tiên đến nhận việc ở ban cơ điện. Khi trao tờ quyết định cho anh Duy trưởng ban, Anh túm lấy tay tôi , ngắm nghía những móng tay sơn đỏ chót của tôi rồi nhìn tôi từ đầu đến chân với một ánh mắt đầy vẻ giễu cợt. Anh lấy tay sờ vào “Cái ấy” của tôi. Tôi giật mình lùi lại. Mọi người cười ầm lên. Tôi đỏ mặt vì xấu hổ

-Cậu Ái à?

-Dạ không

-Thế thì ra đây

Nói rồi anh lôi tôi ra góc phòng. Chưa kịp hiểu anh định làm gì thì anh đã nhúng tay tôi vào thùng dầu 90 đặc quánh như nhựa đường nấu chảy. Xong anh chỉ thẳng tay vào mặt tôi nói

-Ngày mai mà tôi còn nhìn thấy móng tay cậu như thế này thì tôi sẽ ấn đầu cậu vào thùng dầu đấy . Rõ chưa?

Tối hôm ấy tôi phải tẩy móng tay mất cả một buổi tối

Ngày.....

Hôm nay ngày đầu tiên mình làm việc ở ban cơ điện. Mình sang sớm, đánh rửa cốc chén, quét dọn phòng được một lúc thì mọi người lục tục kéo đến. Anh Duy nhìn quanh phòng rồi bảo mọi người

-Có bàn tay con gái có khác phòng sáng sửa hẳn lên

Người đến cuối cùng là anh Hưng, nhìn trước nhìn sau , lựa lúc mọi

người không để ý, anh dúm cho mình một gói ô mai . Không ngờ bị anh Chải nhìn thấy

-Ê thằng Hưng, Mày vừa dúm gì cho em Loan đấy? Thế này thì không được . Anh Duy. Anh phải giải quyết vấn đề này thế nào chứ. Mới ngày đầu tiên mà thằng Hưng nó đã xác định chủ quyền là không được

-Này thằng cháu-Anh Duy cười – mẹ vợ mày đang đến kia kìa. Liệu cái mồm không lại khổ đấy cháu ạ
Mọi người quay ra .Đúng là cô Châu đang đến thật. Anh Chải lủi mắt. Anh Chải yêu con gái cô Châu nên mọi người hay gọi anh ấy là “Cháu”

Ngày.....

Đầu giờ chiều, mình đang bảo dưỡng mấy cái động cơ điện thì anh Chải về. nhìn trước nhìn sau một hồi, không thấy ai, ngần ngừ một lúc anh Chải mới bảo mình

-Em khênh giúp anh cái máy bơm được không? Máy nặng quá một mình anh không bê được

Hai anh em ra bể nước. Anh Chải đi kiểm một cái đôn, . Nhìn anh kéo sát cái máy bơm về phía đầu của mình làm mình cảm động muốn khóc. Các anh ơi, các anh tốt với em quá. Hai anh em khiêng cái máy qua phân xưởng tiện thì anh Hưng từ trong đi ra.

-Dừng lại

Anh Hưng kêu lên. Hai anh em đặt cái máy bơm xuống đất. Nhảy bổ đến chỗ anh Chải, túm lấy cổ áo ,anh Hưng quát lên

-Sao mày lại bắt Loan khênh máy hả? Mày không biết Loan bị bệnh tim sao?

Mắt anh Hưng long lên. Mình sợ quá, may mắn, mình nhìn thấy anh

Duy đang đi lại. Mình vội kêu lên

-Anh Hưng, Anh buông anh Chải ra. Anh Duy đang đến kia kìa
Anh Hưng buông anh Chải ra . Mình thoáng thấy anh Duy mỉm cười .
Anh rẽ ngoặt sang phía khác làm như không nhìn thấy bọn mình

Ngày.....

Sắp hết giờ làm,anh Chải giải đầu gãi tai lần lần tiến về phía anh Duy
lúng túng

-Anh xem có thể bố trí cho em không phải trực điện tối nay
được không? Em trót hẹn với cái Lan tối nay đi xem phim mát rồi

-Tối thứ bảy làm sao tao có thể bố trí ai trực thay mày được
Anh Duy nhăn nhó. Mình vội bảo

-Anh để em trực thay cho tối em cũng chẳng đi đâu

-Anh cảm ơn em

Anh Chải mừng quýnh. Rửa vội tay rồi xin phép anh Duy

-Hôm nay anh cho em về sớm một tí nhé

Nói xong anh ấy lủi nhanh như trạch. Anh Hưng không nói gì, lại bàn
hí húi viết phiếu lĩnh dầu đưa cho anh Duy kí. Anh Duy vừa kí vừa
liếc nhìn mình một cái nhìn đầy ngụ ý làm mình đỏ cả mặt. Bình
thường ai trực điện đêm, người ấy phải có trách nhiệm đi lĩnh dầu đổ
vào máy. Thường mỗi lần lĩnh dầu máy phải lĩnh hơn một trăm lít
dầu. Đối với mình, công việc ấy là quá nặng. Hai anh em đẩy cái xe
chở hàng nhỏ đi lấy dầu

Tan giờ làm, mình đang hí húi nấu cơm thì anh Hưng sang, tay cầm
mấy lạng thịt đưa cho mình

-Em thổi cơm cho anh ăn với

-Anh chưa về à?

-Về cũng chẳng làm gì ,anh ở lại chơi với bọn ở tập thể cho vui

Mình biết anh nói dối. Lần nào cũng vậy, mỗi khi mình phải trực điện anh đều nấn ná ở lại giúp mình nỏ máy, nỏ xong mới về. Anh biết mình không quay nỏ ma ni ven. Có nhiều lần không mất điện, anh ở lại đến tận mười giờ, hết giờ trực anh mới về Anh Hưng ơi, em hiểu tình cảm anh dành cho em. Em rất biết ơn anh nhưng em không thể. Anh hãy hiểu cho em. Tình yêu là thứ mặt hàng quá xa xỉ em không bao giờ dám nghĩ đến

Chao ơi, em mới ngốc làm sao. Chính sự mặc cảm của em làm cho tôi khốn khổ. Cứ thấy em lẩn tránh mình, tôi muốn phát điên. Vốn là con trai duy nhất của một gia đình tư sản ngày xưa nên tôi được bố mẹ rất cưng chiều, muốn gì được nấy. Tôi đi làm mà áo pô pô lin trắng muốt, đi giày tây, hồi chưa làm ở Cơ điện tôi còn sơn móng tay đỏ chót. Tóc dài đến ngang vai trông chẳng khác gì một nghệ sĩ thực thụ. Tôi luôn nghĩ rằng tôi چرا em nào là em ấy phải đồ. Thế nhưng không phải

Thoạt đầu, nghe tin em về làm tại ban Cơ điện, chẳng riêng gì tôi mà ai cũng vui mừng. Giữa một đám toàn đực rựa nay bỗng xuất hiện một bông hoa xinh đẹp để cho mình được cưng chiều, chăm sóc đầy âu cũng là một niềm vui, một niềm tự hào của cánh đàn ông chúng tôi. Yếu đuối, mảnh mai và bệnh tật, nhưng em vẫn như một dòng suối nhỏ, trong lành, tưới mát những tâm hồn đàn ông khô cứng của chúng tôi. Em tiếp nhận sự chăm sóc của tất cả chúng tôi với một lòng biết ơn không hề dấu diếm. Bù lại, em lại luôn chăm sóc tất cả mọi người trong những việc nhỏ nhỏ trong cuộc sống mà không một thằng đàn ông nào để ý. Chỉ đến khi khoác chiếc áo bảo hộ lên mình

chúng tôi mới biết hôm qua, chủ nhật em đã giặt cho tất cả mọi người. Nhưng chỉ thế thôi. Em không tiến sát lại gần ai và cũng không cho ai tiến sát lại gần mình. Lòng tự ái đàn ông trong tôi bốc lên ngùn ngụt. Tôi thề với bọn thằng Chải thế nào tôi cũng phải chinh phục được em. Nhưng càng ngày, ngọn lửa tự ái đàn ông trong tôi càng lụi dần rồi tắt hẳn thay vào đó là một ngọn lửa khác. Ngọn lửa tình yêu. Tôi đã công nhận mình thua cuộc với bọn thằng Chải và dẫn chúng nó ra hàng thịt chó

Ngày.....

Buổi sáng, mọi người đang ngồi uống nước trong ban thì anh Chải đến

-Này, chúng mày có biết không? Thằng Hưng cắt tóc rồi
Tin anh Hưng cắt tóc quả thật là một sự kiện lớn. Mấy tháng trước cục trưởng xuống thăm xí nghiệp, lơ ngơ thế nào mà ông ấy bắt gặp đúng anh Hưng. Ông ấy gọi anh Hưng lại, chỉ vào đầu bảo

-Sao cậu lại để đầu tóc thế này hả? Gai không ra gai, gái không ra gái. Đi cắt tóc ngay

Anh Hưng gườm gườm nhìn cục trưởng hỏi lại

-Tôi để tóc thế này thì sao nào? Pháp luật cấm à?

Anh ấy quả thật lớn mật. Có lẽ ngoài anh Duy ra mình chưa thấy anh ấy sợ một ai. Lương anh ấy không cần, đuổi việc anh ấy không sợ. Anh ấy đi làm là vì bố mẹ anh ấy muốn anh ấy là người nhà nước chứ anh ấy cũng chẳng thiết tha gì. Mình nghe mọi người nói hàng tháng bố mẹ anh ấy cho anh ấy số tiền còn gấp mấy lần lương của anh Duy. Mọi người vẫn bảo bố mẹ anh ấy thuê anh ấy đi làm. Mà

đúng thế thật. Cục trưởng tức đỏ mặt. Ông bảo với những người đi theo

-Gọi điện gọi anh Mai Anh xuống đây

Ai cũng lo cho anh ấy. May quá , đúng lúc ấy thì anh Duy đến.

Thoáng qua ,anh đã hiểu việc gì đã xảy ra. Anh bảo mình

-Lúc anh nói chuyện với cục trưởng thì em kéo ngay anh Hưng về ban, rồi chưa

Nói rồi anh tươi cười rẽ mọi người đang đứng xung quanh ra, tiến về phía cục trưởng, tay vòng ra sau lưng ra hiệu cho mọi người giải tán

-Ôi! Cục trưởng xuống lúc nào thế ?Xếp là tệ lắm đấy, bài thơ “ Trước biển” đăng trên báo Văn nghệ mà xếp chẳng cho tôi đọc trước là thế nào. Mà khổ kết viết thế là không ổn

Mắt cục trưởng sáng lên. Ông tóm lấy tay anh Duy lắc mạnh

-Cậu bảo không ổn ở chỗ nào?

-Được rồi, anh cứ sang đây với tôi. Nói chuyện thơ mà không có rượu thì vút

Nói xong, anh Duy cứ tóm tay cục trưởng lôi tuột đi sang hàng thịt chó bên kia đường

Thế mà hôm nay anh Hưng cắt tóc. Đúng là một chuyện động trời.

Anh Duy căn dặn mọi người

-Chúng mày lờ đi , coi như không có việc gì xảy ra. Rồi chưa? – Nói xong anh chỉ vào mình bảo với tất cả mọi người-Con bé này còn to hơn cả cục trưởng

Mình ngượng đỏ hết cả mặt. Một lúc sau ,anh Hưng đến, đầu sùm sụp đội một chiếc mũ vải, nhìn mọi người với một vẻ ngượng ngập.

Ai cũng cố nhin cười rồi đột nhiên, không ai bảo ai, tất cả cùng cười phá lên. Anh Hưng mặt chín như, bỏ chạy ra ngoài

Ngày.....

Sáng nay anh Duy đi làm với một chồng sách giáo khoa. Anh đưa cho mình và bảo

-Em cất những quyển sách này đi. Bắt đầu từ tuần sau, anh sẽ dành cho em tất cả các buổi chiều để học. Trong vòng một năm nhiệm vụ của em là phải tốt nghiệp lớp mười hai hệ bổ túc. Sau đó anh sẽ bố trí cho em đi học một lớp trung cấp kế toán. Học có gì không hiểu thì hỏi anh

-Em thì còn học làm gì hả anh- mình buồn bã nói-Em chẳng biết sẽ chết lúc nào. Có khi ngay ngày mai anh đến làm thì đã không còn gặp em nữa rồi

Anh gạt gù bảo mình

-Ừ em nói đúng đấy. Chẳng biết ngày mai hay ngày kia chết, thế thì đi làm làm gì cho khổ ra. Theo anh tốt nhất là em đi làm điểm, vừa sướng vừa có nhiều tiền. Trẻ , đẹp lại mới như em anh đảm bảo một nửa xí nghiệp này sẽ đến. Lúc nào em làm điểm nhớ để cho anh là người mở hàng cho nhé. Anh sẽ trả gấp đôi tiền

-Anh Sao anh lại nói thế?-

Mình kêu lên, nước mắt lưng tròng. Anh Duy thản nhiên như không

-Anh có nói đâu. Chính em nói đấy chứ. Anh chỉ triển khai ý nghĩ của em ra thành lời thôi. Sao! Em không làm được phải không?-Anh nhìn mình nghiêm khắc-Vấn đề là ở chỗ có thể ngày mai em chết nhưng cũng có thể năm bảy năm sau em mới chết. Điều đó không ai biết được. Em gặp được anh đó là vận may của em, nhưng con người ta không thể trông chờ vào vận may mà phải trông chờ vào chính mình. Không có vận may nào theo con người đến hết cuộc đời cả nên mỗi khi vận may đến ta phải hết sức tận dụng nó.Em sức

khỏe yếu làm thợ không được, chuyên môn không có vậy nếu anh rời khỏi đây em sẽ làm gì? Em tự tử hay làm điểm?

Những lời anh nói như sát ốt vào lòng mình nhưng nó rất chí lí. Mình không biết nếu không gặp được anh thì đời mình bây giờ sẽ ra sao. Có khi mình đang làm điểm thật cũng nên. Mình im lặng cất tập sách giáo khoa vào tủ. Anh bùi ngùi nói với mình

-Em ạ, dù chỉ còn sống một ngày thôi cũng nên sống cho có ý nghĩa

Ngày.....

Trời mưa suốt ngày, trong ban chỉ còn mình và anh Duy. Mình ngồi cắm cúi làm bài tập. Một lúc anh Hưng đội mưa chạy về. Đầu anh ướt hết cả. Mình đứng dậy lấy chiếc khăn mặt khô đưa cho anh

-Đầu anh ướt hết cả rồi, anh lau khô đầu đi

Anh Hưng không nói gì cầm chiếc khăn lau đầu. Xong anh móc túi đưa mình một vỉ thuốc

-Em cầm vỉ thuốc này, nhớ phải luôn luôn giữ nó bên mình. Khi nào đau thì lấy một viên đặt ở dưới lưỡi. Không được uống đâu đấy. Mình cảm động muốn rơi nước mắt nhưng mình không muốn nhận. Mình biết, thuốc biệt dược rất đắt và rất hiếm. Chắc anh gửi mua ở nước ngoài

-Anh Hưng, em cảm ơn anh nhưng em không thể nhận món quà này được. Anh thông cảm cho em

Anh nhìn mình, cắn môi rồi đột nhiên vung tay ném vỉ thuốc ra ngoài sân rồi bỏ đi giữa cơn mưa tầm tã. Anh Duy đứng dậy, lấy chiếc áo mưa che đầu, chạy ra nhặt vỉ thuốc

-Em như thế là không nên- Anh nói với mình- Đằng nào thì thuốc cũng mua rồi, trả lại cũng không được, mang về dùng cũng

không được. Trong trường hợp này anh thấy em nên nhận thì hơn

-Nhưng nếu em nhận lần này thì lần sau anh ấy sẽ lại mua tặng

-Thì lại nhận chứ sao- Anh cười- Mà anh thấy Hưng nó rất thật lòng với em đấy. Chẳng lẽ em thấy Hưng nó chưa đủ tiêu chuẩn à?

-Anh ơi, cái thân em thì còn tiêu chuẩn gì nữa- Mình buồn bã nói- Nay sống, mai chết, tình yêu là thứ em không bao giờ dám nghĩ đến. Mà có nghĩ đến thì cũng chẳng mang lại kết quả. Tốt nhất đừng dính vào anh ạ

Mình nhìn ra ngoài trời. Mưa xối xả. Mưa trắng trời. Mưa giăng mù mịt. Tiếng mưa rào rào đều đặn như một khúc nhạc buồn. Bất giác nước mắt mình ứa ra. Anh Duy lặng lẽ đưa mình một chiếc khăn mùi xoa. Anh ơi anh có biết không, tình yêu, thứ tình cảm đó ai mà chẳng thèm khát. Mỗi lần nhìn thấy anh ấy giận dữ khi bị em từ chối một điều gì đó là một lần em khổ tâm lắm. Em chỉ muốn ôm anh ấy vào lòng, muốn được vùi mặt mình vào lồng ngực rắn chắc đắm mùi mồ hôi nồng nồng của anh ấy. Nhưng em không dám. Em không dám làm anh ấy khổ vì em.

-Em có thấy Hưng nó ngày càng tốt lên không?-Anh Duy hỏi mình, mình im lặng gật đầu- Tại sao thế? Anh hỏi tiếp, mình chưa kịp trả lời thì anh đã nói tiếp- Tại vì nó yêu em. Khi yêu, con người ta muốn sống tốt đẹp hơn. Nhưng tình yêu như một con dao hai lưỡi, nó có thể nâng một kẻ khốn nạn trở thành người. Nhưng khi không đạt được thì nó cũng có thể nhấn chìm một con người thành kẻ khốn nạn. Em có muốn Hưng nó lại trở thành một kẻ khốn nạn như trước không?-Anh nhìn chăm chăm vào mình chờ đợi một câu trả lời. Mình rùng mình. Điều anh nói làm mình sợ hãi. Không! Tất nhiên là không rồi. Nhưng em phải làm gì đây anh ơi? Mình bật khóc. Anh nhẹ ôm

lấy mình, để đầu mình gục vào vai anh nói nhẹ-Em cứ khóc đi. Anh hiểu những suy nghĩ của em. Nhưng em cũng yêu Hưng, đúng không?- Mình im lặng gật đầu- Vậy thì em hãy cứ yêu đi, đừng lo nghĩ đến tương lai làm gì. Cuộc đời em còn quá ngắn không đủ thời gian làm bất cứ điều gì nhưng em còn đủ thời gian để dùng tình yêu của mình nâng dậy một con người.

Một tia chớp sáng lòe bùng lên trong mình. Mình lau vội nước mắt. Anh Duy khoác cho mình chiếc áo mưa

-Ra với Hưng đi em, anh chắc nó đang ngồi ở chỗ máy phát điện

Trời ơi, sao em khổ thế. Tôi ôm mặt. Không biết trong thời gian yêu tôi gần gũi của em, có lúc nào tôi đã làm em cảm thấy hạnh phúc? Sao tôi khốn nạn vậy? tôi chỉ biết hưởng thụ tình yêu của em mà không biết rằng ngoài yêu tôi, em đã đặt vào tình yêu ấy một trách nhiệm nặng nề. Một tình yêu mang đầy trách nhiệm thì làm sao có thể mang lại cho em cảm giác hạnh phúc. Tôi thật vô tâm và độc ác. Em ơi! Mất em rồi nhưng anh sẽ làm cho em có cảm giác hạnh phúc ấy

*

*

*

Một năm sau, tôi với anh Duy đến thăm mộ em. Tôi cẩn thận đặt tấm bằng tốt nghiệp dưới ảnh em. Cắm hoa vào bình,. Bất giác nước mắt tôi ứa ra, rơi xuống đọng trên những bông cúc trắng muốt

-Em ơi- Tôi thì thăm- Bây giờ anh mới dám đến thăm em. Anh

đã tốt nghiệp như em mong muốn. Hơn thế nữa anh còn được xí nghiệp cho đi học tại chức tại trường đại học bách khoa. Em có thấy hạnh phúc không?

Trời đột nhiên bừng sáng. Một tia nắng rọi đúng vào giọt nước mắt của tôi đọng trên bông cúc phản xạ lên những sắc cầu vồng. Em cười. Lần đầu tiên từ khi yêu tôi, tôi thấy em cười

Hà nội 27- 9 2008

Chửi

Đầu tiên hấn chửi lãnh đạo cơ quan của hấn.

-Mẹ chúng nó chứ! Lũ chúng nó bạc như vôi. Ông không biết đấy thôi, cái vụ này khi tôi chưa về làm vụ trưởng nát như tương Bàn chứ có phải được như bây giờ đâu. Không có năm nào vụ không bị bọn báo chí chửi cho vài trận. Hết dự án nọ đến dự án kia bị bọn nhà báo khai ra .Thôi thì đủ mọi chuyện. Thế mà ông xem ,từ khi tôi về đến nay mọi việc êm re . Vụ đâu vào đấy. Chẳng có một điều tiếng gì. Thế mà lũ ăn cháo đái bát vụ vừa ổn định là bọn chúng lại bầy tôi đi.

Kể hấn nói cũng phải. Từ khi hấn lên làm vụ trưởng đến giờ không có một bài báo nào đã động đến vụ của hấn thật. Thậm chí thỉnh thoảng còn có những bài báo ca ngợi vụ của hấn nữa. Thật tiếc, tôi thầm nghĩ .Một người có tài thế mà bị bật bãi. Chẳng biết trên đời này còn công lý nữa hay không? Tôi an ủi hấn.

-Thôi mà ông. Cây càng cao gió càng lớn bật gốc cũng là

chuyện bình thường. Cứ như tôi đây này, đầu chày, đít thót . Cả đời tôi chả thấy thằng nào định bắt tôi đi . Tức làm gì cho mệt. Mà sao tôi không thấy báo chí của đảng động đến vụ thay đổi nhân sự này nhỉ?

Nhắc đến báo chí, hán đã nguôi nguôi rồi, đột nhiên lại nổi xung lên. Hán nhổ một bãi nước bọt đến toẹt một cái ra giữa nhà.

-Bọn khốn nạn! Bọn bồi bút ! Khi tôi còn ngồi ở ghế vụ trưởng, tháng nào mà bọn chúng chẳng mò đến hết xin cái này đến nhờ cái kia. Một tháng tôi phải chi cho chúng nó đến gần chục triệu. Thế mà từ khi tôi thôi chức vụ trưởng đến giờ chẳng thằng nào ỏ ê gì nữa. Bạc ! Đời thật đen bạc.

À ra vậy.

Tôi với hán vốn là hàng xóm của nhau đã mấy chục năm rồi. Từ hồi chúng tôi còn bé tí, cùng nhau ra bãi gỗ sông Hồng kiếm củi. Phải công nhận năng lực của hán phát tiết từ rất sớm. Hồi bé như thế mà hán đã hơn hán tôi rồi. Chỉ thoáng một cái là hán đã thuổng ngay được một thanh củi nạc, dẩu xuống dưới đám vỏ cây rồi thoáng một cái nữa , tôi đã thấy hán lùi ra đằng sau lưng tay bảo vệ, lom khom bẻ cái thúng, lẩn nhanh qua hàng rào và biến mất vào trong một hẻm nhỏ . Còn tôi thì kì cạch dùng dùi ,dùi từng miếng vỏ cây đặt vào thúng đội về. Mẹ tôi thường mắng tôi.

-Mày ăn củt cho thằng Tân ấy. Mày xem ngày nào nó cũng kiếm được hàng đồng củi . Đun không hết còn đem bán. Còn mày ngày nào cũng chỉ dăm cái vỏ cây.

Quả thật vào những năm sáu mươi của thế kỉ trước cái đun nấu của Hà nội là cả một vấn đề .Lớn lên, tôi đi học đại học còn hán phá

ngang đi làm công nhân. Và cả lúc này nữa, tôi cũng phải công nhận là năng lực của hắn hơn hẳn tôi. Chẳng thế mà trong khu nhà tôi có một cô gái tên là Lan, rất xinh. Tôi mê tí tít. Thế mà một anh chàng công nhân như hắn đã cho một chàng sinh viên như tôi bị Knockout ngay từ hiệp một. Xin mọi người nhớ cho sinh viên của những năm bảy mươi oai như cóc chứ không phải nhiều như lợn con như bây giờ. Thời gian cứ trôi đi vùn vụt. Ngoảnh đi ngoảnh lại mà hai chục năm đã trôi qua. Tôi nhớ có một hôm, nhà hắn tổ chức ăn uống to lắm. Tôi cứ tưởng là ăn hỏi hắn. Tối hôm ấy tôi gặp hắn ở máy nước tôi hỏi

-Ông sắp lấy vợ đấy à?

-Vợ con gì đâu gì đâu-Hắn nói- hôm nay đảng ủy cơ quan tôi đến để đi thẩm tra lí lịch kết nạp đảng cho tôi. Nhân thể mời mấy ông đảng ủy và chi bộ đến

-À ra vậy. Thế mất mấy mâm?

-Mất bảy mâm ông ạ. Thôi cũng đành nghiên rằng chứ biết làm sao.

Hắn thờ dài đến sượng một cái. Nhìn mặt hắn tôi biết. Hắn chắc sớt ruột lắm. Thế rồi hắn vào đảng. Thế rồi hắn lên phó giám đốc công ty. Một hôm hắn sang nhà tôi chơi và khoe tôi tấm bằng đại học tại chức. Hắn còn kể.

-Ông biết không, Hôm bảo vệ luận án, cả hội đồng không ai hỏi tôi được một câu nào. Còn hỏi gì được nữa! Luận án quá hoàn hảo. Ông biết luận án của tôi được bao nhiêu điểm không?-Hắn hỏi tôi mà mặt hắn vác lên-Mười điểm. Điểm tuyệt đối.

Tôi cũng phải trợn tròn mắt. Mười điểm ! Thật kinh khủng. Thôi tôi đi học, luận án tốt nghiệp của tôi được chín điểm mà tôi đã nức tiếng

toàn trường. Đã được mệnh danh là khủng long bạo chúa. Thế mà hần được những mười điểm. Hèn gì hần chẳng thăng tiến như điều . Nghe hần nói mà lòng tôi được an ủi rất nhiều. Tôi đúng là ếch ngồi đáy giếng. Cứ tưởng là mình ghê lắm. Cứ nghĩ mình không tiến lên được suốt đời ềng ềng chức tổ trưởng cơ điện là do số mình không tốt chứ chẳng phải mình kém tài gì. Hóa ra là thiên hạ còn khối người tài giỏi hơn mình. Như hần chẳng hạn.

Ba mươi tết năm ấy, vợ hần sang nhà hỏi tôi

-Chị nhà đi đâu hả anh.

- Chắc là đi chợ sắm tết.

Tôi trả lời. Vợ hần tần ngần một lúc rồi nói.

-Em sang trả tiền cho chị ấy không năm hết tết đến mà không trả nợ được thì xúi quẩy cả năm mất.

-Cô vay tiền nhà tôi ?- Tôi ngạc nhiên-Cô đùa chắc.

-Thế bác tưởng nhà em giàu lắm à?-Vừa nói, vợ hần vừa mở ví móc tiền ra đưa cho tôi-Năm triệu đây. Bác đếm lại cho em. Bác có biết vừa qua em tốn mất bao nhiêu trong vụ bảo vệ luận án của nhà em không? Ba mươi triệu đấy.

À ra vậy.

Sau khi có bằng đại học , một năm sau hần lên giám đốc, rồi hai ba năm gì đó ,tôi không nhớ, hần lên bộ. Con đường hoạn lộ mở rộng thênh thang. Từ khi hần lên bộ, hần không sang nhà tôi chơi nữa mà tôi cũng có ý tránh vì sợ mang tiếng thấy người sang bắt quàng làm họ.

Nhưng ! vâng vẫn lại chữ nhưng. Tôi đọc ở đâu đó nói rằng trời

không cho ai tất cả mà cũng không tước của ai đi mọi thứ. Được cái nọ thì mất cái kia. Hấn tuy vậy nhưng lại chỉ có được mỗi một thằng con nhưng nó lại bị đơ đơ . Hấn hận lắm. Từ hồi lên bộ, hấn không quan hệ với ai trong xóm. Tôi thì tôi không để ý nhưng đối với mấy mụ dối hơi luôn ngồi lê đôi mách thì đây lại là một trọng tội.

-Ồi giờ, mới lên ông nọ bà kia mà mặt đã vác lên. Để rồi xem liệu có hơn được ai không. Giờ cũng có mất đấy các bà ạ. Nhà ấy thế là tuyệt giống. Ai thèm lấy con lão . Để xem lão có mang của đi mua vợ cho con được không?

Mấy con mụ ấy ác khẩu thật. Nhưng mấy bà đâu biết rằng “ Có tiền mua tiên cũng được” nói gì đến mua vợ cho con. Hấn đi mua vợ cho con thật. Đùng một cái, hấn mang thiệp mời đi mời cả xóm. Mà đám cưới tổ chức tại khách sạn năm sao Dai woo hấn hỏi. Cả xóm chẳng ai dám đi. Mỗi mình tôi nghĩ đến cái thừa cùng đi ăn cắp củi ngày xưa đánh liều đi dự. Vừa đi vừa run. Không biết lên đây mình có què quá hay không. Con dâu hấn xinh như mộng. Nghe đâu nhà mãi tận Mường Tè Lai châu gì đó. Về nhà hấn có nửa năm mà cô bé như lột xác. Nào váy nọ , áo kia. Nào ví đầm, mắt xanh mỏ đỏ con dâu mấy bà ở xóm tôi nhìn thấy mà chạy mất dép. Thế là mấy bà đưa lê xóm tôi tịt mịt chẳng còn gì để nói. Không những thế, chỉ một năm sau, hấn đã đưa con bé vào làm ở một công ty ngoại thương làm mấy bà xóm tôi tức phát rồ.

- Ôi giờ ời! Công ty ngoại thương cũng có dăm bảy loại. Ngừ ấy, học không học, hành không hành, đến đây chắc chỉ làm chân bưng bê chứ làm ông nọ bà kia gì mà tinh tướng.

-Được làm chân bưng bê thì đã phúc. Có khi làm chân dọn

chuồng xí ấy chứ.

Một mục khác chêm vào .Quái lạ cho cái giống đàn bà đã gét ai thì thế nào cũng bới móc ra đủ chuyện. Không hiểu những lời đó có đến tai hấn không mà một hôm thấy hấn và con dâu đi xe về. Ngang qua đám buôn dưa lê đang ngồi ,hấn bảo con dâu.

-Thế danh thiếp của con đã in lại chưa ,? Đưa đây cho bố xem nào.

Cô con dâu đưa cho hấn một tập danh thiếp. Hấn dơ tay cầm. Lóng ngóng thế nào tập danh thiếp lại bị rơi xuống đất. Hấn cúi xuống nhặt lên nhưng nhặt không hết còn sót lại mấy tấm. Khi bố con hấn đi rồi. Mọi người cầm lên đọc. Mất tất cả đều trợn ngược. Tấm danh thiếp ghi.

*“Trần thúy Vân-Trưởng phòng kinh doanh
Công ty vận tải Ngoại thương “.*

Vợ tôi đưa cho tôi xem một tấm. Đọc xong tôi thầm nghĩ : “Hấn không thể gọi là có năng lực mà phải gọi là siêu năng lực mới xứng với tài của hấn”.

Thế nhưng. Vâng! Lại một chữ nhưng nữa ,làm tôi cũng không biết số của hấn là may mắn hay khốn nạn. Số là sau khi hấn về hưu được có ba tháng thì vợ và hấn xảy ra một cuộc cãi nhau nảy lửa. Điều này thời đương chức không bao giờ xảy ra. Ngồi tận nhà tôi mà tôi vẫn thấy vợ hấn chu chéo

-Âm mưu cho lắm vào. Tham như chó ấy. Đã bảo rồi, nó không có học có hành gì thì mua cho nó một cái cửa hàng để vợ chồng nó buôn bán lặt vặt có phải là vẫn còn con còn cháu không. Đằng này lại

âm mưu, thủ đoạn đưa nó vào làm ở công ty, còn bẫy nó lên làm trưởng phòng nay , trưởng phòng nọ . Bây giờ mới trắng mắt ra. Ồi giờ ời, Sao mà số tôi nó khổ đến thế này hả trời.

Vợ hấn kêu khổ. Vợ hấn chửi trời . Làm trời cũng khó lắm thay. Tôi nghe thấy tiếng hấn gầm lên.

-Im mẹ cái miệng mày đi.

Rồi nghe thấy tiếng rầm một cái và tiếng vợ hấn la lên.

-Ồi giời ời! ời làng nước ời !Lão ấy giết tôi.

Tôi vội đứng dậy định chạy sang thì vợ tôi ngăn lại.

-Vợ chồng người ta cãi nhau, anh sang đây làm cái gì.

-Em lạ nhỉ -Tôi nổi cáu –em học được cái thói chấy nhà hàng xóm bình chân như vại của ai thế?

-Thì của chính ông bạn thừa kế cũi của anh chứ ở đâu nữa.Anh thử xem, nhà ông ta có tham gia bất thứ cái gì của xóm không? Vậy nhà ông ta có chuyện thì cứ để ông ta tự giải quyết.

Tôi cứng họng.Của đáng tội, từ khi lên bộ hấn không hề quan hệ với ai thật. Thậm chí đi ra đi vào chạm mặt nhau hấn cũng chẳng thèm chào hỏi ai. Làm gì người ta chẳng ghét.Bên nhà hấn, vợ hấn lại gào lên.

-Ông có giỏi thì giết tôi đi. Giời ời là giời. Sao tôi lại khốn khổ thế này.

Không được được, tôi đi sang nhà hấn.

Nhà hấn đúng là một bãi chiến trường. Bát đĩa khắp nơi. Thức ăn

vung vãi mọi chỗ. Vợ hấn dúi vào một chỗ khóc rưng rức. Còn hấn đứng ở giữa nhà, mặt xám xanh, tay cầm cái phích giờ lên cao đang định đập xuống.. Tôi tiến lại giữ lấy tay hấn.

-Thôi nào ! Có gì thì bình tĩnh nói chuyện. Đừng ầm ỹ lên thế mà hàng xóm người ta cười cho.

Hấn ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu. Vợ hấn thấy có người bênh lại được dịp kể lể.

-Ồi bác ơi! Con Vân nhà em nó bỏ đi theo giai rồi bác ơi. Chị tại cái thằng chồng em đã ngu lại còn tham. Con bé xinh đẹp như thế, giữ rịt ở nhà còn chưa chắc đằng này lại muốn cho nó thành ông nọ bà kia cơ. Bây giờ mới trắng mắt ra.

Tôi đưa mắt nhìn sang hấn. Hấn gật đầu thừa nhận.

-Đúng đấy ông ạ. Hận nhất là cái thằng ắm mát con đĩ ấy lại là thằng đệ tử ruột của tôi. Chính tôi đã cất nhắc nó lên chức tổng giám đốc. Mẹ nó chứ! Quân khốn nạn. Đồ vong ân bội nghĩa. Ông xem, ngày xưa các cụ vẫn bảo “Con thầy, vợ bạn” là phải tránh xa. Bây giờ, chúng nó chẳng còn cái gì mà không dám làm. Suy đồi hết! suy đồi hết! Đạo đức thời nay đúng là xuống dốc không phanh.

Tôi nhìn hấn mà ái ngại. Đúng là họa vô đơn chí. Hóa ra là số hấn cũng chẳng sướng gì. Lúc lên voi ai cũng xúm vào ca ngợi hết lời. Khi xuống chó đến vợ cũng chửi cho là ngu với tham. Như tôi đây, cả đời cưới chó lại hóa ra hay. Tôi an ủi hấn.

-Thôi ông ạ, Con dâu như thế nó bỏ đi có khi lại hóa may chứ nó còn ở nhà có khi ông lại đi nuôi một đồng cháu người

-Trời ơi! –Hấn ôm đầu rên rỉ - Tôi cần gì nó. Tôi cần mỗi đứa

cháu tôi thôi thì nó lại mang đi mất.

Tôi nghe hấn nói mà rợn gai ốc. Hóa ra không phải hấn cưới vợ cho con mà hấn mua người để thuê cho dòng giống nhà hấn. Có lẽ trời có mắt thật chẳng? Nếu hấn đề bạt một người tử tế lên làm tổng giám đốc Nếu hấn không mua người để thuê cho con hấn thì liệu hấn có gặp phải cảnh này không? Nếu ! chao ời có một trăm chữ nếu mà sao ai cũng rơi xuống vực rồi mới tự nói với mình chữ nếu ấy nhỉ? Sao họ không tự hỏi mình một chữ nếu trước khi làm một việc xấu xa? Hay họ không tự biết đó là một việc đê tiện nhỉ? Vì nếu biết họ đã đặt một chữ “Nếu “ trong đầu.

Sau lần ấy, hấn bị sốc đến mức phải đi viện. Tôi vào bệnh viện Việt Xô thăm hấn. Bệnh viện của các quan chức to có khác, Sạch sẽ và vắng vẻ. Tôi vào thấy hấn đang ngồi nói chuyện cùng với mấy ông cấp vụ ,cấp cục cũng đã về hưu như hấn . Tất cả bọn họ đều đang chửi

-Thằng ấy thì có năng lực gì . Chẳng qua chỉ giỏi bộ đít.
-Giời ời toàn một bọn khốn nạn
-Chúng nó thì chỉ chăm chăm móc túi dân đen, Vợ vét tiền của nhà nước chứ làm gì?

—.....

Quái lạ thật! Tôi tự hỏi . “ Chúng nó” từ lỗ nẻ nào mà chui lên thế nhỉ? Chẳng phải từ chính các vị đưa lên sao? Thế mà bây giờ các vị lại chửi. Bây giờ tôi mới biết có một định luật :Càng to càng chửi khỏe và chỉ chửi lúc đã về hưu. Sao họ không chửi lúc đương chức

nhỉ? Tôi tự hỏi mà không sao trả lời được Hồi vợ tôi ốm nằm bệnh viện Bạch mai. Ba người nằm chung một chiếc giường một. Tôi cảm thấy ai chửi rửa gì. Đúng là những bà vô học có khác, chỉ quanh quẩn lo.

-Không biết mưa thế này ,ông ấy có biết mà che cót thóc không?

-Đến kỳ đóng học phí rồi. Mình nằm viện lấy đâu ra tiền đóng cho con bé.

-Thuốc bây giờ có đắt không mấy bà.

Trời ơi! Một nơi toàn những lời chửi còn một nơi toàn những lời than. Con trai tôi tốt nghiệp đại học. Một tối nó hỏi tôi

-Bố ơi con muốn xin vào làm công chức ở bộ bố bảo có nên không.

Tôi bảo thẳng con.

-Cái đó còn tùy vào năng lực của con. Bố chỉ dạy con câu ngạn ngữ này “Dốt ,lỳ thì đi làm quan. Giỏi, to gan thì đi làm giàu” Mà khi còn đi học môn chửi của anh điểm có khá không?

-Bố lo gì –Thằng bé cười- Còn những ba mươi năm con mới về hưu. Chẳng lẽ từng ấy thời gian mà con trai bố lại không học được cách chửi à?

Ơ cái thằng này! Hóa ra nó cũng biết à? Mình tưởng mỗi mình mình biết điều ấy

Hà Nội 22-1-2009

Chuyện xảy ra ở quán Kraoke

Sau một buổi nhậu nhẹt lu bù , đã hơi muộn, chúng tôi kéo nhau vào một quán karaoke. Hưng-, một đại gia, chủ chi của cả nhóm, vẫy tay quản lí nhà hàng lại hát hàm hỏi

-Dạo này tiếp viên ở đây thế nào chú mày?

-Dạ , ngon hết ý. Các anh để em cho gọi các em ấy vào phục vụ các anh

Nói xong hắn vội chạy ra ngoài khép cửa lại. Chỉ một thoáng, năm sáu cô gái kéo vào. Cả bọn bắt đầu nhao nhao. Thằng Hưng ngăn lại.

-Khoan đã chú mày.-Nó quay lại nhìn tôi rồi bảo cả bọn- Để thằng Duyên chọn trước.Duyên, mày thích em nào thì chọn đi. Mà sao mày lại ngồi chúi vào góc ấy ?Ra đây! –vừa nói nó vừa lôi tôi ra ngồi chính giữa bộ Salon, ấn tôi ngồi xuống bên cạnh và nói tiếp-Tao là tao nể mày nhất đấy.

Tôi cười gượng gạo.Quả thật, tôi không quen với những cuộc tụ tập kiểu này. Chúng tôi ,tất đều học chung một lớp trong trường đại học. Sau hai mươi năm, mỗi đứa một phương, bây giờ gặp lại. Tôi là đứa kém nhất trong cả bọn

-Nể cái con khỉ! Tao có cái chó gì mà nể. Chúng mày cứ chọn đi. Tao thì cô nào cũng được

-Không được! – thằng Hưng xua tay- Chỉ riêng câu cô nào cũng được của mày đã đủ làm tao nể mày rồi. Mày chọn đi. Đúng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Nó là thằng chủ chi nên cấm thằng nào dám cãi. Cực chẳng đã tôi đành kéo bừa một cô gái đứng gần tôi nhất ngồi xuống bên cạnh.

Cô gái mà tôi chọn có vẻ là cô gái lớn tuổi nhất trong đám tiếp viên và chắc chắn cô ta là người sành sỏi nhất. Cô ta liếc nhanh bộ quần áo tôi đang mặc và hình như đang cố nén một tiếng thở dài. Tôi biết nhưng lờ đi. Ngồi ngay phía bên phải tôi là Hạnh, nhà thơ như mọi người vẫn gọi. Nó hay làm thơ và thuộc loại người ăn thơ, ỉa thơ, đái cũng thơ. Lúc nào, gặp ai cũng ông ổng đọc thơ của mình. Trong cả bọn nó là thằng ngại tôi nhất vì nó biết tôi cũng hay làm thơ và nó cũng lờ mờ biết tôi có một vài bài thơ đăng báo. Chúng nó chỉ đoán già đoán non vậy thôi chứ chưa có một đứa nào được tôi cho đọc thơ của mình. Tôi vốn là người kín đáo và rất kém tự tin. Thằng Hạnh nhìn tôi, ngần ngừ một thoáng rồi nói

-Mày hãy để tao sống với bản ngã của mình

Hai con người trong nó –Bản ngã và sĩ diện- Chắc đang đánh nhau kịch liệt và cuối cùng con người sĩ diện trong nó đã bị Knockout. Tôi cười

-Tự nhiên đi. Lòng vả cũng như lòng sung mà.

Chỉ đợi có thế, nó chồm lên người cô bé như một con thú dữ. Miệng ông ổng gào lên, “Hò dô ta nào kéo pháo ta vượt qua đồi” Cô bé co dúm người lại. Tôi không dám nhìn những hành động tiếp theo của nó bèn quay sang cô gái ngồi cạnh mình

-Em ăn cam đi, em tên là gì nhỉ?

Chắc điều tôi hỏi quá ngây ngô nên cô gái không trả lời mà hỏi lại tôi

-Hình như chưa bao giờ anh vào những chỗ này thì phải?

-Đúng đấy,-Tôi gật đầu công nhận- Đây là lần đầu tiên

-Thảo nào

Cô gái vừa nói đến đấy thì có tiếng kêu khe khẽ bên cạnh. Tôi liếc nhìn sang. Thành Hạnh đang luồn tay dưới váy cô bé. Cô gái đang cố gắng đẩy tay của nó ra. Thấy tôi hơi cắn môi, cô gái của tôi nắm lấy tay tôi lắc nhẹ

-Kệ họ mà anh! Vào đây ai chả thế

-Hình như cô bé ấy vừa vào nghề phải không?

-Vâng, nó mới vào làm ở đây được bốn hôm. Số con bé khổ quá.

Mẹ nó đang nằm ở bệnh viện Bạch Mai. Ngày vào bệnh viện trông mẹ, tối lại làm ở đây

Điều cô tiếp viên của tôi nói làm tôi chú ý đến cô bé. Tôi quay hẳn người lại,nhìn thẳng vào thành Hạnh làm cho nó phải rút tay lại.Tôi bảo nó

-Này Hạnh! Đổi cho tao cô bé ấy đi

Thành Hạnh ngần ngừ định phản đối thì thành Hưng can thiệp

-Hạnh, thành Duyên thích thì mày đổi cho nó đi. Mai tao đền cho mày một châu khác

Thế là mọi việc đều êm thấm. Cô bé chuyển sang ngồi cạnh tôi. Tôi chú ý quan sát cô gái. Một cô gái còn rất trẻ,xinh gái.Mặt cô gái còn trắng bệch vì sợ hãi. Cô ta ngồi xuống cạnh tôi , người hơi dúi lại đề phòng.Tôi trấn an cô bé

-Em cứ ngồi thoải mái đi . Anh chẳng làm gì em đâu.Chúng ta chỉ ngồi nói chuyện thôi. Được chứ?

Cô bé lí nhí vâng một tiếng và nhìn tôi bằng con mắt ngạc nhiên xen lẫn với một chút nghi ngờ. Tôi cố nén một tiếng thở dài. Con người thơ trong tôi trỗi dậy. Nếu không phải là gặp cô bé ở đây, chỗ Karaoke nhộp nhúa này thì chắc là tôi đã có một bài thơ tình tuyệt hay để dành tặng cho đời. Tôi bóc một trái quýt đưa cho cô bé rồi nhẹ nhàng hỏi

-Em tên gì?

-Dạ , em tên là Thủy-Cô bé lí nhí trả lời

-Anh nghe bạn em nói bà cụ nhà em đang nằm viện. Bây giờ đã muộn rồi sao em không về đi?

-Về làm sao được. Bao giờ các anh chơi xong, chúng em nhận được tiền bo thì mới về được

-Thế bây giờ anh cho em tiền bo luôn thì sao?

-Cũng không được anh ạ

Tôi vẫy tay quản lí lại gần hát hàm về phía cô gái hỏi nhỏ

-Này, bây giờ tớ muốn dẫn cô gái này đi được chứ?

Tay quản lí hơi ngần ngừ. Tôi nhìn sang thằng Hưng cầu cứu. Nó vốn là đứa sành sỏi trong những chuyện này. Thằng Hưng can thiệp ngay. Nó bảo tay quản lí

-Gọi chủ quán ra đây. Vớ vẩn !Bảo với bà chủ của chú mày là bạn của anh Hưng muốn đưa một cô đi xem bà chủ của chú mày nói gì nào

Tay quản lí vội vàng nói

-Không !Không ! Em có dám nói gì đâu.- Hấn quay sang tôi –Anh cứ đưa em ấy đi cũng được ạ. Anh ra cửa rẽ tay phải đi độ hai trăm mét là có nhà nghỉ đấy

Tôi kéo cô bé đứng dậy nhưng cô bé chống lại. Biết cô bé hiểu nhầm

mình . tôi vội vàng nói nhỏ

-Đi đi! Anh chỉ đánh tháo em ra khỏi chỗ này để em có thể về chăm sóc bà già thôi mà
Chúng tôi đứng dậy đi ra ngoài. Thăng Hưng chạy theo dúi vào túi tôi một nắm tiền. Tôi im lặng
Đã khá muộn, đường phố vắng vẻ. Tôi lấy xe rồi đưa cô bé về bệnh viện Bạch Mai. Lúc cô bé xuống xe, tôi móc túi lấy nắm tiền mà thăng bạn vừa đút vào đưa cho cô gái

-Tiền bo của em đây

Cô gái nhận tiền, lí nhí cảm ơn rồi chạy vội về phía cổng bệnh viện. Tôi đứng lặng nhìn theo cô gái , trong lòng dấy lên một nỗi thương sót khó tả. Bỗng cô gái đột ngột dừng lại. Một thoáng phân vân rồi quay lại chạy về phía tôi. Khi còn cách tôi năm sáu bước chân thì cô gái không chạy nữa mà đi từng bước một rất chậm như thể vừa đi vừa nghĩ một điều gì. Cô đến sát bên tôi, cúi mặt nói rất nhỏ, giọng ngèn ngẹn

-Anh hãy ôm em một lúc đi –Tôi bàng hoàng không tin vào đôi tai của mình. Tôi định hỏi lại thì cô bé nhắc lại- Anh ôm em một lúc đi, từ tối đến giờ anh có được hưởng một chút gì đâu

Ôi! Cô bé của tôi . Trong con mắt em tôi khôn nạn đến thế sao? Cổ họng tôi nghẹn đắng. cô gái đột ngột ôm choàng lấy tôi. Cả người em rung lên. Em khóc. Và nói với tôi qua dòng nước mắt

-Anh! Từ trước đến nay em chưa hôn ai. Kể cả khi em đi làm nghề này, em cũng không để cho ai hôn mình. Anh hãy hôn em đi! Em xin anh

Tôi ôm lấy em, đặt lên môi em một nụ hôn cay đắng đầy nước mắt.

Suốt cả một tuần sau đó, tối nào tôi cũng đến quán Karaoke đó nhưng đều không gặp được em. Em đã bỏ việc. Thủy! Em ở đâu ?

Hoa hồng đại

Tôi không biết có phải là định mệnh không mà mọi niềm vui, nỗi buồn, mọi sự lên voi xuống chó của tôi đều dính dáng đến thơ. Từ một chàng kĩ sư quen, vua không biết mặt, chúa chẳng biết tên, đột nhiên , một hôm giám đốc của tôi bảo

-Này, cậu lên văn phòng cục gặp cục trưởng

-Gặp cục trưởng? tôi hỏi lại –Có việc gì ạ?

- Có gì rồi biết. –Giám đốc của tôi nói-Tớ cũng chỉ vừa nhận được điện thoại của ông ấy bảo cậu phải lên ngay. Tôi lộc cộc đạp chiếc xe đạp lên văn phòng cục. Vừa thấy tôi xưng danh, tay bảo vệ đã vội nói

-Ông vào đi, ông cụ đang đợi ông

Tôi mở cửa bước vào phòng cục trưởng mà trong lòng hơi lo lắng.

Tôi biết ông cục trưởng này không phải vì ông ta là cục trưởng mà là vì những bài thơ thỉnh thoảng ông đăng trên mặt báo. Ông viết không nhiều, nhưng bài thơ nào của ông cũng có hồn. Tôi rất thích

Thấy tôi mở cửa, cục trưởng của tôi vồn vã hỏi

-Cậu là Duy đấy à? Tận hôm qua tớ mới biết cậu làm ở cục này.

Ngồi xuống đây- Ông vừa nói vừa lôi trong tủ lạnh ra mấy chai bia, rót vào cốc- Đọc thơ cậu mãi mà bây giờ mới biết mặt. Mà này , cậu có đi lính không mà sao cậu lại viết được câu “Nai bỗng lạ rừng sau một chiều pháo dập”?

Tôi bắt đầu thấy hoang mang. Đúng là tôi hay làm thơ thật nhưng ở cơ quan tôi không một ai biết điều này cả. Hay ông ta nhầm tôi với ai đó? Tôi dè dặt

-Có lẽ cục trưởng nhầm tôi với ai đó?

-Nhầm thế nào được- Ông cười thân mật- Hôm qua tay Chấn ở đài đến cục mình viết bài. Hấn nói tớ mới biết cậu làm ở cục của mình.- Anh chàng Chấn này thì tôi biết. Hấn là biên tập viên của buổi phát thanh tiếng thơ. Thỉnh thoảng tôi vẫn gặp hấn để trao đổi về những câu cần phải sửa trong những bài thơ tôi gửi phát trên sóng của đài- Mà này , ông nói tiếp- Sao cậu không gọi tớ bằng anh xưng em được nhỉ? Tớ hơn cậu gần ba mươi tuổi đấy

-Cái đó thì không được ạ. –Tôi trả lời dứt khoát- Tôi là quân của cục trưởng, gọi bằng anh xưng em tôi cứ cảm thấy nó nịnh bợ thế nào ấy. Trong công việc, tôi chưa xưng em với ai cả. nó làm cho tôi kém tự tin khi làm việc

-Đúng là cái gàn của thằng làm thơ.-Ông thân mật vỗ vai tôi-Thế còn trong thơ thì sao?

-Đấy là một chuyện khác

-Thế thì hôm nay không có công việc. Hôm nay chỉ có thơ thôi
Từ sau buổi gặp đó , tôi đột nhiên thăng tiến như diều. Chỉ sau có ba năm, tôi đã chễm chệ ngồi trên chiếc ghế giám đốc. Tôi trở thành một giám đốc trẻ nhất cục. Thật là láo toét khi ai đó nói “Phúc bắt trùng lại”Với tôi, phúc cứ ùn ùn kéo đến. Sau khi lên làm giám đốc, tôi lại

vớ được một cô nàng xinh như mộng. Em là sinh viên của trường đại học sư phạm. Nàng yêu thơ lắm và nàng rất thích thơ của tôi.

Nhưng!Vâng lại là chữ “ Nhưng”, cái chữ quái quỷ luôn luôn xuất hiện trong đời con người vào những lúc con người đang ở những đỉnh cao chất ngất. Sau khi tôi làm giám đốc được ít lâu thì ông thầy đỡ của tôi về hưu. Tôi biết chắc sau khi ông đi rồi là tôi sẽ có chuyện. Một thằng quý cái mặt của mình hơn tiền thì làm sao có chỗ trong bày lục súc tranh công của thời buổi này. Tôi còn nhớ có một lần, sau khi làm việc với đối tác, hấn mở cặp rút ra một phong bì hai tay đưa cho tôi. Tôi nhìn cái phong bì lạnh nhạt hỏi

-Bao nhiêu?

-Dạ thưa anh hai mươi triệu ạ

-Hai mươi triệu? tôi hỏi lại ,rồi đột ngột chỉ vào mặt mình, tôi hỏi hấn –Cái mặt tôi rẻ đến thế sao?Anh cầm tiền về đi. Hợp đồng tôi đã kí rồi. Nhớ làm cho tốt không các anh sẽ không nhận được một xu nào của tôi đâu

Một người như thế, mất thầy đỡ chết là cái chắc. Mà tôi cũng chẳng tha thiết gì với cái chức giám đốc này cả .Tôi vốn không thể ăn bẩn. Làm quan chức mà không cảm tình tuổi tuất thì làm làm gì cho mệt vì vậy khi nhận quyết định thôi chức giám đốc mặt tôi cứ tỉnh như không. Tôi cầm quyết định chạy ngay đến chỗ nàng nói như reo

-Thế là từ nay anh có thể chuyên tâm làm thơ được rồi

-Anh nói gì , em không hiểu?

-Có gì mà không hiểu. Anh mất chức giám đốc rồi. Nhẹ cả người. Từ khi làm giám đốc đến giờ anh chẳng làm được bài thơ nào nên hôn cả.

-Thế bây giờ anh làm gì?

Nàng hỏi. Tôi thấy mặt nàng tái đi, chiếc cốc đang cầm trên tay rơi xuống đất vỡ tan tành. Tôi ngạc nhiên nhìn nàng

- Việc mất chức giám đốc quan trọng với em thế sao?

-Anh thật ngốc.

Nói xong ,nàng chạy vào phòng trong đóng sầm cửa lại. Đúng! Tôi thật ngốc. Từ trước đến giờ tôi cứ tưởng nàng yêu tôi vì thơ hóa ra không phải. Nàng không yêu cái đầu thơ mà yêu cái đít giám đốc của tôi. Tôi hoàn toàn sụp đổ.

Ra khỏi nhà nàng ,tôi đi lang thang suốt đêm trong thành phố. Sáng hôm sau tôi quyết định đi Cửa Lò. Tôi phải đi xa khỏi thành phố này một thời gian để lấy lại thăng bằng cho mình

Đêm Cửa lò thật yên tĩnh. Trời tối đen như mực. Mặt biển cũng đen ngòm. Bãi biển vắng ngắt. Tôi gọi nửa lít rượu, mấy con mực nướng ngồi nhâm nhi một mình. Biển hôm nay sao cũng giống tôi vậy? Đen tối và hoang vắng. Tôi rót đầy một li rượu ,uống ực một nhát. Tôi cố say nhưng không say. Bỗng có một tiếng nói ngay đằng sau tôi

-Anh giai, có chuyện buồn hay sao mà ngồi đây một mình uống rượu vậy?

Tôi quay lại. Dưới ánh sáng mờ mờ hắt ra từ những cái quán phía xa khiến tôi không nhìn rõ mặt cô gái nhưng tôi biết đấy là một cô gái bán hoa. Tôi vốn khinh bỉ những cô gái mại dâm thế mà không hiểu sao tối hôm ấy cảm này trong tôi lại biến mất . Tôi hận . Tôi muốn trả thù cuộc đời.

-Em ngồi xuống đi. Bao nhiêu?

-Còn tùy thuộc anh muốn đi loại tàu nào. Tàu nhanh hay tàu chậm

-Tàu suốt

-Tàu suốt? Cô gái hỏi lại rồi chăm chú nhìn tôi-Ở đây chẳng ai đi tàu suốt đâu anh

-Em sợ tôi không đủ tiền sao?

-Không! Em chỉ tiếc cho túi tiền của anh thôi .Đi tàu suốt cũng chẳng hơn gì được nhiều đâu

Tôi bật cười. Có một cô gái bán hoa tiếc cho túi tiền của tôi. Chao ôi ! Thế giới này điên hết rồi. Nàng !Cô gái tôi cứ ngỡ trong sáng như pha lê , cô gái tôi ngưỡng mộ, tôn thờ vì túi tiền mà bỏ tôi còn em, một cô gái bán hoa, thì lại tiếc hộ cho túi tiền của tôi. Tôi nhìn ra phía biển xa. Trong cái màn đêm đen kịt của trời và biển, một ánh đèn của một chiếc thuyền câu mực đang nhấp nháy. Tôi đã ngà ngà say

Đêm đen, trời đen và biển đen

Ánh đèn câu mực chớp trong đêm

Đời đen ta tìm một đốm sáng

Tôi đọc đến đây thì tắc tịt. Loay hoay mãi tôi vẫn không tìm được câu kết của bài thơ cho hợp với tâm trạng của mình. Đột nhiên cô gái nói

-Anh cho phép em nối câu kết nhé

Rồi không đợi tôi trả lời, cô gái thủng thẳng đọc

Chợt nhìn sang bên bỗng thấy em

Tôi ngỡ ngàng nhìn cô gái. Trong lòng dấy lên một cảm giác chua xót. Trời ơi! Đốm sáng của đời tôi là một cô gái bán hoa sao? Hình như cô gái đọc được ý nghĩ của tôi. Cô ta lặng lẽ rót hai li rượu đầy tràn cả ra ngoài

-Ta cụng li một cái nào-Tôi im lặng cụng li cùng cô gái.Cô ta ngửa cổ uống ực một nhát hết chén rượu. Đặt chén xuống bàn rồi nói với tôi . Giọng trầm hẳn xuống-Em biết , em không xứng đặt ở cuối bài thơ. Thôi chào anh

Cô gái cúi xuống nhặt chiếc túi xách trên bàn khoác lên vai quay mình bỏ đi. Tôi nắm tay giữ lại

-Em chê tôi không có tiền sao?

-Năm trăm nghìn, anh đồng ý không?

Tôi móc túi đưa cho cô gái hai tờ giấy bạc năm trăm nghìn. Cô gái trân trân nhìn tôi một lúc rồi im lặng cất tiền vào túi và ngồi xuống bên cạnh

-Anh giàu thế mà vẫn còn bị thất tình sao?

-Sao em cho là tôi thất tình?

-Trời đen, biển đen, đêm đen, đời đen, mọi thứ đều đen thì chỉ có thất tình mới thế

-Thế tôi vừa mới phá sản thì sao?

Cô gái nhìn ra phía ngoài biển xa nói nhỏ như không phải là trả lời tôi mà là đang nói với chính mình

-Tiền chỉ là một nửa của cuộc đời. Tiếc rằng nó lại là nửa quan trọng nhất. Nếu chỉ phá sản thì trong bốn thứ đó ít nhất phải còn một thứ sáng

Tôi kinh ngạc về sự tinh tế của cô gái. Quay hẳn người lại, tôi im lặng cố nhìn xuyên qua ánh sáng mờ mờ ngấm kẽ cô gái ngồi cạnh mình nhưng tối quá tôi không nhìn rõ được

-Sao em lại đi làm nghề này?

Bây giờ thì lại đến lượt cô gái nhìn tôi chăm chăm. Cô vớ lấy chai rượu, không rót ra chén mà cứ thế ngửa cổ tu ừng ực. Tôi vội giằng lấy chai rượu. Đột nhiên cô gái bỗng bật cười. Trong ánh sáng mờ mờ tôi thấy hai giọt nước mắt từ từ ứa ra

-Sao anh ngốc thế? Chẳng ai lại đi tin vào một con điểm trình bày lí do đâu

- Tôi tin

-Anh tin? Thật không?

-Thật

Cô gái nuốt nước bọt định nói nhưng rồi lại đột nhiên thay đổi. Cô vớ lấy chai rượu, rót ra hai chén, đưa cho tôi rồi nói

-Thôi mà, nói những chuyện ấy làm gì. Uống đi anh. Mà sao anh cứ ngồi như phỗng thế. Ôm em đi. Anh trả tiền cho em để làm việc đó mà

Thật khốn nạn cho tôi. Sau khi bị phản bội, tôi cứ tưởng từ nay, gặp bất cứ cô gái nào, nếu có điều kiện tôi sẽ chà đạp, vò nát. Sẽ tận hưởng để bù cho những gòn giữ, trân trọng một cách ngốc nghếch của tôi ngày trước. Tôi nhầm. Tôi không làm được điều đó. Cô gái đứng dậy bảo tôi

-Ta về khách sạn thôi. Muộn lắm rồi- Rồi cô quay lại gọi chủ quán- Thanh toán đi chị ơi

Tôi đã say lắm rồi nhưng vẫn đủ sáng suốt không cho chủ quán cầm tiền của cô gái

-Tôi muốn ngồi đây suốt đêm. Tiền đây!Chị cứ dọn quán để riêng bàn này lại đây

*

* *

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm trên cái ghế xích đu trên bãi biển, mình đắp cái áo khoác của cô gái. Thấy tôi tỉnh giấc, chị chủ quán đi đến trao tôi một phong bì thư và một bông hoa hồng dại. Tôi mở phong bì, ở trong là hai tờ giấy bạc năm trăm nghìn và một mảnh giấy với một dòng ngắn ngủi

“Cám ơn anh , người đầu tiên và duy nhất đã dám tin em”

Tôi đưa bông hồng đại lên mũi hít một hơi dài. Một mùi thơm nhẹ nhẹ lan tỏa khắp người tôi. Phóng tầm mắt ra biển, Mặt trời từ từ nhô lên khỏi đường chân trời

Cửa lò 30-7-2008

Kẻ tội đồ

Lần đầu tiên tôi gặp cô ta đã cách đây mấy năm. Lần ấy, với tư cách là giám đốc của bên B, tôi đi kí kết một hợp đồng làm ăn lớn cho công ty. Sau lễ kí kết, tôi nói với Hưng một người bạn thời cùng học đại học với tôi cũng là người giới thiệu cho tôi cái hợp đồng này và với giám đốc bên A.

-Thế là xong. Chúng tôi đảm bảo với các vị sẽ thực hiện tốt hợp đồng và..- Nói đến đây tôi dừng lại một chút đầy ngụ ý.-Thực hiện đầy đủ các” Luật lệ” hiện hành.

Thằng Hưng hiểu ý ngay. Nó cười vỗ vai bảo tôi.

-Không có “Luật lệ” gì đâu. Đây toàn là chỗ thân quen cả. Thôi mà cứ dẫn chúng tao đi khao một chầu. sau đó cả bọn vào khách sạn ngủ một đêm sáng mai biến.

Vốn đã nhiều lần kí kết hợp đồng nên tôi cũng hiểu ngay thằng bạn

của tôi muốn gì.

-OK.Chúng ta đi thôi

Tôi đưa cả bọn vào một khách sạn sang trọng bậc nhất nhì của tỉnh .
Chuyện ! một hợp đồng trị giá bạc tỷ chứ có phải đùa đâu. Khi vào
trong khách sạn, tôi kéo tay giám đốc bên A lại bảo nhỏ.

-Ông Hưng nói như thế thôi chứ ông cứ yên tâm.

Tay giám đốc bên A xua tay lia lịa.

-Chết ! Chết! sao ông lại nói thế. Chỗ ông với ông Hưng là
bạn bè, làm sao tôi dám cầm tiền của các ông. Ông Hưng mà biết thì
công ty tôi có mà sập tiệm.

Thấy tôi lùi lại thì thầm với tay giám đốc bên A, thằng Hưng đứng
lại,đợi tôi . Nó phát mạnh vào mông tôi một cái rồi bảo

-Thì thầm cái gì? Chúng nó đéo dám cầm tiền của mày đâu.

Thế này là được rồi.

Tôi bảo nhỏ với tay trợ lí cùng đi

-Cậu thuê năm phòng hạng sang và liên hệ kiểm lấy mấy em
thật trẻ, thật xinh vào

Tay trợ lí tươi cười nhìn tôi

-Khoản ấy thì xếp yên tâm đi. Kí hợp đồng thì em không thạo
chứ món ấy là sở trường của em mà.

Nói xong hấn bỏ đi. Chúng tôi vào bàn tiệc. Một buổi tối bia ngập
bàn. Ngập những tiếng cười nói , chúc tụng, nịnh bợ, tặng bốc lẫn
nhau. Tiệc được một lúc thì tay trợ lí của tôi quay lại.Hấn đưa cho
chúng tôi mỗi người một chìa khóa phòng. Đến tôi, hấn ghé vào tai
tôi nói thầm.

-Riêng sếp em kiểm được cho sếp một em hết ý.

Đang bữa tiệc tôi cũng không để ý lắm.Tiệc tan,chúng tôi say khướt.

Mọi người ai nấy trở về phòng của mình.

Tôi mở cửa vào phòng . Đèn tắt, phòng sáng mờ mờ nhờ ánh đèn ngoài đường hắt vào qua cửa sổ gian phòng. Một cô gái đang ngồi dúm vào một góc giường. Đầu óc đang lơ mơ vì rượu, lơ mơ vì những lời tăng bốc, lơ mơ vì thắng lợi bản hợp đồng, bản năng của một thằng đàn ông trong tôi trỗi dậy. Ngọn lửa dục trong tôi cháy rừng rực. Tôi cứ thế chồm lên người cô bé. Xong việc, tôi lăn ra ngủ không còn biết trời đất là gì nữa .Gần sáng, tôi tỉnh giấc. Ngồi dậy, tôi thấy cô gái vẫn ngồi dúm ở một góc giường. Tôi nhìn đồng hồ. Ba giờ sáng. Qua ánh sáng mờ tối của căn phòng tôi thấy mặt cô ta đầm nước mắt. Tôi vùng đứng dậy, bật đèn. Ánh sáng làm cô gái co dúm người lại. Tay cô gái cầm một vật gì đó ôm trước ngực. Không hiểu sao, tôi lại giằng vật đó ra khỏi tay cô gái. Một miếng vải trắng. Tôi dở miếng vải ra xem. Máu! Người tôi rụng rời. Tôi hấp tấp túm lấy vai cô gái lắc mạnh.

-Sao! Em bị cưỡng bức làm việc này à?

Cô gái chỉ im lặng lắc đầu. Nước mắt chan hòa.

-Thế thì làm sao em lại khóc?

Nghe tôi hỏi, cô gái bỗng òa khóc lên thành tiếng.

-Tại ...mẹ...em ốm....đang nằm viện

Cô gái nói đứt quãng trong tiếng nước nở. Tôi ôm mặt ngồi phịch xuống giường. Trời ơi! Tôi đã hại một con người.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi qua đêm với một cô gái. Là một tổng giám đốc , tôi phải đi kí kết nhiều hợp đồng và lần nào cũng vậy, sau lễ kí kết là rượu, là gái nhưng tôi là người có nguyên tắc sống riêng của mình. Tôi không bao giờ cho phép mình làm hại cuộc đời

bất cứ một ai. Chẳng thế mà khi tôi mới về nhận chức tổng giám đốc, phòng nhân sự có tuyển chọn cho tôi một nữ thư kí trẻ, đẹp, tốt nghiệp đại học. Ai cũng tưởng tôi sẽ chấp nhận cô ta làm thư kí. Chính cô ta chắc cũng nghĩ như vậy. Khi trưởng phòng nhân sự đưa cô ta đến phòng tôi, Cô gái lúng liếng nhìn tôi ,môi nở một nụ cười đầy quyến rũ. Cả hai người đã sửng người khi tôi nói với tay trưởng phòng nhân sự

-Các anh hãy tuyển cho tôi một nam thư kí.

Tôi biết, với những cô gái, trinh tiết đi kèm với danh dự, lòng tự trọng và những ước mơ. Mất trinh tiết có nghĩa là mất tất cả. Trinh tiết bị mất không phải do sự dâng hiến cao đẹp của tình yêu thì cuộc đời của cô gái sẽ ngoặt sang một hướng khác. Cô gái sẽ như một cỗ xe lao thẳng xuống vũng lầy. Những lần đi kí kết hợp đồng trước, Tôi qua đêm với những cô gái mà không phải suy nghĩ gì vì những cô gái đó đã và đang ở trong vũng lầy rồi. có tôi hay không có tôi cũng vậy mà thôi. Nhưng lần này, tôi đã ản một cô gái đang đứng trên bờ lao xuống vực thẳm của tội lỗi.

-Thế em bán trinh được bao nhiêu?

-Năm triệu

Khốn nạn! Năm triệu đồng để mua một cuộc đời. Tôi lập cặp mở cặp sổ lấy ra hai xếp tiền đưa cho cô gái

-Đây là mười triệu. Em cầm lấy và về đi

Cô gái cầm lấy xếp tiền , lí nhí cám ơn rồi mở cửa đi ra.Đột nhiên tôi bảo cô gái khi cô định đóng cửa lại.

-Em hãy để tôi giữ mảnh vải đó.

Cô gái ngần ngừ một lúc rồi im lặng đưa cho tôi mảnh vải,chứng tích tội lỗi của tôi. Tôi đứng bên cửa sổ nhìn theo cô gái . Một bóng cô

đơn, chậm chạp bước đi trên con đường hoang vắng, nhập nhoạng. Sáng hôm sau, vừa nhìn thấy tôi, thằng Hưng đã biết ngay là có chuyện. Nó hỏi ngay

-Sao? Tối qua có chuyện gì à?

Tôi kể lại câu chuyện cho nó nghe. Nó cười bảo tôi

-Mày vẫn y như hai mươi năm về trước. Mày phải nghĩ thoáng hơn đi. Phải nghĩ là nếu không gặp mày thì cô ta vẫn bán trinh cho thằng khác và thằng ấy chẳng bao giờ cho cô ta thêm mười triệu như mày đâu. Gặp mày là cô ta có phúc đấy. Mà chắc chớ gì mẹ cô ta bị nằm viện. Tin bọn điểm trình bày có mà đổ thóc giống ra mà ăn.

Nghe thằng Hưng nói, lòng tôi nhẹ đi một phần nào. Ừ. Chắc gì đã phải vì mẹ cô ta bị nằm viện. Nếu đúng như thế thì lòng tôi đã thanh thản biết bao. Nhưng! Không. Không phải. Những giọt nước mắt. Tôi không thể tự lừa dối mình. Tôi quyết định đến bệnh viện. Cả thành phố bé tý này có mỗi một bệnh viện. Tôi tin rằng tôi sẽ tìm ra được sự thật. Trên đường đến bệnh viện, tôi chỉ cầu mong không gặp cô gái ở đó.

Thật khốn nạn cho cái thân tôi, mới đến cổng bệnh viện, từ xa, tôi đã thấy cô gái của tôi tối hôm qua đang đứng ở đó. Cô ta đang mua bán cái gì đó. Đúng là cô ta có mẹ bị bệnh đang nằm viện rồi. Lòng tôi trĩu nặng một cảm giác tội lỗi pha lẫn sự thương cảm và cảm phục. Cô gái đã hi sinh cuộc đời mình để cứu mẹ. Không khó khăn gì, tôi đã tìm được tên và địa chỉ của cô gái. Tôi quay trở lại khách sạn. Gặp tôi thằng Hưng hỏi ngay.

-Kết quả thế nào?

Tôi ngồi xuống ghế, ngẩng bộ mặt đưa đám nhìn thẳng bạn lặng lẽ gật đầu. Thắng Hưng nhìn tôi ái ngại. Nó hiểu quá rõ về tôi. Tôi không phải loại người có thể chạy trốn được chính mình.

-Thế bây giờ mày định thế nào?

-Tao cũng chẳng biết nữa. Nhà cô ta nghèo, chỉ có hai mẹ con. Mẹ đang bị bệnh khá nặng đang nằm viện mà cô ta thì không có công việc gì.

-Thôi đi.- Đột nhiên thắng Hưng nổi cáu. –Mày là ai? Là đức chúa trời chắc. Mà ngay cả đức chúa chịu đóng đinh lên thánh giá cũng có làm cho thế giới này hết đau khổ, tội ác được đâu. Mày chẳng có tội gì cả. Cùng lắm mày cho cô ta ít tiền nữa. Thế là xong.

Tôi không tranh luận với thắng bạn. Tôi biết nó có cái đúng của nó. Nhưng ai cũng tự bao biện cho mình thì cuộc đời sẽ đi đến đâu? Nhưng nó nói đúng, ngoài cách cho tiền ra thì cũng chẳng có cách nào hơn thật.

Tôi với thắng Hưng đến bệnh viện. Ở đấy, tôi thanh toán trước viện phí cho cô gái. Tạm thời yên tâm, hai chúng tôi rời bệnh viện. Ra đến ngoài đường, tôi buột mồm bảo thắng Hưng

-Giá như xin cho cô ta một việc gì ở đây nhỉ.

Thắng Hưng vỗ độp một cái vào trán.

-Thật ngốc, có thế mà tao không nghĩ ra. Mày nhớ lão Quyền không? Lão ấy làm giám đốc một xí nghiệp ở thành phố này. Để tao gọi cho lão.

Nó rút điện thoại ra bấm số còn tôi quay vào trong viện đưa cô gái đến gặp lão Quyên. Mọi việc đều thuận lợi. Tôi đã gửi gắm được cô ta cho một người quen. Trước khi chia tay, tôi nói với lão Quyên.

-Anh Quyên, em gửi cô gái này lại chỗ anh. Mong anh giúp đỡ cô ta.

Lão Quyên cười hì hì.

-Sao cậu lại trịnh trọng thế. Yên tâm đi. Tớ sẽ bố trí công việc cho cô ta. Nếu có dịp tớ sẽ cho cô ta đi học một lớp chính quy. - Nhìn trước nhìn sau, thấy không có ai lão Quyên ghé vào tai tôi hỏi nhỏ- Này tớ hỏi thật cậu : Đây có phải là một cơ sở “ Cách mạng ” của cậu ở đây phải không?

Tôi trả lời một cách lấp lửng

-Vâng! Em cũng định thế

*

*

*

Lần thứ hai tôi gặp cô ta ở nhà một thằng đệ tử tại Hà Nội. Hôm ấy thằng đệ tử của tôi cứ nằn nì kéo bằng được tôi về nhà mình. Không từ chối được, tôi đành theo nó về nhà. Trên đường về nhà, nó khoe với tôi.

-Em mới chăn được một con bò lạc hay lắm anh ạ. Nếu anh thích em sẽ bán nó cho anh.

Tôi cười bảo nó.

-Cậu biết tớ quá rồi sao vẫn còn hỏi vậy? “ Con thầy, vợ bạn ” Tuyệt đối không bao giờ tớ dính vào

Nó cười , một nụ cười vừa xun xoe, nịnh bợ, vừa khả ố, trắng trợn

-Vợ con gì nó mà anh phải ngại. Chẳng qua là một đứa con gái bao. Thích thì chơi, chơi chán thì tống nó ra ngoài đường. Con này mà làm tình thì miễn chê.

Người tôi nổi gai. Tôi chỉ muốn đấm một quả vào bộ mặt đê tiện của tên lưu manh cao cấp ấy. Hắn sẵn sàng dâng cô gái đang trao thân cho hắn cho sếp của mình để tiến thân. Thật khốn nạn cho tôi. Còn gì khốn nạn hơn khi biết nó là một kẻ khốn nạn mà mình vẫn phải cười nói. Muốn nhổ vào mặt nó mà tay phải thò ra bắt tay nó thật chặt.

Về đến nhà, thằng đệ tử của tôi bấm chuông. Một cô gái đi ra mở cửa. Tôi choáng váng. Em! Chính em, cô gái của hai năm về trước. Thằng đệ tử chỉ vào tôi giới thiệu.

-Giới thiệu với em, đây là anh Duy, Tổng giám đốc của anh. Cô gái chào tôi. Cô ta không nhận ra tôi, một người vừa là tội đồ, vừa là ân nhân của cô ta. Hai năm qua, đã có bao nhiêu đàn ông đi qua cuộc đời của cô, Làm sao cô ta nhớ nổi. Cô ta kêu lên với một giọng đầy ngạc nhiên và thán phục.

-Tổng giám đốc mà trẻ thế này sao !

Cô ta nhìn tôi bằng một ánh mắt lóng lánh, ngây thơ đầy ngưỡng mộ. Tôi không biết cô ta không nhìn thấy mái tóc hoa râm của tôi hay ba tiếng “Tổng giám đốc” đã làm cho những sợi tóc bạc ấy bỗng nhiên đen trở lại. Tôi chợt nhớ đến hình ảnh cả người cô co dúm lại khi thân hình tôi trườn trên tấm thân mảnh dẻ của cô ta. Nhớ đến những

giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn và thánh thiện. Nhớ đến cái im lặng khủng khiếp khi cô trao lại cho tôi mảnh vải trắng có vết máu của một cuộc đời.

-Còn trẻ cái nỗi gì, cô bé.

Tôi cười trả lời. Nghe từ “Cô bé”, cô ta nguýt tôi một cái với ánh mắt sắc như một con dao cau, pha vào đấy một chút của sự ngây thơ, nũng nịu. Trời! Cô ta đã đạt đến đỉnh cao của nghệ thuật quynh rũ. Chúng tôi vào trong nhà, cô gái đi pha nước. Khi bưng ba cốc nước cam ra, cô ta bảo với thằng đệ tử của tôi.

-Sao bây giờ em mới thấy anh mời anh Duy về nhà? –Cô ta quay lại nói với tôi-Hay là hôm nay anh ở lại ăn cơm với chúng em cho vui. Lâu lắm rồi em không có dịp trở tài nội trợ của mình.

Cô ta nói mà mắt nhìn xoáy vào tôi mạnh bạo. Trong con mắt, tôi nhìn thấy một ngọn lửa đang hùng hực cháy. Nồng nàn, thiêu đốt. Tôi đã cố từ chối nhưng không được. Chúng tôi ngồi uống nước còn cô ta đi chợ. Trước khi đi chợ, cô ta quay lại hỏi tôi.

-Anh thích ăn gì để em phục vụ.

Cái từ “ Phục vụ” đi kèm với ánh mắt đong đưa khiến trong tôi bùng lên một nỗi căm giận đến cực điểm. Tôi đúng là một kẻ khốn nạn. Tôi sực nhớ đến số tiền mà tôi đã cho cô ta. Tôi không tiếc tiền nhưng tôi tiếc tấm lòng thương người của tôi đã bị đánh cắp. Lòng trắc ẩn của tôi đã bị phản bội. Tôi đã đau khổ vì cô ta. Vì cô ta mà tôi đã có cảm giác mình như một kẻ tội đồ. Tôi đã vì cô ta mà làm tất cả những gì có thể. Thế mà bây giờ .Thấy tôi ngồi im lặng uống nước, thằng đệ tử của tôi đã hiểu lầm ý của sếp nó. Nó cười hềnh hếch.

-Sếp thấy thế nào. Ngon đấy chứ. Trời ời, nó mà ở trên giường thì hết ý. Vừa bốc lửa, vừa kĩ thuật cực cao. Tôi cần môi. Trong tôi bỗng bùng lên một khát vọng trả thù. Tôi muốn đòi lại tất cả những gì mà tôi đã cho đi. Muốn lấy lại những cái tôi đã đặt nhầm chỗ. Tôi gật đầu đồng ý.

-Đồng ý. Tỵ nữa đang ăn dở thì cậu tìm cơ bỏ đi đến mười giờ hãy quay trở lại.

-Sếp yên tâm. Xếp đặt những cuộc hẹn bất thường là kĩ năng của em mà.

Nó rút điện thoại ra gọi cho một người

-Thoại hả, mày nghe tao dặn đây. Khi nào tao nháy máy thì mày nhớ gọi điện thoại cho tao . Nhớ chưa!

Bấy giờ, bữa ăn được dọn lên. Chúng tôi ngồi vào bàn. Rượu được rót ra. Chưa kịp nâng chén thì chuông điện thoại reo. Thằng đệ tử nháy mắt với tôi rồi đi ra nhấc điện thoại.

-A lô, Tôi nghe. Sao? Phải đến ngay lập tức à? Thôi để đến sáng mai đi. Tôi đang bận.Không được à? Thôi được bảo họ chờ tôi sẽ đến ngay.

Nó bỏ điện thoại xuống, quay sang tôi với một bộ mặt đầy vẻ tiếc nuối

-Em xin lỗi sếp em có việc phải đến cơ quan ngay bây giờ. Sếp cứ ngồi đây. Em đi chỉ một loáng là em về ngay hầu rượu sếp. – Nó quay sang cô gái- Anh đi một chốc sẽ về ngay. Em phải giữ sếp lại bằng được đấy.Trong lúc anh đi em phải phục vụ sếp cho chu đáo nhé.

Nhìn bộ mặt của thằng đệ tử, tôi khâm phục tài đóng kịch khéo léo

của nó. Nếu nó ở đoàn kịch ,có khi nó đã trở thành nghệ sĩ nhân dân cũng không biết chừng. Tôi cũng giả vờ đứng dậy.

-Cậu có việc bận thì cứ đi đi. Anh em mình còn khối lúc để ngồi uống rượu với nhau. Thôi tớ xin phép.

Hai đứa vội vàng giữ tôi lại. Cô ta dùng hai tay giữ vai tôi ấn tôi ngồi xuống ghế. Không biết là vô tình hay hữu ý mà đôi nhũ hoa của cô nàng áp vào lưng tôi bồng giẫy.

-Anh cứ ngồi chờ anh ấy một lát. Máy khi anh đến chơi nhà. Tôi giả vờ như bị bắt buộc phải ngồi lại. Thằng đệ tử đi rồi, cô ta mạnh bạo hẳn lên. Rót hai chén rượu ra ly, Cô ta mang chén rượu đi sang phía bàn tôi ngồi, đưa chén rượu cho tôi, cô ta nói

-Chén này em xin chúc cho anh luôn luôn phong độ. Tôi giờ tay đỡ lấy chén rượu, mỉm cười. Tôi muốn xem cô ta giở những ngón đòn gì.

-Sao em chúc gì không chúc lại chúc anh luôn phong độ? Cô ta cười nhìn tôi bằng ánh mắt lúng liếng

-Làm đến cái chức “Tổng giám đốc”anh còn thiếu cái gì nữa ngoài phong độ. Không chúc anh cái ấy thì còn biết chúc anh cái gì? Nào mời anh.

Tôi nâng chén rượu lên mới chạm nhẹ vào ly rượu của cô ta mà không hiểu tại sao ly rượu trên tay cô ta lại nghiêng đi, rượu đổ cả vào chiếc áo đang mặc. Tôi vội xin lỗi. Cô ta tươi cười.

-Không sao đâu mà anh. Anh đợi em đi thay áo xong em sẽ ra hầu rượu anh. Hôm nay không say là anh không được về đâu đấy Cô ta vào phòng trong. Một loáng, cô ta trở ra. Tôi rửa thơm trong

bụng “Con hồ ly tinh”. Cô ta mặc một chiếc áo mỏng bó sát lấy người . Cổ hơi trễ. Ngực không mặc áo con .Đôi nhũ hoa căng tròn, mịn màng mờ mờ hiện dưới làn vải mỏng. Tôi sực nhớ đến ánh mắt sợ hãi của một cô gái hai năm về trước. Cô ta kéo ghé ngồi sát vào tôi, đưa chén rượu vào tận môi tôi. Đùi cô ta chạm vào đùi tôi nóng ấm. Giọng nũng nịu

-Em mời anh.

Ai đây? Vẫn là cô gái hai năm về trước? Hay tôi nhầm? Trời ơi. Giữa thời buổi kinh tế thị trường đầy lừa lọc, bon chen. Lòng tốt đã trở thành một mặt hàng xa xỉ thế mà tôi đã phí phạm đi lòng tốt của mình. Không! Tôi phải lấy lại. Trong tôi bùng lên một nỗi căm giận. Tôi ôm choàng lấy cô ta. Bế thốc cô ta ném lên giường. Tôi đi vào cô ta một cách tàn bạo, khốc liệt đầy căm giận .

*

* *

. Đã sáu năm trôi qua rồi kể từ lần tôi gặp cô ta lần đầu nhưng hình ảnh những giọt nước mắt lăn dài của lần gặp thứ nhất và những tiếng rên rỉ đầy gợi cảm nhục dục của lần gặp thứ hai cứ đảo lộn không ngừng trong đầu tôi. Tôi đã lấy lại những thứ tôi đã cho đi. Nỗi căm giận trong tôi đã hết . Tôi tưởng tôi sẽ thanh thản. Nhưng không !Cảm giác tội lỗi trong tôi không hết. Ngược lại nó lại đè nặng trĩu trong tôi. Tôi thường mơ thấy một hình ảnh những giọt nước mắt nhỏ trên thân thể một người con gái đang quằn quại trong đê mê xác thịt. Đột nhiên một bóng đen bỗng ụp xuống rồi tất cả mọi thứ đều tan

biển. Đến đây, tôi tỉnh dậy. Mồm khô đắng. Từ sâu thẳm trong tôi một nỗi bất an cứ lớn dần theo năm tháng. Nỗi bất an bắt đầu xuất hiện trong tôi từ hôm tôi gặp lại thằng đệ tử của mình. Không hiểu sao tôi lại buột miệng hỏi nó về cô gái.

-Thế cô gái mà cậu bao bấy giờ thế nào?

-Anh hỏi còn nào? À, con Vân ấy à- Nó ngoác miệng ra cười một cách vô tư- Em đã tống nó ra khỏi nhà ngay sau cái đêm hôm đó. Em tưởng anh không thích nó.

Tôi chết lặng khi nghe nó nói. Tôi vội hỏi

-Thế cậu có biết bấy giờ cô ta ở đâu không?

-Hỏi đâu mà để ý đến chuyện ấy hả anh. Nếu anh thích để em lại bán cho anh một con khác.

Tôi chỉ muốn đâm vào bộ mặt đều cáng của nó nhưng đã gìm lại được. Trời ơi! Tôi lại làm hại em rồi.

Sao tôi lại không nghĩ ra là thằng đệ tử khốn nạn của tôi sẽ tống em ra ngay khỏi nhà sau khi đã dâng em cho tôi? Có thằng đàn ông nào chịu chấp nhận một cô gái ăn nằm với người đàn ông khác trước mặt mình không?

Tôi trở về nhà với một cảm giác nặng nề và bắt đầu từ đó, tôi không ngừng nghĩ đến em. Nhưng tôi sai ở đâu? Tôi đã chìa bàn tay ra cứu vớt em. Tôi đã lấy lại những thứ em không đáng được hưởng là sai ư? Nếu không có lần gặp thứ hai với em thì tôi biết, em vẫn bị thằng khốn nạn đó tống ra khỏi nhà. Vấn đề chỉ là sớm hay muộn vậy mà sao tôi vẫn có cảm giác tội lỗi.

Thỉnh thoảng tôi hay lang thang một mình trong đêm ở Hà Nội. Một đêm. Đã khá muộn rồi, khoảng mười một, mười hai giờ đêm gì đó, ở vườn hoa Bác cổ, đang đi bộ lang thang đột nhiên tôi thấy một cô gái điếm đang chèo kéo một khách làng chơi. Tôi vụt gọi to.

-Vân! Vân!

Rồi chạy vội lại. Tay thanh niên nhẩy vội lên xe phóng mất. Cô gái điếm quay lại. Không phải em. Tôi lúng túng xin lỗi. Mắt cô gái tóa lửa.

-Cút mẹ mày đi. Thằng già điên. Tìm mới chả kiếm. Thật xúi quẩy.

Ba từ “Tìm với chả kiếm” từ miệng cô gái làm tôi bưng tỉnh. Hóa ra từ trong vô thức tôi vẫn đi tìm kiếm em.

Tôi quay lại thành phố nơi tôi đã gặp em lần đầu tìm đến nhà em. Tôi đến ngồi ở một hàng nước ngay gần nhà em lân la hỏi bà hàng bán nước về em.

-Bác hỏi cô Vân ở ngôi nhà kia chứ gì. Rõ khổ. -bà cụ chép miệng- Con bé ngoan và xinh nhất khu này đấy thế mà không biết tại sao lại tự nhiên đổ đốn.

Bà cụ lắc lắc cái đầu ra chiều tiếc rẻ cho cô gái. Câu “Con bé ngoan và xinh” như một mũi dao vô hình khía vào lòng tôi nhức buốt.

-Thế cô ta có còn ở đây không hả bà?

-Không! Năm kia sau khi đi trại cải tạo về cô ta đã bán nhà và bỏ đi rồi.

Con tim tôi thất lại.

-Thế còn bà cụ mẹ cô ta ạ

-Bà lão ấy chết rồi. Chết dễ đến năm sáu năm rồi cậu ạ. Từ hồi bà lão phải đi bệnh viện cơ mà.

Thế là hết hy vọng. Trời đất mệnh mông tôi biết tìm em nơi đâu?

Tôi lang thang vô định trong thành phố của em. Cảm giác nặng nề đè nặng xuống lòng tôi nhưng tôi không cắt nghĩa nổi cái cảm giác nặng nề ấy là cái gì. Tội lỗi? Không phải. Trong tai tôi lại vẳng câu nói của bà lão bán nước. “Con bé ngoan và xinh nhất vùng. Không hiểu làm sao lại tự nhiên đổ đốn”. Không phải là tự nhiên rồi, Nhưng đúng như thằng Hưng nói. Nếu không là tôi thì lại có một thằng khác khốn nạn hơn tôi tàn phá cuộc đời em. Vậy tôi sai ở đâu?

Một hồi chuông nhà thờ kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ triền miên. Tôi ngẩng lên. Hóa ra tôi đang đứng trước cổng nhà thờ. Buổi lễ vừa tan, mọi người ra về ồn ào, vui vẻ. Tôi đi ngược lại với dòng người tiến vào trong nhà thờ. Mọi người đã ra về hết chỉ còn một mình tôi giữa nhà thờ rộng mông mênh. Tôi đứng lặng nhìn lên bức tượng Chúa trên cây thánh giá hoang mang tự hỏi “Mình có sai không?”

-Buổi lễ tan rồi sao con còn đứng ở đây?

Có tiếng hỏi từ phía sau. Tôi quay lại. Cha xứ đứng ở phía sau tôi lúc nào mà tôi không biết.

-Thưa cha con muốn xưng tội

Cha xứ nhìn tôi chăm chú

-Con hình như không phải là người vùng này?

-Vâng thưa cha

-Con là người có đạo?

-Không ạ. _ Tôi đáp- Nhưng hôm nay con muốn được xưng tội ở đây và ngay lúc này

Đức cha nhìn tôi với cặp mắt hiền từ đầy cảm thông

-Con ạ ! Nếu con là người không có đạo thì con không phải xưng tội. Nhưng nếu con có việc gì khiến con đau khổ cần ta chia sẻ thì con hãy ngồi xuống đây và nói cho ta nghe. Ta sẽ thay đức chúa chia sẻ cùng con

Tôi ngồi xuống, kể lại toàn bộ câu chuyện của mình cho Đức cha nghe. Ông chăm chú nghe tôi nói.

-Thưa Đức cha- Tôi kết thúc câu chuyện của mình-Đây là toàn bộ chuyện của con. Nhưng con không hiểu con có sai không?và con sai ở đâu?

Đức cha im lặng một lúc lâu. Ông nhìn lên tượng chúa rồi từ từ cúi xuống nhìn tôi hỏi

-Con tuy không có đạo nhưng chắc con cũng biết nhiều về Đức Chúa chứ?

-Dạ vâng thưa Cha. Con tuy không theo đạo nhưng con cũng đọc nhiều sách nói về Đức Chúa.

-Cha cũng nghĩ như thế-Đức cha từ tốn nói. Đột nhiên ông chỉ vào bức tượng hỏi tôi-Theo con, một người như Đức chúa có thể dễ cho bị bắt hay không?

Một ánh sáng le lói trong cái màn đêm vô thức của tôi sau câu hỏi của Đức cha. Nhưng tôi vẫn không định hình được đốm sáng ấy

-Dạ không thưa Cha

-Đúng đấy- Đức Cha gật đầu-Người dễ cho bị bắt. Tại sao

vậy?-Ông quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi. Tôi lúng túng chưa biết trả lời Đức cha như thế nào thì ông lại từ từ nói tiếp-Tại vì Người biết rằng không bao giờ Người có thể rửa sạch tội lỗi của loài người khi mà tội lỗi ấy cứ liên tục sinh ra. Người dùng cái chết của mình. Máu mình để đánh thức cái phần Con Người trong loài người chúng ta. Chỉ khi nào cái phần Con Người ấy được đánh thức thì tội lỗi mới hết. Con đã chìa tay ra cứu giúp cô gái. Cái phần Con Người của con đã thức tỉnh nhưng con không đánh thức phần Con người của cô gái thì làm sao cô ta không lại mắc vào tội lỗi?-Đức cha nhìn tôi mỉm cười độ lượng- Vả lại phần Con Người trong con cũng chưa tỉnh hẳn. Đức phật tổ Như lai trong đạo phật có dạy rằng “ Hãy coi việc làm phúc cho người như một cái dép rách bỏ đi”. Con đã không làm được điều đó. Con làm phúc cho người nhưng con nhớ .Vì con nhớ nên con mới căm giận. Nếu con quên đi lần làm phúc đầu tiên của con với cô gái thì khi gặp cô ta lần thứ hai con sẽ chìa tay ra cứu giúp cô ta một lần nữa và Cha tin rằng lần này chắc chắn phần Con Người của cô ta sẽ thức tỉnh thì con đâu phải đứng đây sám hối cho lỗi lầm của mình.

Tôi bừng tỉnh. Nhìn lên tượng chúa ,tôi thấy Người đang đau khổ nhìn tôi. Tôi nhắm mắt lại. Từ thẳm sâu vô thức một tiếng kêu bật lên thống thiết

-Chúa ơi con có tội

Hà nội 6-2-2009

Quyên được yêu

Xin đề tặng truyện ngắn này cho tất cả những người vì một lý do nào đó phải tìm đến tình ảo.

Trời mưa xối xả, Quyên kéo chiếc chăn lên tận cổ, cố dích người lên cao để tầm mắt có thể nhìn được qua khung cửa sổ. Mưa rơi mù mịt. Tiếng mưa đều đều như một bản nhạc buồn bất tận. Căn phòng lặng thinh trống vắng đến kinh người. Ngày xưa, khi gặp cơn mưa bất chợt như thế này, lũ con gái bọn cô thường kêu ré lên một tiếng rồi không ai bảo ai, tất cả đều cầm cổ chạy vào một cửa hàng nào đó gần nhất ngồi túm tụm với nhau buồn đưa lê chờ mưa ngớt. Cái này xưa ấy sao mà đã xa xôi thế, những tám tháng rồi. Quyên thờ dài nhìn xuống đôi chân bất động đang ngày một teo đi. Cô chống tay, cố nhích người ra phía mép giường, thò tay lần dưới đệm lấy ra một gói giấy nhỏ. Cô mở gói giấy. Bên trong là những viên thuốc ngủ. Cô cẩn thận đếm từng viên

-Một, hai ,ba,...mười tám, mười chín...bốn năm

Bốn năm viên. Ngồi thừ ra một lúc, cô gái bắn khoăn tự hỏi.

-Đủ chưa nhỉ? Chắc là đủ Quyên gói đăm thuốc lại, dấu xuống dưới đệm. Phải mất hơn hai tháng trời, với đủ các mưu mẹo cô mới tích đủ số thuốc này. Cô bấm chuông gọi người giúp việc.

-Chị lấy hộ em mấy thứ trên bàn trang điểm. Mấy tháng rồi không động đến mỹ phẩm, trông mặt em chắc là kinh khủng lắm.

Chị giúp việc ngạc nhiên nhìn cô, mồm há ra định nói cái gì đó nhưng lại thôi. Cô ta ra bàn trang điểm mang các thứ lại và giúp cô gái trang điểm. Vừa lấy lược chải mái tóc dày và mượt của cô gái, cô ta vừa nhẹ nhàng hỏi.

-Sao hôm nay em lạ thế,? Tự nhiên lại muốn trang điểm. Cô gái luống cuống, cười khòa lấp.

-Hôm nay tự nhiên em cảm thấy vui vui. Thế này được chưa hả chị? Trông em có xinh không?

-Trông em xinh lắm.

-Được rồi - Cô gái sau khi ngắm kĩ mình trong gương tỏ vẻ hài lòng-Chị cất những thứ này giúp em rồi cho em xin một tờ giấy và một cái bút nhé.

-Em lấy giấy bút làm gì?

Chị giúp việc hỏi lại cô gái với một ánh mắt đầy vẻ ngờ vực. Quyên cười thản nhiên cố gắng xua tan sự nghi ngờ của chị giúp việc.

-Em muốn làm thơ chị ạ. Phải làm gì đó chứ cứ nằm không thế này thì buồn chết. Mà chị đừng nói điều này với ai nhé. Họ biết thì xấu hổ lắm.

Chị giúp việc yên tâm đi lấy cho Quyên giấy bút và một miếng bìa cứng làm mặt để kê viết rồi ra khỏi phòng đóng cửa lại. Quyên đặt tờ

giấy lên tấm bìa cứng viết nhanh mấy dòng cuối cùng gửi cho bố mẹ.

Bố mẹ kính yêu của con

Con xin bố mẹ đừng đau lòng. Con không thể sống như thế này được. Con sống chỉ trở thành gánh nặng suốt đời của bố mẹ thôi. Con đi rồi, khi chôn bố mẹ nhớ chôn theo con những thứ để trang điểm nhé. Con xin lỗi. Con yêu bố mẹ

Con

*

*

*

Một vùng sáng mờ ảo hiện ra trước mắt, Quyên nghe thấy một tiếng reo của ai đó thoảng như một làn gió nhẹ mơ hồ.

- Tỉnh rồi!

Cô khẽ cựa quậy ngón tay rồi mở mắt. Cái đầu tiên cô nhìn thấy là khuôn mặt của mẹ đầm đìa nước mắt. Môi cô mấp máy như muốn nói điều gì đó. Cánh tay cố vươn về phía mẹ nhưng không được, nó rơi xuống tấm chăn đang đắp trên mình. Điều cuối cùng cô nghe được trước khi thiếp đi là tiếng mẹ cô hoảng hốt.

- Bác sĩ.....

Cô tỉnh lại lần thứ hai vào lúc nửa đêm. Phòng bệnh vắng lặng. Cô khẽ rên lên một tiếng và cựa mình. Một bóng trắng đi lại phía cô nhìn cô với ánh mắt thân thiện.

- Tỉnh rồi à, cô bé? - vừa hỏi anh ta vừa nắm lấy cổ tay cô, ấn hai ngón tay lên động mạch, mắt nhìn vào chiếc đồng hồ mòm lằm bằm -
Ổn rồi

Anh chàng buông tay cô gái ra, bỏ đi. Một lúc sau, anh ta quay trở lại với một hộp sữa tươi. Carefully cầm chiếc ống hút vào hộp giấy và đặt đầu kia vào miệng cô gái.

-Uống một chút sữa đi cô bé- Anh ta nói thân mật. Không hiểu sao cô lại tự nhiên để bảo đến vậy. Từ khi bị tai nạn đến giờ cô có nghe lời của ai đâu, thế mà tối nay cô ngoan ngoãn mút hết hộp sữa. Anh chàng bác sĩ tỏ vẻ hài lòng. Anh ta điều chỉnh cho đường truyền chậm lại rồi đi thăm các giường bệnh khác. Trước khi đi anh ta cốc khẽ lên đầu Quyên một cái và nói.

-Đồ ngốc

Hai hôm sau anh ta quay lại chỗ Quyên nằm. Vừa trông thấy cô, anh ta đã hỏi giọng thân mật.

-Thế nào cô ngốc, Hôm nay thì khỏe hẳn rồi chứ? –Vừa nói anh ta vừa kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Quyên, chăm chú nhìn khiến cô gái cảm thấy lúng túng. Anh chìa bàn tay về phía cô-Anh là Thành, người đã cứu em. Sao? Không cảm ơn anh được một tiếng à? -

Quyên nhìn anh chàng bác sĩ với một ánh mắt vô hồn, không có vẻ biết ơn cũng không có vẻ thù hận, Một cái nhìn trống rỗng. Anh chàng bác sĩ chủ động nắm lấy bàn tay Quyên-Em có biết không, trong lúc em hôn mê bố em đã bị ngất đến hai lần đấy. Phải vất vả lắm bọn anh mới cứu sống được cụ. Em vẫn muốn chết phải không?-Đột nhiên anh ta bóp mạnh tay Quyên khiến cô đau nhói- Khi em chết đi, mẹ em sẽ đưa em đến mộ, bà sẽ ủ ấm nắm mồ em bằng những giọt nước mắt của mình. Nhưng khi mẹ em ra đi thì ai? Ai sẽ là người đưa mẹ em đến nơi an nghỉ cuối cùng? Đoạn cuối của câu nói, giọng anh ta cất cao đanh và sắc như một mũi dùi đâm thẳng

vào tiềm thức của cô gái khiến cô buộc phải quay nhìn sang phía người mẹ đang ngồi bên cạnh. Mới mấy ngày mà bà trông tiều tụy một cách thảm hại. Hai giọt nước mắt từ từ ứa ra lăn dài xuống thái dương- Chết là cách dễ nhất để trốn chạy em ạ-Giọng anh ta trầm hẳn xuống-Đúng là cuộc đời em rất bất hạnh nhưng em vẫn phải sống. Không phải cho em. Em phải sống vì những người vì em mà sống.

Nước mắt cô gái dàn dụa ướt đẫm cả hai lọn tóc mai. Anh ta đứng dậy đặt nhẹ lên trán cô gái một nụ hôn nhẹ như một làn gió thoảng .Giọng anh thì thầm

-Khóc đi ! cứ khóc đi ! Cô bé

*

*

*

-Anh nghĩ gì mà thờ người ra thế?Ăn đi chứ

Nghe tiếng vợ bảo, Thành chợt bừng tỉnh. Anh vớ lấy bát cơm và lấy và để. Vợ Thành không nói gì. Cô đợi chồng ăn xong, thu dọn bát đĩa rồi ra bàn pha một ấm trà .Vừa đưa nước cho chồng,cô vừa cười nhẹ.

-Bây giờ thì anh nói đi, có việc gì khiến anh phải bận tâm thế?

-Có việc gì đâu.

Thành vội vàng nói. Vợ anh khẽ lắc đầu.Cô bỗng thấy yêu chồng mình quá. “ Một anh chàng không bao giờ biết cách nói dối” cô thầm nghĩ Bất giác cô bật cười thành tiếng. Thành nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

-Anh không nói được phải không? Để em nói hộ anh nhé- vợ Thành vẫn cười với nụ cười trêu chọc-Anh đang nghĩ đến một cô gái.

Đúng không?

-Sao em biết?-Thành buột miệng . Biết là lỡ lời, Thành vội xoa xoa tay-Không phải là như em nghĩ đâu.

-Thì em có nghĩ gì đâu. Nếu nghĩ em đã không nói với anh. Em tin anh mà. Bây giờ thì anh nói với em đi. Cô ta là ai? Và có vấn đề gì với cô ta?

Nhìn vào mắt vợ thành biết rằng vợ mình bắt đầu nghiêm túc. Anh cảm chén nước nhấp một ngụm nhỏ.

-Đấy là một cô gái bệnh nhân của anh. Cô ta bị tai nạn giao thông liệt nửa người. Cách đây bốn hôm cô ta đã tự tử bằng thuốc ngủ may mà bọn anh cứu được nhưng anh nghĩ chắc chắn là cô ta sẽ tự tử tiếp và lần này thì chắc chẳng ai cứu được -Thành buột miệng thở dài. Chính anh cũng lạ với chính mình. Hàng ngày anh luôn phải chứng kiến những cái chết . Cứ tưởng rằng nó sẽ làm anh chai sạn . Nhưng không. Đã nhiều năm rồi, mỗi lần phải chứng kiến một con người ra đi , trong Thành vẫn có một cái gì đó ,không rõ là cái gì, cứ gờn gợn trong lòng-Gay nhất là bố cô bé bị bệnh tim khá nặng. Nếu cô bé tự tử lần nữa chắc ông ta cũng chết theo. Em thử nghĩ xem, hai ông bà có mỗi một cô con gái. Nếu con gái chết rồi chồng chết thì liệu bà ta có sống nổi không?

-Cô ta bao nhiêu tuổi hả anh?

-Hai hai.

-Trẻ quá- Vợ Thành lẩm bẩm như tự nói với chính mình-Thế thì gay thật anh ạ- im lặng một lúc cô nói tiếp-Vấn đề là ở chỗ phải làm cho cô gái có khát vọng sống. Muốn vậy phải tìm cho cô ta một công việc để làm và một môi trường để cô ta giao lưu. Không có hai thứ này thì nếu là em , em cũng tự tử.

Cả hai im lặng suy nghĩ. Nhìn về mắt đăm chiêu đầy sự đồng cảm của vợ. Trong lòng Thành dâng lên một cảm giác ngọt ngào. “ Cảm ơn cuộc đời đã trao em cho anh. Em tốt bụng biết bao.” Anh trầm nghĩ. Đột nhiên vợ Thành reo lên

-Em nghĩ ra rồi. Bảo bố mẹ cô ta mua cho cô ta một máy tính xách tay. Anh đến chỉ cho cô ta vào một diễn đàn nào đó và khuyến khích cô ta viết . Tình trạng của cô ta chỉ làm nghề này là thích hợp nhất

-Thế thì việc gì anh phải đến. Những việc đó chắc cô ta còn thành thạo hơn anh ấy chứ

-Anh thật ngốc! anh phải đăng ký vào diễn đàn trước cho cô ta thì anh mới biết cô ta vào diễn đàn nào chứ. Những ngày đầu cô ta còn bỡ ngỡ chưa ai giao lưu với cô ta đâu nên cô ta rất dễ chán mà bỏ cuộc. Anh huy động các anh bạn của anh vào giao lưu với cô ta . Và sau đó anh....

Nói đến đây vợ Thành đột nhiên im bặt, liếc nhìn chồng với ánh mắt đầy vẻ tinh quái

-Sau đó anh làm sao? Thành sốt ruột hỏi.

-Em nói điều này chắc anh lại sượng nhảy cẫng lên cho mà xem – Vợ anh nói-Sau đó một vài tháng anh phải đóng vai là một tình nhân ảo với cô bé. Anh nghĩ mà xem, ngoài tình yêu ra, liệu còn cái gì có thể làm cô bé đứng dậy?

Thành kinh ngạc nhìn vợ. Anh không tin được người nghĩ ra trò này lại chính là vợ mình

-Em nghĩ kỹ chưa? Em không đùa đấy chứ?

-Không ! em không đùa

Xúc động , Thành ôm lấy vợ ghé vào tai cô hỏi nhỏ

-Em không sợ ư?

Vợ anh cắn nhẹ vào tai Thành thì thầm

-Em cũng hơi sờ sợ nhưng biết làm sao được. Lòng tốt bao giờ chẳng đòi hỏi một sự hy sinh. Vả lại em tin anh. Em rất tin anh

*

*

*

Quyên mở máy vào diễn đàn. Đã muộn lắm rồi, cô biết giờ này anh chàng không có trên mạng. Biết vậy nhưng cô vẫn cứ vào với một hy vọng mong manh. Biết đâu hôm nay, giờ này anh ta mới lên mạng. Ngày hôm nay, cô lên xuống mạng không biết bao nhiêu lần. Lên mạng , không thấy tên anh cô lại thoát. Một lúc sau, không cầm được lòng mình cô lại mở máy vào mạng. Đã mấy tháng nay, đột nhiên có một anh chàng cứ vài ngày lại để lại trong trang của cô một bài viết ngắn. Hôm là một lời hỏi thăm, có hôm là một lời bộc bạch về nỗi cô đơn, có hôm là một bài thơ ngắn. Quyên nhớ lần đầu tiên anh chàng tặng cô một bài thơ rất ngắn . Chỉ là một khổ bốn câu nhưng bài thơ đã làm cô xúc động. Đây là lần đầu tiên cô được một người con trai tặng thơ. Đọc bài thơ cô có linh cảm hình như anh chàng rất thông cảm với mình. Hình như anh biết mình là một người bất hạnh mặc dù chưa bao giờ cô nói về điều đó. Cô vội vàng viết mấy dòng trả lời anh nhưng anh không chấp nhận. Anh viết lại cho cô trong diễn đàn

-Tôi vốn không biết làm thơ . Phải hai ngày, loay hoay mãi tôi mới viết được bốn câu đó, thế mà cô bạn lại trả lời tôi bằng mấy dòng văn

xuôi khiến tôi tủi thân quá.

Thế là Quyên cũng phải vật vã mất hai ngày trời để viết được một bài thơ đầu tiên của cuộc đời mình trả lời cho anh. Thỉnh thoảng anh lại gửi tặng cô một bài thơ và đòi cô làm thơ trả lời. Thơ cứ nhiều dần lên. Những bài thơ cũng dài dần ra. Có những lần cô không viết thơ trả lời được định lờ đi thì anh chàng viết vào hộp thư riêng đòi cô phải trả lời mình và ký bằng một cái tên đầy tình nghịch “Kẻ đòi nợ”. Lúc đầu, anh ta để mặc cô muốn viết thế nào cũng được nhưng về sau, mỗi khi cô dùng từ sai, anh ta lại bắt bẻ cô ngay trong diễn đàn. Cô nhớ có lần cô dùng bốn từ “Lạt phẩn phai son”. Lập tức anh ta choang ngay cho cô một câu

-Cô bạn ơi đừng có lo. Phẩn nhạt thì đánh lại, son phai thì tô lại. Nếu phẩn đất thì dùng vôi tôi lo gì. Các cụ chỉ sợ “Nhạt phẩn phai hương” thôi vì phẩn này là làn da phẩn của thiếu nữ còn hương này là hương thiếu nữ cô bạn ạ. Những thứ này không làm lại được. Cái giọng tụng tụng ấy làm Quyên tức cành hông. Nhưng mà anh ta có lý. Cô sửa lại theo lời của anh ta rồi sang bên trang của anh chàng cô viết

-Cám ơn bạn đã “Dậy dỗ”. Nhưng bạn là ong mật hay ong bò vẽ thế?

Hôm sau có thư của anh chàng. Quyên mở ra, không có một lời chỉ có hình bốn mặt người đang ngoác miệng ra cười trông đến gét. Nhưng cũng từ đấy, mỗi lần cô định dùng một từ cho “Đắt giá” là cô lại cảm thấy chồn chợn phải đọc lại trong từ điển tiếng Việt. Tuần trước, cô đăng lên một bài thơ ngắn. Anh ta vào đọc rồi viết cho cô.

-Bài thơ hay quá. Dung dị mà ngọt ngào. Tôi thử họa với cô bạn một bài không biết có xứng với bài này không?

Anh ta viết một bài thơ ngắn đầy ngụ ý và rồi tự nhận xét ở phía dưới

- Bài thơ không đạt nhưng biết làm sao. đành chịu thôi. Cô bạn cho tôi mang bài thơ này về trang của tôi nhé?

Quyên viết một bài thơ trả lời bài thơ của anh ta rồi mang tất cả mấy bài thơ sang dán vào trang của anh kèm thêm một dòng chữ

-Sao hôm nay “Thầy” lại khiêm tốn thế làm “Học trò” sợ. Xin thầy cho em hai chữ “Bình yên”

Cô đọc lại dòng mình viết. “Xin thầy cho em hai chữ bình yên” mà tự dưng mặt cô nóng bừng. Cô bắt đầu thấy “Bất yên” trong lòng. Cảm giác “Bất yên” ấy ngày một lớn. Cô không rõ nó là cảm giác gì, chỉ biết rằng cảm giác ấy khiến cô thấy vui vui. Cho đến một hôm, khi cô thấy tên của anh ta trên trang của một cô gái trong diễn đàn. Cô vào đọc. Đó là một bài thơ tình rất hay. Bỗng nhiên một làn mây xám mỏng không biết từ đâu bay đến phủ lên lòng cô gái. Không đọc được nữa, cô tắt máy. Cả ngày hôm ấy cô không làm được bất cứ một việc gì. Một nỗi bức dọc vô cớ khiến cô chỉ muốn đập phá cứ âm ỉ bám theo cô suốt ngày. Cho đến tận buổi tối, khi cô lên mạng. Lúc con trỏ chỉ vào trang của anh. Cô ngần ngừ, định nháy chuột. Chợt một ý nghĩ bỗng bừng lên trong đầu. Cô buông con chuột lấy hai tay ôm mặt. Phòng không có ai mà mặt cô chín như . Trời ạ !Mình ghen.Toàn thân cô gái bỗng run bắn lên. Mãi một lúc sau cô mới lấy lại được bình tĩnh. Cô cứ ngồi im như thế,bất động, hai tay ôm mặt. Rất lâu sau, một dòng nước mắt rỉ qua kẽ ngón tay rơi xuống tấm chăn đang đắp trên chiếc chân bất động

* * *

“Bộ tổng tham mưu” gồm có bốn người , Hai vợ chồng Thành và hai người bạn thân, Hưng, anh chàng đến tận bây giờ vẫn còn độc thân làm “ Cố vấn ái tình” và Duy , người trên sao hỏa, làm “ Cố vấn văn chương”. Cả bốn cái đầu chụm lại trước màn hình máy tính, cẩn thận đọc lại toàn bộ một trang trong diễn đàn

-Chúng mày thấy thế nào?

Thành đưa mắt nhìn cả bọn rồi hỏi. “Cố vấn ái tình” Hưng gãi gãi cái đầu bóng mượt gật gù

-Tao thấy đây là thời điểm tổng công kích được rồi đấy.

-Nhưng tại sao lại phải tổng công kích? Thành đột nhiên hỏi-Tao thấy cứ dễ yên như thế này là ổn rồi. Cô ta đang ở trạng thái ổn định. Duy !Mày thấy thế nào?

Anh chàng sao hỏa trầm ngâm một lúc rồi mới thủng thảng nói:

-Mục đích của chiến dịch là gì nào? Có phải có hai mục đích không? Thứ nhất-Duy dơ một ngón tay lên-Tạo cho cô ta một môi trường để giao lưu. Mục đích này đã thực hiện được. Thứ hai-Duy lại dơ ra một ngón tay nữa-Tạo ra cho cô ta một công việc để cô ta cảm thấy mình sống có ý nghĩa. Tao thấy mục đích này còn lâu mới đạt được. Hưng! –anh chàng quay sang hỏi “Cố vấn ái tình”-Theo mày thế nào là một công việc có ý nghĩa?

-Là một công việc có thể kiếm được tiền-Hưng trả lời ngay không một chút do dự.

-Đúng đấy-Duy gật đầu công nhận-Để có thể viết được bài đăng trên các báo thì cô ta còn phải cố gắng nhiều lắm. Nếu không có một động lực mạnh mẽ thì chẳng bao giờ cô ta cố gắng cả. Cô ta sẽ nhanh chóng quay lại trạng thái chán nản. Vì vậy tao thấy cần phải

tổng công kích đánh chiếm hoàn toàn mục tiêu

-Nhưng tao cứ thấy làm sao ấy.-Thành đi đi lại lại, bút rút không yên- Rõ ràng chúng ta đang lừa gạt cô bé. Tao có cảm giác tội lỗi

-Đúng thế. Tao cũng có cảm giác ấy. –Duy tiếp lời- Tao cứ tự hỏi. Liệu chúng ta làm thế có đúng không?

-Thôi nào các anh –Vợ Thành xen vào-Theo em lừa gạt chưa hẳn đã xấu. Vấn đề là ở mục đích. Nếu mục đích xấu , thì nó là lừa gạt. Còn với mục đích tốt nó chỉ là phương pháp tiến hành . Xin các anh nhớ cho đây là vấn đề liên quan đến tính mạng của ba con người. Anh Duy !- Vợ Thành quay sang Duy -Nếu anh phản đối cách này thì liệu anh có cách nào khác không?

Duy thọc tay lên mái đầu rối bù như tổ quạ của mình, lắc đầu.

-Quả thật là với một cô bé không có vốn sống thực tế để kiếm tiền bằng ngòi bút thật sự là không dễ. Để bù đắp cho sự thiếu hụt đó, cô ta phải trang bị cho mình một kiến thức khổng lồ. Cần có một người dẫn dắt và bản thân cô ta phải tự học. Muốn vậy cô ta cần một động lực mạnh mẽ.Nhưng quả thật trong anh là một khối mâu thuẫn. Một mặt anh cảm thấy tình ảo là không thể chấp nhận vì đó là một sự dối trá, lừa gạt mà trong tình yêu, một tình cảm thiêng liêng ,sự dối trá , lừa gạt này làm anh thấy mình như một kẻ khốn nạn, đê tiện.

Duy dừng lại, hai tay vò đầu, vẻ đau đớn hiện rõ trên nét mặt. Anh vốn là người đa cảm. Vợ Thành hăng hái xen vào

-Anh sai rồi . Đây là anh đứng ở góc độ của anh để nhìn nhận vấn đề. Anh thử đứng ở góc độ của những người vì một lí do nào đó không thể có được một tình yêu trong đời thực, Ví dụ như cô bé này chẳng hạn,thử xem.Đàn ông các anh thật ích kỉ, quyền yêu và được

yêu không những là một quyền mà còn là một đòi hỏi chính đáng của con người. Tại sao họ lại không có quyền có một mối tình ảo để mà hưởng thụ những sắc thái tuyệt vời của tình yêu

-Trường hợp cô bé này thì khác. Đó là một trường hợp ngoại lệ.

-Không! Không có gì khác cả- Vợ Thành kêu lên. Cô nắm chặt tay vào thành ghế. Người cô run lên vì tức giận-Những người đàn bà vì quá lừa ,lỡ thì cũng vậy thôi họ cũng có quyền yêu và được yêu. Tại sao xã hội chấp nhận những đứa con ngoài giá thú, những mối tình của những người đồng tính mà lại không chấp nhận tình ảo? Mà nó có hại gì đâu. Nó chỉ cho họ có thêm nguồn vui để sống , thêm sức mạnh để vượt qua những số phận nghiệt ngã

-Nhưng cũng không ít những gia đình đã tan vỡ và không ít những cô gái bị lừa gạt vì tình ảo rồi - Thành xen vào. Anh thực sự xúc động trước tấm lòng nhân hậu của vợ - Nếu gia đình ta cũng rơi vào hoàn cảnh ấy thì sao?

-Đấy là một vấn đề khác - Vợ thành hơi khựng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp -Cái gì cũng có hai mặt của nó. Hạnh phúc là một tổng thể nên ngoài một trái tim đam mê ta còn cần một cái đầu tỉnh táo.Nói như anh thì tình thật em thấy rất nhiều thảm họa. Mà còn nhiều thảm họa nặng nề hơn Nếu gia đình ta tan vỡ vì mối tình ảo này.- Cô dừng lại, nhìn sang Duy cười trêu chọc-Thì em với anh Duy sẽ lập một mối tình ảo nữa trên mạng nhé. Thôi!không bàn cãi nữa. Chúng ta quyết định tiến hành. Em phân công cho anh Hưng viết bức thư tỏ tình còn anh Duy viết một bài thơ đi kèm với bức thư đó.

-Tại sao lại là anh?-Hưng kêu toáng lên- Phải thằng chồng em viết mới đúng chứ. Nó là thằng được hưởng lợi chứ có phải anh đâu.

-Chính vì thế mà người viết thư tỏ tình mới phải là anh-Vợ Thành

cười và ôm lấy vai chồng- Nhỡ cô bé phát hiện ra thì em mất chồng à? Bút sa gà chết. Lúc ấy thì anh là người viết anh phải thể thân vào . Với lại chức vụ “ Chuyên gia ái tình” là anh. Anh không viết thì còn ai viết vào đây.

-Nhưng phải viết thế nào bây giờ? Tao viết thư cho gái mòn bút rồi nhưng chưa gặp trường hợp này bao giờ. Chẳng lẽ cứ giả vờ coi như cô ta không có vấn đề gì hay sao?

Cả bọn im lặng. Quả thật là một vấn đề nan giải. Làm sao để mình không có cảm giác tội lỗi và cô bé vẫn có một tình yêu? Làm sao để cô gái chấp nhận mối tình ảo này ?.Thành rụt rè đề nghị.

-Theo tao, có lẽ mày nên nói mày là người có một số phận bất hạnh như cô ta không cần nói bất hạnh gì để cô ta muốn hiểu thế nào thì hiểu và đề nghị cô bé nâng tầm quan hệ

-Thôi được

Hưng vừa nói vừa cầm giấy bút sang phòng bên để viết lá thư

*

*

*

Mười tám tháng sau

-Quyên! Con có thư này.

Bố cô bé vừa kêu to vừa chạy bổ vào phòng cô gái, Tay ông run bần đưa cho cô một tờ báo “Văn nghệ” và một tờ giấy linh tiền. Quyên hấp tấp giở nhanh tờ báo. Đây rồi! bài thơ của cô được đăng ở trang ba của tờ báo. Cô ôm tờ báo vào ngực. Nước mắt cô lăn dài xuống má. Hai bố con ôm chặt lấy nhau.

Tối hôm đó, một mình trong căn phòng,. Cô gái hồi tưởng lại quãng đời hơn hai năm vừa qua của mình. Một cảm giác mạnh mẽ trĩu nặng

trong lòng . Cô phải viết. Cô phải kể lại câu chuyện của cô, lòng biết ơn của cô về anh , cho cuộc đời này được biết cuộc đời này còn bao nhiêu điều tốt đẹp .Bài thơ đầu đời của cô là vì anh và bây giờ truyện ngắn đầu đời mang đầy tính tự sự của cô cũng là vì anh. Cô đặt tên cho chuyện ngắn đầu tiên của mình là “Anh là ai?”. Đoạn cuối của câu chuyện cô viết:

“Khi viết thư tỏ tình với em anh có viết “Em đừng hỏi anh là ai? Anh cũng là một người có một số phận nghiệt ngã như em vì vậy anh nghĩ rằng chúng ta hãy đến với nhau và bù đắp cho nhau những mất mát mà chúng ta đã phải chịu đựng. Em không cần phải nói yêu anh. Chúng ta hãy giữ trong lòng cái tiếng thiêng liêng đó”

Anh ơi! Em đã giữ trong lòng hai tiếng yêu anh. Nhưng đến hôm nay thì em không giữ nổi nữa rồi. Em muốn gào to để cho anh, cho đất trời này, cho cuộc đời này được biết

- Em yêu anh, dù cho anh là ai

Hà nội 16-12-2008

Ranh giới mong manh.

Đây là câu chuyện của mười mấy năm về trước. Tôi nhớ đây là một

chiều mùa hè trời oi bức đến không chịu nổi. Tôi ngồi ở một quán trên phố Triệu Việt Vương nhâm nhi cốc cà phê. Chiếc quạt đã chạy hết tốc độ mà mồ hôi tôi vẫn cứ rịn ra. Bất chợt một tiếng của một người hát dạo hát vọng tới. Tôi chú ý đến tiếng hát vì đó là một giọng hát của một cô bé nhỏ tuổi nhưng rất trong. Tôi nhìn ra đường. Hai bố con người hát dạo đang đi dọc vỉa hè. Người bố, tôi đoán chỉ hơn tôi một vài tuổi, cầm một cái nón dơ về phía những người đi đường và những ông khách đang ngồi uống cà phê như tôi trong những quán dọc theo phố. Không một đồng nào được ném vào trong chiếc nón. Tôi đọc được nỗi thất vọng trong đôi mắt người bố. Không cầm lòng được, tôi đứng dậy, vẫy hai bố con. Họ đi đến tôi. Cô bé, người hát, chắc đã mệt lắm. Chiếc áo nó đang mặc dẫm mồ hôi, dính chặt vào người. Cô bé chắc rất đói. Mắt nó dán vào chiếc bánh tôi đang ăn dở đặt trên bàn. Trong tôi dâng lên một cảm xúc khó tả

-Hai bố con ngồi xuống đi, cháu đói lắm phải không?-Tôi hỏi con bé rồi quay sang bảo chủ quán-Chị cho tôi mấy cái bánh và hai cốc trà đá

Hai bố con ăn ngấu nghiến. Chắc họ quá đói và khát. Sổng mũi tôi bỗng thấy cay cay. Họ ăn xong, tôi cho hai bố con năm nghìn đồng. Năm nghìn cách đây mười mấy năm to lắm chứ không như bây giờ

Tối hôm ấy, tôi cùng với vợ và mấy thằng bạn học với nhau từ hồi học đại học đi chơi Hồ Tây. Lúc về đột nhiên thằng Hưng bảo

-Ra phố Gầm cầu đi chúng mày. Tao biết ở đấy có một hàng bánh rán cao lâu rất ngon

-Bây giờ Hà nội làm chó gì còn loại bánh rán ấy nữa. Mày chỉ

bốc phét

Ngày xưa , khi người tàu chưa bỏ đi loại bánh rán ấy ở đâu cũng có. Chiếc bánh rán vỏ mỏng tang. Viên nhân đỗ tròn xoe. Cầm cái bánh lắc còn nghe thấy tiếng viên nhân lăn碌碌. Bánh ăn nóng, thơm, ngon một cách kì lạ. Từ sau năm bảy chín, khi người tàu chạy khỏi Việt nam, loại bánh ấy cũng biến mất khỏi Hà Nội

-Bốc phét là thế nào. Tuần trước tao vừa được mời . Đi Chúng tôi kéo nhau đến phố Gầm cầu . Một con phố tối tăm,bẩn thỉu. Nơi mà hồi ấy những người ăn xin, hát dạo, bọn du thủ du thực, trộm cắp tối tối lại họp nhau về ngủ qua đêm. Chúng tôi chui vào một hàng bánh rán cao lâu ăn một bữa thỏa thích cho bổ nhớ. Lúc đứng dậy ra về,vợ tôi còn bảo

-Anh Hưng, anh lấy cho em một chục cái em mang về cho cho anh Duy. Thế nào từ giờ đến tối anh ấy cũng phải ăn mấy lần nữa. Người đâu mà thích ăn vặt thế không biết

-Vợ bọn anh mà cũng chiều chồng như em thì tốt quá –Thằng Hưng cười nói- Nhất mày đấy Chúng tôi kéo nhau về. Đi qua một ô cửa gầm cầu,đột nhiên tôi lại nhìn thấy hai bố con người hai dạo buổi chiều. Hình như họ đang nấu ăn. Con bé đang ngồi tư lự bên cạnh bếp lửa được làm bằng ba hòn gạch chụm lại. Ngọn lửa bập bùng hắt lên khuôn mặt vồ vằng già trước tuổi của nó. Không biết nó đang nghĩ gì?.Tôi dừng lại.Vợ tôi nhìn theo hướng nhìn của tôi rồi hỏi nhỏ

-Có phải hai bố con mà anh nói với em không?

-Ừ

Biết tính tôi, vợ tôi dúm vào tay tôi gói bánh rán rồi bảo

-Anh đến với họ đi ,em với các anh ấy về trước.

Tôi ngần ngừ

-Em không giận đấy chứ?

-Không, !Anh đi đi không có tối nay anh lại mất ngủ thì lại khổ em

Nàng ẩn vai tôi về phía hai cha con rồi kéo những bạn tôi đi .Vợ chồng tôi rất hợp nhau. Nàng biết rất rõ những cá tính của tôi và chưa bao giờ tôi thấy nàng khó chịu với những cá tính ấy , kể cả việc thỉnh thoảng tôi vẫn hay vác tiền nhà đi giúp một ai đó

Tôi đi về phía hai cha con người hát dạo . Họ nhận ngay ra tôi. Tôi vớ lấy một hòn gạch làm ghế ngồi xuống cạnh con bé. Đưa cho nó túi bánh rán và bảo

-Hai bố con ăn đi

Con bé lí nhí cảm ơn rồi mở túi bánh đưa cho bố. Hai bố con ăn một cách ngon lành. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao ngày nào tôi cũng gặp bao nhiêu người nghèo khổ mà sao tôi lại đặc biệt chú ý đến hai bố con nhà này. Tại vì con bé xinh xắn? Tại vì giọng hát của nó quá trong? Hay tại số phận? Chịu, tôi không lí giải được. Chỉ biết rằng từ trong sâu thẳm tiềm thức có một tiếng nói buộc tôi phải làm một điều gì đó cho họ

-Chị nhà đâu anh?

Đang ăn, nghe hỏi về vợ, Người cha đột nhiên dờ ra, mồm anh ta méo sệch, hai hàng nước mắt tuôn dài trên má.Nhìn một người đàn bà khóc vì đau khổ đã là một cực hình với tôi. Đứng này nhìn một người đàn ông khóc tôi thật không sao chịu nổi.Tối hôm đó, người cha đã kể cho tôi nghe về hoàn cảnh của mình

Rất muộn tôi mới về nhà. Vợ tôi ra mở cửa,nhìn nét mặt tôi nàng im lặng không nói gì. Nàng biết tôi đang xúc động . Nàng lẳng lặng

cắm chiếc đèn bàn trên bàn làm việc , mở ngăn kéo lấy quyển sổ tôi vẫn ghi chép,bơm mực vào bút cho tôi (Thời ấy bút bi hiếm lắm)rồi trở về phòng ngủ. Lúc nàng đi ngang qua tôi, tôi im lặng ôm lấy nàng thì thào

-Cám ơn em

Nàng gỡ tay tôi ra ,mỉm cười

-Anh đừng có thức suốt đêm đấy

Tôi ngồi trước bàn làm việc mà không viết được gì. Trước mắt tôi cứ hiện ra một căn nhà vách đất đầy những mảng tường bị mưa gió làm đổ nát và một người đàn bà nằm chết trên nền .Khuôn mặt con bé đầm nước mắt cứ chập chờn trong tôi. Tôi cứ ngồi im như thế không biết bao lâu. Đột nhiên nghe cạch một tiếng, tôi giật mình nhìn lên.Vợ tôi đặt bát mì trước mặt tôi,liếc nhìn cuốn sổ vẫn trống trơn trên bàn ,
vợ tôi bảo

-Anh đi ngủ đi.Đêm nay anh chẳng viết gì được đâu. Anh hãy để cho xúc động lắng xuống. Ngày mai anh mới có thể sắp xếp được những suy nghĩ của mình

-Không phải thế-Tôi nói-Anh muốn làm một việc gì đấy thiết thực cho họ chứ còn viết về họ thì có ích gì đâu
Vợ tôi kéo một chiếc ghế khác ngồi uống bên cạnh.

-Thì anh định làm gì thì cứ làm đi. Em có ngăn anh đâu.Nhưng em nghĩ cho tiền họ không giải quyết được vấn đề. À!Mà sao anh không nhờ anh Tâm?Anh ấy là tỉnh ủy viên phụ trách nội chính làm gì mà anh ấy không thu xếp được cho họ một việc gì đó

-Đúng rồi!-Tôi reo lên-Em tài thật đấy

Tâm cũng là bạn học với tôi từ hồi đại học. Hiện nó là tỉnh ủy viên

tỉnh Sơn la. Lần nào về Hà nội họp nó cũng vào nhà tôi chơi. Ngay hôm sau tôi đi Sơn La. Tối hôm đó chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau rất khuya. Tôi kể với nó về hai cha con người hát đạo. Nó nhìn tôi một lúc rồi lắc đầu

-Mày vẫn y như ngày xưa chẳng tay đổi gì. Thảo nào hơn hai mươi năm rồi mà mày vẫn cứ đứng ỳ ra một chỗ. Rồi, bây giờ mày muốn tao làm gì?

-Mày có thể bố trí cho người bố một chân gì đó ,bảo vệ chẳng hạn,và tìm cách đưa con bé vào trong trường nội trú của tỉnh. Tao nghĩ hai việc đó với cương vị hiện nay của mày thực hiện nó không khó.

-Rồi!Rồi –Nó thở dài đánh thượt một cái-Tao chẳng thấy mày nhờ gì cho mày cả, toàn đi ôm việc thiên hạ. Mà mày toàn đi làm phúc thế mà sao vợ chồng mày vẫn cứ tịt nhĩ. Hay là lên đây tao hỏi cho một cô vợ bé

-Có các cả đàn bà thiên hạ đổi lấy vợ tao tao cũng không đổi .Nhìn chúng mày một lũ một lũ mà tao vãi cả linh hồn

Mấy hôm sau, tôi đưa hai bố con lên Sơn la, mọi việc đều êm thấm. Thành Tâm đã đưa được ông bố vào làm bảo vệ một cơ quan ở tỉnh còn con bé được đưa vào trường nội trú.Thời gian cứ thế trôi đi, thỉnh thoảng chúng tôi chỉ liên hệ qua những bức thư. Thư ngày một thưa,rồi cuối cùng ngừng hẳn. Lâu rồi tôi cũng quên hẳn chuyện đó.Cho đến cách đây bốn năm, đột nhiên mọi việc đều thay đổi

Tôi còn nhớ đó là hôm chủ nhật, có tiếng gõ cửa, tôi mở cửa. Một cô gái lạ hoắc đứng ở ngoài, thấy tôi cô ta reo lên

-Chú Duy

Tôi ngạc nhìn cô bé ,cố nhớ xem cô ta là ai. Chịu, không thể nào nhận ra trong lúc con bé cứ nhìn tôi cười ngật nghễ

-Chú không nhận ra cháu phải không? Cháu là Hà, con bé hát dạo

Con bé Hà ư? Trời đất. Tôi làm sao có thể nhận ra được . Nó đã trở thành một thiếu nữ, xinh đẹp. Chẳng còn một chút gì của con bé hát dạo ngày xưa trong nó.Tôi quay vào trong nhà rồi rít gọi vợ

-Em ơi ra đây mau- Vợ tôi chạy ra, tôi chỉ vào con bé hỏi vợ-
Đó em biết ai đây?

Vợ tôi nhìn kĩ con bé một lúc rồi dè dặt hỏi

-Có phải là Hà không?

-Ôi! Cô

Con bé kêu lên rồi lao đến ôm chầm lấy vợ tôi, nước mắt nó giàn dụa. Chúng tôi vào trong nhà, vợ tôi pha cho nó một cốc nước chanh rồi hỏi

-Nào, bây giờ cháu kể chuyện nhà cho cô chú nghe nào. Bố cháu vẫn khỏe chứ? Cháu về Hà Nội làm gì?

-Cháu cảm ơn cô chú. Bố cháu vẫn khỏe.Nhà cháu bây giờ đỡ nhiều rồi. Cháu được tỉnh cho về học thanh nhạc ở trường văn hóa nghệ thuật quân đội

-Tốt quá- Tôi kêu lên-Cháu phải cố gắng lên,gìọng hát của cháu hay lắm. Ngày trước chính vì giọng hát của cháu làm chú chú ý đến bố con cháu đấy

Con bé bùi ngùi. Chắc nó nhớ lại những ngày cơ cực của sáu năm về trước

-Cháu rất biết ơn cô chú. Nếu không có cô chú đời cháu chẳng biết sẽ đi đến đâu

Con bé ở lại nhà tôi hai ngày, sáng hôm thứ ba, cả hai vợ chồng tôi đưa con bé nhập trường. Lúc về vợ tôi căn dặn nó

-Cháu phải chăm học, chủ nhật phải về nhà cô chú, thiếu cái gì thì cứ nói với cô. Rõ chưa?

Chúng tôi rất yêu quý con bé, chủ nhật nào con bé cũng về nhà chúng tôi. Không ai nói ra, nhưng ai cũng cảm thấy con bé là một thành viên của gia đình. Tôi chắc con bé cũng có cảm nhận ấy.

Khi con bé học đến năm thứ ba thì vợ tôi bị ốm nặng. Nàng bị ung thư . Bệnh tình biến chuyển rất nhanh. Con bé phải nghỉ học để vào bệnh viện chăm sóc nàng .Đối với tôi đó là một thời kì khủng khiếp. Tối nào tôi cũng ở trong bệnh viện với vợ ai đuổi về cũng không về. Tôi biết , tôi với vợ tôi chẳng còn được bao nhiêu ngày nữa . Một hôm vợ tôi bảo

-Anh, hôm nay cả nhà ta đi chơi một buổi đi. Nằm đây nhiều em thấy tù túng quá

Hôm ấy cả ba chúng tôi đi chơi khắp nơi. Cả ba đều cười nói vui vẻ. Cả ba đều thỉnh thoảng tìm một cơ gì đó tách riêng ra trong vòng một vài phút để lau vội hàng nước mắt, để cắn chặt môi lấy lại dũng khí mà còn tiếp tục nói, cười. Chúng tôi chụp một loạt ảnh. Nàng đòi chụp mấy kiểu ảnh một mình. Nước mắt tôi trào ra. Tôi hiểu. Con bé kéo tay tôi nói nhỏ

-Chú, lau nước mắt đi, cô ra kia kìa. Nhanh lên

Tối hôm đó cả nhà tôi, ba người ngồi bên nhau. Nàng bảo tôi giọng trầm xuống

-Anh! Khi em đi rồi anh đừng quá đau buồn. Anh phải chú ý giữ sức khỏe. Một năm sau anh nên lấy vợ. Đừng để lâu anh cũng nhiều tuổi rồi- Tôi bật khóc. Lần đầu trên trên đời tôi khóc. Nàng ôm lấy tôi,

dịu dàng lấy khăn lau nước mắt cho tôi-Anh hãy nhìn em đi-Tôi ngược lên nhìn vào mắt nàng .Ồi !một bầu trời bình yên. Tâm bão. – Anh hãy hứa với em đi

-Anh thề với em, cả cuộc đời anh sẽ...Tôi mới nói đến đấy thì nàng đã vội vàng lấy tay bịt mồm tôi lại

-Anh, Đấy không phải là điều em muốn nghe. Em sẽ không nhắm được mắt nếu anh cứ như vậy.Nào ,hãy nhìn thẳng vào mắt em. Thế, thế. Bây giờ thì anh hứa đi

-Anh hứa

Nàng quay sang con bé

-Còn cháu , khi cô đi rồi cháu cố gắng an ủi chú. Cháu đừng ở kí túc xá nữa. hãy dọn về ở với chú .Chú là người nhạy cảm, cố gắng chăm sóc chú hộ cho cô. Khi nào tốt nghiệp hãy đến mộ cô hát cho cô nghe bài hát mà cháu hát trong lễ tốt nghiệp nghe chưa Đấy là buổi tối cuối cùng nàng còn tỉnh táo. Một tuần sau nàng ra đi Sau đám tang ,nhà tôi như một cái nhà mồ. Hoang vắng và lạnh lẽo. Tôi suốt ngày ngồi thẫn thờ trước bàn viết ngắm nhìn ảnh vợ. Con bé cứ thăm lặng chăm sóc tôi.Không nói một lời, nó biết nỗi đau của tôi quá lớn không thể dùng lời nói mà xoa dịu được. Mãi mấy tháng sau, một hôm tôi đi lang thang vô định. Khoảng hơn hai giờ sáng, tôi trở về nhà. Cửa vẫn mở hé, tôi mở cửa bước vào. Con bé đang ngồi đọc một cuốn sách trong phòng . Tôi hỏi nó

-Sao cháu không đi ngủ đi. Đợi chú làm gì. Chú có chìa khóa mà

Nói xong, không đợi con bé trả lời, tôi ngồi ngay vào bàn viết. Trên bàn, quyển sổ ghi chép của tôi đã đặt sẵn, cái bút đã bơm đầy mực. Lọ hoa nhỏ trên bàn cắm ba bông hồng nhung tươi thắm. Tất cả vẫn

y nguyên như lúc vợ tôi còn sống. Đêm hôm đó, lần đầu tiên từ khi vợ mất, tôi làm được một bài thơ. Bài “Khóc vợ”. Sáng hôm sau, tôi đưa bài thơ cho con bé đọc. Nước mắt con bé chảy quanh. Hai chú cháu tôi ôm nhau khóc

Sau lần ấy, tôi bắt đầu bình tâm trở lại. Con người dù nỗi đau có lớn đến đâu thì cuối cùng vẫn cứ phải tiếp tục sống. Dần dần thời gian, công việc và nghĩa vụ làm người sẽ giúp vết thương kín miệng. Một buổi tối, con bé mang về nhà một bài thơ và bảo tôi

-Cháu đọc thấy một bài thơ cổ nhưng không hiểu, chú dịch cho cháu-Rồi nó đọc-

Quân sinh thiếp vị sinh

Thiếp sinh quân đã lão

Quân hận thiếp sinh trì

Thiếp hận quân sinh tảo

Tôi biết bài thơ này. Nó là một bài thơ rất ít người biết. Không biết làm sao con bé lại lần được bài thơ này. Tôi giải thích từng từ cho con bé. Nó im lặng một lúc rồi đột ngột hỏi

-Ngày xưa bao nhiêu tuổi thì lên lão chú nhỉ?

-Khoảng năm mươi. Cháu không thấy trong “ Nhật kí trong tù” cụ Hồ viết “Tuổi ngoại năm mươi thường thán lão” là gì

-Tức là chàng trai và cô gái hơn nhau năm mươi tuổi cơ à?

Con bé hỏi mà mắt nó mơ màng nhìn đi tận đâu. Tôi vô tình nói

-Chắc không đến thế đâu. Ngày xưa tuổi thọ thấp, chỉ gần bốn mươi là người ta đã cảm thấy mình già lắm rồi

Đột nhiên con bé quay sang nhìn thẳng vào tôi và nói

-Một mối tình đẹp có phải không chú?

Tôi giật mình. Linh cảm mách bảo tôi có một cái gì đó không ổn ở

đây.Tôi cười khòa lấp

-Cháu đừng tin vào thơ văn. Mà dạo này cháu cũng đọc thơ kia à.Có anh chàng nào rồi phải không?

-Không !làm gì có. Nếu có cháu phải mang về báo cáo chú chứ

Con bé nói với tôi với một giọng nói rất mạnh mẽ , khẳng định. Hình như nó cố làm cho tôi hiểu rằng nó chưa yêu ai .Tối hôm đó , lần đầu tiên tôi nhận ra một điều : Con bé đã cố gắng chăm sóc tôi giống y như lúc vợ tôi còn sống. Khi nhận ra điều này , cảm giác bất an trỗi dậy trong tôi. Từ hôm đó ,tôi cố gắng tránh xa con bé. Nhưng kể cũng lạ, tôi càng cố tránh xa con bé thì cảm giác bất an càng lớn dần lên trong tôi. Càng cố xua đuổi cảm giác ấy, một cảm giác khó tả, không hình ,không bóng, thì nó càng lớn và lớn ngày một nhanh

Một buổi chiều, tôi ra nghĩa trang thăm mộ vợ. Từ đằng xa, tôi đã thấy con bé đang đứng trước mộ vợ tôi. Giật mình, tôi rón rén đi sát lại gần.Nấp sau một ngôi mộ mới xây to tướng, tôi thấy con bé đang khấn. Không phải khấn! vì nó nói rất to như không phải chỉ nói với người nằm trong mộ mà còn muốn nói với cả chính mình

-Cô ơi, cô hãy tha thứ cho cháu. Cháu không biết cháu làm thế này có đúng không. Cô đã bảo cháu phải chăm sóc chú nhưng cô ơi, cháu chỉ có thể chăm sóc chú khi cô cho phép cháu gọi cô bằng chị.Cô ,cô cho cháu gọi cô bằng chị cô nhé

Tôi sửng người khi nghe con bé nói. Hóa ra cảm giác bất an trong tôi là đúng. Tôi bước ra khỏi chỗ nấp, đi lại phía con bé,nghiêm mặt

-Cháu nói gì vậy? Hà. Cháu đừng lẫn lộn giữa tình yêu và lòng biết ơn .Cháu rõ chưa. Chú đáng tuổi bố cháu

Con bé lúng túng trong một thoáng song nó lấy lại bình tĩnh rất

nhANH. Nó nhìn thẳng vào mắt tôi với một ánh mắt đanh lại

-Không! Cháu không lẫn lộn

Nói xong nó bật khóc và bỏ chạy. Còn lại một mình, tôi lặng lẽ châm hương cắm lên mộ. Ngược lên nhìn ảnh vợ, tôi thấy hoang mang.

Tôi nhắm mắt ,định thần, cố gắng đè nỗi hoang mang ấy xuống.

Không được. Tôi sợ hãi chính mình. Em! Tôi thà nói trong đầu. Anh không thể quên em. Em hãy giúp anh. Tôi mở mắt, chăm chăm nhìn vào ảnh vợ. Trong làn khói hương mờ mờ đang lan tỏa quanh bức ảnh, tôi thấy nàng như đang cười

-Anh ! đã một năm rồi, anh đã hứa với em điều gì?

Có tiếng thì thầm đâu đó. Tôi ôm mặt

-Không!

Tôi thốt kêu lên thành tiếng.Nhìn lên bức ảnh, nụ cười của nàng biến mất.Bức ảnh nhìn tôi như trách móc. Không, em ơi. Anh xin lỗi. anh không thể. Sương chiều buông tím. Nghĩa trang không một bóng người. Một tiếng chim thê lương vang lên trong bóng tối nhạt nhòa trùm lên những ngôi mộ

Rất muộn, tôi mới trở về nhà.Con bé đã bỏ đi. Trên bàn, mâm cơm phần tôi đầy lòng bàn. Trên bàn viết, cuốn sổ ghi chép để sẵn. Chiếc bút bơm đầy mực. Một lọ hoa hồng với ba bông hồng đỏ thắm. Không một mảnh giấy để lại. Mười một giờ đêm , tôi bắt đầu lo lắng. Tôi lấy xe phóng vào trường con bé

Tôi đi dọc theo hành lang, nhìn nhanh vào các phòng. Không thấy con bé. Cứ thế, tôi đi khắp các phòng. Đến phòng hội trường ở cuối hành lang tầng ba, thoáng nhìn thấy một bóng người. Tôi dừng lại , nhìn vào. Đúng con bé rồi. Tự nhiên tôi cảm thấy con tim mình giật lên một cái.Tôi định chạy lại nhưng tôi đã kìm lại.Hội trường không

bật đèn.Trong ánh sáng mờ mờ từ những ngọn đèn ngoài sân hắt vào, con bé ngồi tư lự. Không biết nó đang nghĩ gì?Trong đầu tôi lại thoáng hiện lên hình ảnh con bé ngồi bên bếp ở gầm cầu của mười mấy năm về trước.Tôi cứ đứng chôn chân ngoài cửa không biết bao lâu lặng lẽ nhìn con bé. Tôi thấy nó lấy tay quạt ngang qua mắt. Lòng tôi chột nhói lên. Có lẽ con bé khóc.Tôi cứ đứng như thế cho đến lúc con bé đứng dậy .Núp sang một bên , để cho con bé đi qua, tôi lặng lẽ đi sau con bé cho đến lúc biết chắc nó đã về ở trong khu kí túc xá của trường tôi mới yên tâm trở về nhà

Đêm đó, tôi thấy ngôi nhà mình trống trải một cách lạ thường. Ngôi nhà như rộng ra. Tôi đi nằm mà không sao ngủ được. Tôi ngồi dậy đến bàn viết. và tôi không thể tin được, lần đầu tiên kể từ khi vợ mất, tôi không nhìn ảnh vợ mà nhìn lọ hồng nhung tươi thắm mà con bé để trên bàn viết. Đầu óc tôi quay cuồng với bao nhiêu ý nghĩ mà không một ý nghĩ nào rõ nét đang đảo lộn trong đầu.Tôi thiếp đi trên bàn viết. Hôm sau , tôi đi làm từ sáng sớm. Chiều về mở cửa vào nhà, Nhà cửa đã gọn gàng, Một mâm cơm đầy lòng bàn trên bàn ăn. Trên bàn viết, cuốn sổ để sẵn, bút bơm đầy mực, một lọ hoa với ba bông hồng nhung tươi thắm. Cứ như có một cô Tấm từ trong quả thị chui ra. Suốt mấy tháng ròng, chỉ trừ chủ nhật, ngày tôi nghỉ, còn hôm nào con bé cũng về nhà thăm lặng chăm sóc tôi.

Một buổi tối tôi đang ngồi uống nước thì có tiếng gõ cửa,tôi ra mở cửa. Bên ngoài là một cô gái. Cô ta lễ phép chào tôi

-Cháu chào chú, Chú có phải là chú Duy không ạ?

-Đúng rồi, có việc gì đấy cháu? Cháu vào nhà đi

Cô gái nhìn tôi rất lâu, vừa nhìn vừa tủm tỉm cười, phải một hai phút sau nó mới nói

-Cháu, À quên. Em là bạn của Hà. Sáng mai trường em tổ chức biểu diễn báo cáo tốt nghiệp. Hà gửi biếu anh một tấm vé mời anh đi dự buổi biểu diễn của nó-Nói đến đây, đột nhiên con bé không cười nữa, nó nhìn thẳng vào mắt tôi và nói với giọng rất trang nghiêm-Em rất mong anh đến dự. Anh đừng làm cho Hà thất vọng

Tối hôm ấy tôi suy nghĩ rất lung Liễu mình có nên đi không? Nếu đi thì mình phải sử dụng sao đây? Từ hôm con bé bỏ đi, tôi đã vào trường tìm con bé mấy lần nhưng lần nào con bé cũng tìm cách lánh mặt. Thực tình,tuy tôi đến tìm con bé nhưng tôi nửa muốn gặp, nửa muốn không. Tôi sợ. Ôi, cái ranh giới chú cháu của chúng tôi sao mà mong manh thế

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, tắm rửa, cạo râu, lấy bộ com lê mà đã hơn một năm nay tôi không động đến mặc vào. Lúc đứng trước gương chải đầu, bất chợt tôi nhìn thấy mấy sợi tóc bạc trên mái tóc.Tôi đứng thừ người trước gương rồi lẳng lặng cởi áo khoác lên thành ghế. Đi! Không đi! Đi! Không đi. Hai ý nghĩ ấy cứ vật lộn trong đầu. Không quyết định được, tôi vớ lấy xe phóng đi . Vô định, hoang mang. Tôi cứ thế phóng xe đi. Đi đâu? Tôi không biết. Tôi cứ đi lòng vòng và đột nhiên, tôi nhận thấy mình đang ở trước cổng trường con bé. Liếc nhìn đồng hồ, muộn quá rồi. Tôi hốt hoảng tạt vào vệ đường mua một bó hoa hồng và một tờ bưu ảnh. Tôi nắn nót ghi dòng chữ : Chúc mừng .Viết đến đây ngòi bút tôi dừng lại ngẫm nghĩ mãi mà không biết nên viết chữ em hay chữ cháu đằng sau chữ chúc mừng. Cuối cùng tôi quyết định bỏ lửng. Tôi viết: Chúc mừng nhân ngày tốt nghiệp rồi kí tên

Hội trường đông nghẹt người, tôi cố gắng tìm đến chỗ ngồi của mình. May quá vừa vặn đến tiết mục của con bé. Đứng trên sân khấu,con

bé nhìn thấy tôi len lên. Nó cứ đứng im trên sân khấu, đợi cho tôi ngồi vào chỗ của mình rồi mới cúi đầu chào khán giả và cất tiếng hát. Bài hát con bé chọn là bài “Đợi”

Em đứng bên cầu đợi anh .Tiếng hát cất lên da diết .Tôi cảm nhận được con bé hát bằng chính nỗi lòng mình. Trong lúc hát, con bé không nhìn vào khán giả mà cứ nhìn xoáy vào tôi với ánh mắt vừa mạnh bạo, vừa quyết liệt. Người tôi nhẹ bẫng bay lên theo tiếng hát. Đến khi tiếng vỗ tay vang lên tôi mới sực tỉnh. Mọi người đứng cả dậy. tiếng vỗ tay rầm trời. Một đám năm sáu người chạy lên tặng hoa . tôi cầm bó hoa của mình muốn chạy lên nhưng không hiểu sao đôi chân của mình lại nặng chịch không nhấc lên được. Tôi đưa bó hoa cho cô gái ngồi bên cạnh

-Cô bé-Tôi bảo cô gái- cháu cầm bó hoa này lên tặng người hát hộ chú

Cô gái nhìn tôi một thoáng. Chắc là nó ngạc nhiên lắm nhưng không nói gì cầm bó hoa đi lên sân khấu. Tôi bỏ ra về

Chiều, tôi ra thăm mộ vợ. Trên mộ, tôi thấy bó hoa tôi tặng con bé ban sáng đặt trên mộ. Trên bó hoa, ngoài tờ bưu thiếp chúc mừng của tôi còn cài một mảnh giấy nữa. Tôi mở tờ giấy ra đọc. Con bé viết

“Chị ơi, hôm nay em vừa làm lễ tốt nghiệp. Chúng em đến đây để hát cho chị nghe như chị đã dặn. Bài hát em hát hôm nay là bài đợi chị ạ. Chị ơi em sẽ đợi . Chị tha thứ cho em chị nhé

Em của chị

Hà

Trời ơi! bó hoa chính là tôi

Hà nội 1-9-2008

Thiên thần

Tôi nhận được một hợp đồng chế tạo một máy chẻ mây cho một công ty mây tre đan ở Hòa bình. Người giới thiệu hợp đồng cho tôi bảo

-Công ty đang rất cần cái máy này, ông cố gắng giúp họ, Mới lại tôi mách nhỏ với ông điều này, Chủ công ty là một phụ nữ còn rất trẻ và đẹp. Biết đâu đấy

Nói đến đây, anh ta nháy mắt một cách đầy tình quái. Phần cuối của câu nói làm tôi háo hức. Chuyện! Đàn ông mà. Tôi quyết định đi Hòa Bình

-Thôi được, mai tôi sẽ đi Hòa Bình. Ông đưa địa chỉ đây

-Ông đi qua thị xã Hòa bình đến Cột cây số thứ mười hai hỏi công ty Duy Lan thì ai cũng biết. Cô chủ công ty tên là Lan số điện thoại là.....

Sáng hôm sau, tôi phóng xe máy đi Hòa Bình. Hay thật, vừa đi tôi

vừa ngẫm nghĩ. Tên tôi là Duy, tên chủ công ty là Lan, Công ty lại tên là Duy Lan. Điềm chắc? Tôi vợ vẫn mỉm cười

Không khó khăn gì, tôi tìm được ngay công ty. Đúng như anh bạn tôi nói, ở đây ai cũng biết công ty này. Một công ty khá nổi tiếng. Tôi cứ hình dung đó phải là một công ty lớn lắm nhưng đến cổng công ty, tôi thất vọng tràn trề

Không hề có lấy một tấm biển hiệu, một cái sân rộng mênh mông lát gạch đỏ phơi đầy những sản phẩm mây tre mỹ nghệ. Một căn nhà ba tầng chắc vừa làm văn phòng vừa là nhà ở. Máy dây nhà cấp bốn bao bọc xung quanh khuôn viên. Trong sân, mấy cô gái đang khuôn những chồng sản phẩm ra phơi nắng. Thế này mà cũng là một công ty, thậm chí còn là một công ty nổi tiếng? Tôi ngán ngẩm tự hỏi. Hay mình nhầm? Tiến đến một cô gái đang phơi sản phẩm tôi rụt rè hỏi

-Cô cho tôi hỏi, đây có phải là công ty Duy Lan không?

-Đúng rồi đấy anh ạ-Cô công nhân ngẩng lên nhìn tôi tươi tỉnh trả lời-Anh hỏi ai ạ?

-Tôi hỏi chị Lan, chủ công ty. Tôi là người đến nhận hợp đồng làm máy chẻ mây cho công ty

-À ra vậy- cô gái đứng dậy- Mời anh vào đây, Chúng em mong anh mãi-Cô gái dẫn tôi về phía căn nhà ba tầng, pha nước mời tôi rồi nói tiếp-Chị Lan đi đón con. Anh ngồi đây đợi chị ấy. Chỉ một lát là chị ấy về ngay thôi

“Chị ấy đi đón con” Câu ấy như một thùng nước lạnh dội vào đầu tôi. Bố khỉ! Hôm nay mình ra ngõ gặp gái chắc. Tôi nhủ thầm. Tôi ngồi xuống cầm chén nước cô gái mời nâng lên chưa kịp uống thì một chiếc ô tô con đỗ xịch trước cửa nhà. Một cô gái khoảng trên ba mươi một chút bước xuống. Đẹp! Tôi thầm thốt lên. Không phải một

vẻ đẹp mơn mớn đào tơ của những cô gái mười tám đôi mươi, ngây thơ nhí nhảnh mà là một vẻ đẹp đã đủ độ chín, đoan trang, dịu dịu. Không phải một vẻ đẹp khiến người ta khi nhìn thấy phải rạo rực mà một vẻ đẹp khiến người ta phải lắng lại với một cảm giác thanh bình. Cô ta dắt theo một bé gái chừng chín mười tuổi gì đấy tiến về ngôi nhà

-Chị Lan, chị có khách

-Thế hả em. Ai đấy?

Cô chủ vừa hỏi, vừa bước vào trong nhà. Tôi đứng dậy

-Anh Duy!-Nhìn thấy tôi, cô ta đứng sững lại, thốt kêu lên. Cái túi sách trên tay rơi xuống đất-Có phải anh Duy không?- Tôi cố lục tìm trong trí nhớ xem đã gặp cô ta ở đâu nhưng chịu không nhớ nổi-Anh không nhận ra em phải không? Em là con bé mười năm về trước đã gửi con cho anh ở bờ hồ Thuyền Quang đây mà

-Cái gì! Là em sao?

Tôi kinh ngạc kêu lên. Cô gái nước mắt dàn dụa

-Vâng, là em đây

*

*

*

Thời gian trôi nhanh thật, thoáng một cái mà mười năm đã trôi qua. Mười năm trước nhà tôi còn ở phố Nguyễn Du. Tôi nhớ ,đấy là một buổi tối cuối thu. Trời bắt đầu lạnh. Khoảng hơn chín giờ , tôi ra ngoài bờ hồ dạo chơi. Tôi ngồi ngửa người trên ghế đá, khoan khoái hít một hơi dài bầu không khí ẩm ướt đẫm hương hoa sữa thơm nồng. Bỗng cảm thấy thèm thuốc, tôi đứng dậy đi ra hàng thuốc lá bên đường mua bao thuốc. Một cô gái bế một đứa trẻ còn ẵm ngửa đang nói gì đó với cô gái bán thuốc lá tôi nghe không rõ. Tôi chỉ nghe

thấy cô gái bán thuốc trả lời

-Tao chịu thôi. Bế cho mày lại như đêm qua thì chết tao à
Thấy tôi đi lại , hai cô gái im bật. Tôi mua một bao thuốc, trả tiền rồi
quay lưng định đi thì cô gái bế con rụt rè cất tiếng hỏi

-Anh gì ơ

-Cô gọi tôi? –Tôi quay lại nhìn cô gái

-Vâng ! Cô gái ngần ngừ một lúc rồi mới hỏi-Có phải nhà anh ở
bên kia đường không?

-Đúng rồi đấy- tôi tươi tỉnh trả lời- Cô cần hỏi gì?

Có lẽ thái độ tươi tỉnh, cởi mở của tôi làm cô gái mạnh dạn hẳn lên

-Anh làm ơn trông cháu dùm em một lúc được không?-Cô gái
nhìn tôi với ánh mắt cầu khẩn- Em có việc phải đi đằng này một lúc.
Chỉ một lúc thôi

Tôi đồng ý, Cô gái mừng quýnh trao vội đứa bé cho tôi rồi vội vã đi
ngay. Hình như cô ta sợ tôi đổi ý. Tôi bế đứa bé ra ghế đá ngồi ngồi
chờ. Một tiếng rồi hai tiếng trôi qua. Cô gái vẫn không quay trở lại.

Tôi bắt đầu sốt ruột. Tôi bế đứa bé lại chỗ cô bán thuốc lá hỏi

-Này cô, Mẹ con bé đi đâu mà đến bây giờ vẫn chưa về nhỉ?

-Anh không biết mẹ con bé đi đâu à?- Cô gái bán thuốc lá nhìn tôi
với một ánh mắt đầy ngạc nhiên như thể tôi là người trên sao Hỏa
đến không bằng-Mẹ nó đi khách chứ còn đi đâu nữa

-Đi khách?-Tôi kêu lên kinh ngạc- Con còn bé thế này....

Tôi nói đến đấy rồi không biết nói gì nữa. Mười một giờ đêm,
đường phố đã thưa người. Thình thoảng tôi lại thấy một vài cô gái đi
lại lờn vờn bên hồ. Hóa ra tất cả bọn họ đều là gái bán hoa. Bây giờ
tôi mới biết. Trên đời này chỉ còn lại một thằng khờ duy nhất . Đó
chính là tôi

-Con bé cũng khỏe-Cô gái bán thuốc lá thở dài-Nó vốn là sinh viên cơ đấy anh ạ. Lên Hà nội học rồi vợ ngay phải một thằng sở Khanh. Có chữa, thằng ấy chạy mất còn mình bị đuổi học. Về quê thì không dám về. Hai mẹ con vạ vật ở đất Hà nội làm nghề này để kiếm sống. Sống mũi tôi cay sè. Trời càng về đêm càng lạnh. Tôi sợ con bé bị ốm. Tôi quyết định đưa con bé về nhà mình. Tôi bảo cô gái bán thuốc

-Tôi phải đưa con bé vào trong nhà. Ngoài này lạnh thế này con bé ốm mất. Nếu mẹ nó về chị bảo mẹ nó vào nhà tôi đón con nhé. Tôi để đèn chờ

Gần một giờ sáng cô gái mới vào nhà tôi. Thấy tôi, cô ta cúi mặt lí nhí nói lời xin lỗi. Tôi nhìn cô ta lắc đầu cố nén một tiếng thở dài.

-Bây giờ hai mẹ con cô về đâu?

-Dạ Mẹ con em về Hoàng Mai

Trời ơi, Hoàng Mai cách nhà tôi hơn ba cây số. Một giờ sáng rồi làm gì còn xe ôm. Chẳng lẽ tối nào cô gái cũng phải bế con đi bộ hơn ba cây số về nhà? Trong tôi dâng lên một cảm giác thương xót khôn tả. Tôi dắt xe ra cửa bảo cô gái

-Thôi để tôi đưa cô về

-Thôi anh ạ, mẹ con em đi bộ về cũng được

-Đi bộ thì đến sáng à. Lên xe đi

Tôi đưa hai mẹ con về ngôi nhà trọ. Một căn nhà cấp bốn người ta dựng để cho những người ngoại tỉnh thuê. Cô gái mở cửa, bật đèn mời tôi vào nhà.

Một căn nhà bé tí, đồ đạc chẳng có gì nhưng được cái gọn gàng ngăn nắp. Cô lấy một cái ghế nhựa mời tôi ngồi và ngượng ngùng

-Nhà em không có nước. Mà cũng chẳng có ấm chén nữa

Cô gái thú thật. Tôi an ủi cô gái

-Không sao đâu. Mà muộn lắm rồi ,tôi cũng phải về đây
Tôi đứng dậy chào cô gái ra về. Vừa bước ra khỏi cửa ,đột nhiên cô gái bảo tôi

-Anh gì ơi, Anh trông hộ em con bé một lúc nữa cho em tắm ừ
một cái được không ạ?

Còn biết nói gì nữa, tôi đành quay trở lại ngồi xuống chiếc giường.
Cô gái lấy quần áo ra ngoài sân vào buồng tắm Tôi ngồi lơ đãng nhìn
xung quanh nhà,tự nhiên tôi nhìn thấy tập thơ “Hoa ngày thường và
chim báo bão”của Chế lan Viên. Tôi cầm lấy tập thơ giờ ra đọc. Vô
tình tôi lật đúng bài thơ “Bé thắm tập đàn”và tôi thấy hai câu

Cha phải ngừng tay rửa bát

Mẹ dừng sách giữa chừng trang

Được cô gái gạch dưới bằng những nét bút rất đậm Trên dòng gạch
đó tôi thấy một vài vết hoen tròn nhỏ. Tôi đoán là nước mắt. Em khóc
ư?Có phải câu thơ đã gợi lại cho em một giấc mơ về một gia đình
yên ấm hay vì câu thơ đã làm em nhận ra cái tương lai mù mịt của
con gái mình. Em khóc vì em hay em khóc vì con mình? Tôi không
biết. Nhưng dù bất cứ vì cái gì đi nữa thì em cũng là người còn biết
khóc. Tâm hồn em chưa chai cứng . Con tim em chưa vô cảm .
Nước mắt, thứ giúp ta phân biệt được con người với thú người trong
em vẫn còn.Tôi cầm tập thơ trên tay vợ vẫn nghĩ

-Anh cũng thích thơ à?

Tiếng cô gái hỏi làm đứtđoạn dòng suy nghĩ, tôi ngẩng lên. Cô gái
vừa trong nhà tắm ra, son phấn đã hết.trước mắt tôi hiện lên một
khuôn mặt thiên thần, trong sáng và dung dị. Trời ơi, ai dám nghĩ
rằng khuôn mặt thiên thần kia lại là của một cô gái điếm. Tôi gật đầu

-Ừ, tôi thích thơ nhưng tôi thích thơ Tố hữu hơn, nhất là hai tập

từ ấy và Việt Bắc

-Thế anh thích bài thơ nào nhất trong hai tập thơ đó?

Tôi nhìn thẳng vào mặt cô gái

-Tôi thích nhất bài “Tiếng hát sông Hương”

Cô gái cúi mặt nhìn xuống đất. Một khoảng yên lặng kéo dài. Tôi không thể chịu đựng được sự im lặng kinh khủng đó định từ biệt ra về thì cô gái ngẩng lên nhìn tôi. Mắt cô đanh lại

-Tôi biết điều anh muốn nói. Tôi biết, anh khinh bỉ tôi. Anh tưởng tôi muốn sống như thế này sao?-Cô gái cười gằn, một nụ cười mai mỉa-Các người lớn tiếng rao giảng về đạo đức cho chúng tôi nhưng các người lại quên mất một điều là chúng tôi cần phải sống. Tôi làm gì đây ở đất Hà Nội này?Anh có thể cho tôi vay mười triệu để làm vốn không?Nếu có thể , tôi sẽ lập tức bỏ nghề này. Không chứ gì? Anh không có tiền mà nếu có tiền anh cũng không dám cho tôi vay. Đúng không? Vậy thì các anh đừng rao giảng nữa.- Cô gái dừng lại, nuốt nước bọt đánh ực một cái-Tối nay tôi không có khách nên tôi không có tiền để trả cho anh. Nhưng tôi không muốn thiếu nợ anh. Tôi chỉ có thể trả nợ anh bằng thân thể của tôi thôi. Anh hãy nhận lấy đi

Nói đến đây, cô gái lấy tay giật phăng chiếc áo mình đang mặc

.Những chiếc cúc áo đứt tung. Tôi bỏ chạy

Tối hôm sau, tôi pha một ấm trà ngồi uống. Không uống được .

Những lời cô gái nói tối qua cứ như một mũi khoan xoáy vào đầu tôi

Em ơi nghèo không bánh

Anh chỉ có chút tình

Hai câu thơ của Tố Hữu bất chợt vang lên trong đầu. Tôi bật cười.

Thật là mỉa mai. Không biết cái “Chút tình” ấy của ông em có thể gặm

cho qua cơn đói được không. “Chút tình” ấy có thể thay cho bình sữa của con em không. Chao ời! Sao tôi có thể có lúc thấy khinh bỉ em, thấy thương hại cho em? Kẻ đáng bị khinh bỉ, đáng bị thương hại là tôi mới đúng. Một thằng đàn ông sức dài vai rộng, được học hành tử tế như tôi đã giúp được ai trong đời đâu. Có chăng chỉ là một chút thương đời vu vơ chẳng có một chút ích lợi gì. Còn em, em đã hi sinh cuộc đời mình cho đứa con của mình. Nếu em vứt bỏ đứa con của mình ngay sau khi đẻ như bao nhiêu cô gái đã từng làm thì chắc chắn rằng em đâu phải làm cái công việc nhơ bẩn này. Xinh đẹp như em lại có học. Nếu vứt bỏ đứa con có khi em đã là vợ của một ông chủ giàu có từ lâu rồi. Đâu đã đến lượt tôi phải thương hại cho em. Ôi! Em thánh thiện biết bao. Tôi ngửa mặt nhìn lên trời. Thiên thần! Người ở đâu? Phải chăng em chính là thiên thần bằng xương bằng thịt trên thế gian này? Nếu tôi có mười triệu. Nếu! Nếu! Không chịu nổi, tôi đứng dậy ra ngoài bờ hồ

Tôi đi thẳng đến chỗ cô gái bán thuốc lá tối qua hỏi cô ta

-Cô gái tối qua hôm nay không ra đây hả cô?

-Có đấy anh ạ- Cô gái chỉ tay về phía cổng công viên Thống nhất-
Lúc này em thấy nó bế con đi lại đằng ấy

Tôi cảm ơn cô gái và đi về phía cô gái chỉ. Tôi thấy em đang ngồi ở ghế đá nhìn ra ngoài hồ. Chắc em không gửi con được cho ai. Tôi tiến lại. Ngồi xuống bên cạnh em

-Em cho tôi xin lỗi. Tôi sai rồi. Tôi đã không nghĩ đến hoàn cảnh của em. Đúng là em không có sự lựa chọn nào khác- Tôi thở dài, không dám nhìn vào em. Tôi nhìn xa ra phía bờ hồ cười cay đắng- Mà tôi cũng chẳng giúp gì được em cả. Tiền thì tôi không có. Tôi chỉ có mỗi một thứ, tình thương, thì em lại không cần. Thế này đi, Tôi em

cứ mang con vào nhà tôi , tôi sẽ trông giúp . Ta thỏa thuận thế nhé.
Em đưa con bé đây cho tôi.

Thế là từ đấy tối nào tôi cũng trông con bé cho mẹ nó đi khách. Được
đâu chừng hơn hai tháng thì không thấy em xuất hiện ở bờ hồ nữa.
Sau đó ít lâu tôi cũng chuyển nhà đi nơi khác. Bây giờ tôi gặp em ở
đây

*

*

*

Cô chủ lau nước mắt, quay ra bảo với cô công nhân đã tiếp tôi

-Em ra gọi tất cả mọi người vào đây cho chị

Một lúc sau, mọi người đã tập trung đông đủ. Tất cả họ đều là những
cô gái còn rất trẻ. Cô chủ chỉ vào tôi giới thiệu với mọi người

-Chị giới thiệu với các em. Đây chính là anh Duy, người mà chị
vẫn kể cho các em

Tất cả ồ lên một tiếng. Họ nhìn tôi với con mắt ngưỡng mộ làm tôi
thật sự bị lúng túng. Tôi không biết em đã nói gì về tôi với họ . Nhưng
cứ nhìn những ánh mắt của họ thì tôi biết, với họ, tôi cứ như ông bụt
trong truyện cổ tích ngày xưa. Mà nào tôi đã làm được gì cho em
đâu. Trong đám đông đột nhiên có một tiếng nói cất lên

-Chị ơi !Liệu trên đời này có còn một anh Duy thứ hai nữa cho
chúng em gặp được không hả chị?

Tôi nhìn về phía người hỏi. Một cô gái còn rất trẻ cũng trạc tuổi em
ngày xưa. Cô bé nhìn tôi với một cặp mắt u buồn. Cô chủ tươi cười
trả lời

-Chị không biết. Nhưng ít nhất thì em cũng gặp được chị rồi còn
gì

Tôi chợt hiểu, tất cả những cô gái này đều có số phận giống em ngày

xưa. Hèn gì công ty của em tuy nhỏ nhưng đã nổi tiếng đến thế. Tôi vội vàng cải chính những điều em đã nói

-Các cô đừng tin những gì cô chủ của các cô đã nói. Tôi chẳng giúp gì được cho cô chủ của các cô đâu. Được như ngày nay hoàn toàn là do nỗ lực của chính cô chủ của các cô . Không.....

-Không phải thế đâu các em ạ-Em cắt ngang lời tôi –Các em có biết tại sao chị có thể từ bỏ được con đường cũ để trở thành như ngày nay không?- Em dừng lại, đưa mắt nhìn tất cả mọi người. Tất cả đều im lặng chờ đợi câu trả lời-Đó là vì một câu hỏi- Em nói tiếp- Một lần anh Duy đây đã hỏi chị “ Em có nghĩ đến con gái em không? Chẳng lẽ em muốn con gái em treo trước cửa nhà mình tắm biển “ Nghề điểm gia truyền” hay sao? Chính câu hỏi đó đã làm chị bừng tỉnh. Các em ạ- giọng em trầm hẳn xuống xúc động-Tiền cũng quan trọng nhưng tiền cũng chẳng giúp được gì nếu lòng tự trọng và trách nhiệm làm người không được đánh thức dậy trong mỗi con người

Tối hôm ấy , tôi nghỉ lại ở nhà em. Nửa đêm, tôi không ngủ được, Những hình ảnh của em mười năm về trước lại hiện về trong tâm trí . Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Tôi đi ra mở cửa. Em bước vào, trên người choàng mỗi một chiếc khăn tắm lớn.Em vừa bước ra từ phòng tắm. Em nhìn thẳng vào tôi

-Anh !Bây giờ em có thừa đủ tiền để đền ơn anh nhưng như thế đối với em là không đủ. Anh không những đã cứu vớt cuộc đời em mà còn cứu vớt cả cuộc đời con gái em. Em nghĩ rằng chỉ có cách này mới xứng với lòng biết ơn của em đối với anh
Em buông tay. Chiếc khăn tắm rơi xuống đất. Một thân thể thiên thần

Hà nội 19-10-2008

Tình ảo

Tôi mở máy vào diễn đàn. Cái đầu tiên tôi gặp là bức thư em gửi
“Sao mấy hôm nay anh không lên mạng? Anh ốm à? Em rất nhớ anh!”

Em

Tôi liếc nhanh xuống phía dưới của trang đầu tiên trên diễn đàn. Tên em đang ở đó. Em đang trên mạng.

Em tên gì? Tôi không biết. Tôi chỉ biết tên em là một cái nick “Mùa Thu”

Em bao nhiêu tuổi? Tôi cũng không biết

Em ở đâu? Tôi cũng không biết nốt. Trong trang của em chỉ đề: Đến từ chốn cô đơn

Tất cả tôi đều không biết. Nhưng tôi biết chắc chắn một điều : Em là người đứng đắn và nghiêm chỉnh

Tôi biết em trong một diễn đàn thơ. Thơ trong diễn đàn thường rất

chán., bài nào cũng suốt mướt toàn những đơn côi, lệ tuôn, tim nát. Phải cố gắng lắm tôi mới đọc được vài ba người. Người nào tôi đọc cùng lắm được hai ba bài mà người đã nhảo ra. Tôi chép miệng

-Thơ mới chả thần

Nói rồi tôi lia nhanh chuột đến nút Start định tắt máy. Chẳng biết trời sui đất khiến thế nào mà trang của em lại đột ngột hiện ra. Chắc trong quá trình di chuột ngón tay tôi đã bấm khi con trỏ chạy qua trang thơ của em. Tôi dừng tay, đọc nhanh bài thơ đầu tiên. Bài thơ thật khác lạ. Tôi có cảm giác như một người đang đi giữa sa mạc bỏng cháy đột nhiên gặp một dòng suối nhỏ, rất nhỏ thôi, đang róc rách tuôn chảy. Một giọng thơ trong sáng, không một chút ủy mị, tràn đầy những tiếng cười khúc khích. Tôi đọc liền một mạch hết toàn bộ trang thơ. Trang thơ của em cũng không nhiều lắm chỉ hơn một chục bài.

Thật lạ, với cái tên “Mùa thu” đến từ chốn cô đơn, lẽ ra thơ của em phải suốt mướt mới đúng. Đằng này tôi lại có cảm giác em như một cô bé hai mươi, nhí nhảnh, nhìn đời với một cặp mắt trong veo nghịch ngợm. Đột nhiên cảm hứng dâng trào, tôi viết một bài thơ để giao lưu với em. Tôi lấy tên bài thơ là “Nói với mùa thu”. Trong bài thơ, tôi kín đáo khen thơ em. Cuối bài thơ, tôi kết bằng hai câu

Tôi chỉ muốn thời gian dừng lại

Để Thu là mãi mãi của tôi thôi

Tôi đâu biết hai câu kết của bài thơ lại là hai câu mở đầu của một bài

thơ mới . Một bản tình ca.

Hai hôm sau, tôi nhận được bài thơ em trả lời. Em cảm ơn tôi đã yêu mến thơ của mình . Qua bài thơ của em tôi cũng được biết em cũng là một kĩ sư như tôi. Chẳng khó khăn gì, tôi đã rút ra được một kết luận đầu tiên. Em phải trên hai trăm tuổi. Chúng tôi cứ thế , thỉnh thoảng lại giao lưu với nhau bằng những bài thơ. Cảm ơn thế giới ảo. Ở một thế giới không ai biết ai, người ta có thể nói tất cả những gì con tim muốn nói. Những khao khát cháy bỏng, những mơ ước và thậm chí cả những điều trong đời thực không một ai dám nói ra.

Ngày xưa, khi T T KH viết

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời

Ái ân lạnh lẽo của chồng tôi

Mà từng thu chết từng thu chết

Vẫn dấu trong tim một bóng người

Thì bà đã là người đàn bà dững cảm lắm. Nhưng bà cũng vẫn phải dấu tên tuổi của mình đi để lại cho đời bao nhiêu ảo mộng xung quanh ba chữ T T KH của bà. Thời nay, thời của thế giới ảo, những câu thơ như thế không còn hiếm nữa .Nhưng những ảo mộng thì không phải vì thế mà mất đi. Trái lại, nó ngày một nhiều. Và em là một ảo mộng của tôi.

Sẽ không có gì đột biến xảy ra nếu như tôi không bị ốm phải đi viện mất hai tháng. Hai tháng nằm viện, không được lên mạng, tôi thấy cuộc đời mình như thiếu thiếu một cái gì. Khi ra viện, việc đầu tiên khi về nhà là lên mạng. Em không có trên mạng. Trong đầu tôi hai câu

đầu tiên của bài thơ lập tức bật ra

*Hôm nay lên mạng đọc thơ
Em không lên mạng câu thơ chợt buồn*

Cứ thế, lời thơ tuôn ra dào dạt tràn đầy cảm xúc. Tôi cũng không ngờ mình lại viết được một bài thơ như thế. Tôi post bài thơ lên diễn đàn. Không hề đề tặng em nhưng tôi biết em sẽ biết bài thơ tôi muốn gửi đến ai

Tôi nôn nao chờ đợi. Hôm nay sao trời lâu tới vậy? Tôi biết, ban ngày em đi làm, chỉ tối mới lên mạng. Không biết tối nay em có lên mạng không? Nếu một hai hôm mà em vẫn không lên mạng, bài thơ tôi viết cho em sẽ trôi về những trang cuối, em không đọc đến thì tôi sẽ làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại vô duyên vô cớ mang bài thơ vào trang của em. Trước tôi cứ nghĩ rằng cái tôi thiếu trong hai tháng nằm viện là mạng hóa ra không phải. Sau khi post bài thơ lên mạng xong là tôi tắt máy và chờ. Chờ gì? Tôi chờ trời tối. Tôi chờ lúc em lên mạng. Hóa ra cái tôi cảm thấy thiếu thiếu trong suốt hai tháng nằm viện không phải là mạng mà là em. Nói chính xác là cái tên của em. Chao ơi, làm sao các cụ nhà ta lại có thể nghĩ ra hai từ “Phải lòng” nhỉ? Hai từ mộc mạc, dân dã làm sao. Nhưng cũng chỉ có hai từ ấy mới diễn tả hết tâm trạng của tôi trong lúc chờ đợi tên em hiện ra trên mạng. Em đây rồi! Lòng tôi như thềm reo lên khi tên em hiện lên ở dòng đầu tiên của trang thơ. Tôi vội vàng mở ngay bài thơ tôi vừa đăng xem thử em có chú ý đến mình không. Tôi thở phào nhẹ nhõm, Vừa lên mạng em đã vào ngay bài thơ tôi vừa viết. Thoáng thấy tên em trên đầu trang thơ,

tôi vội vã thoát ra ngay . Lại chờ đợi! Trong lúc chờ đợi, tôi đọc lướt những trang thơ khác nhưng nào có đọc được gì đâu. Mãi gần một tiếng sau, khi biết chắc em đã ra khỏi trang thơ của mình rồi tôi mới dám quay trở lại trang thơ của mình xem em có để lại lời nào không.Em để lại một dòng chữ

“: Bài thơ hay lắm. Lâu lâu không thấy anh viết gì em thấy lo lo ”

Chao ôi! Em lo lắng cho tôi. Người tôi run lên vì vui sướng. tôi quyết định viết cho em theo đường thư riêng

“Cám ơn bạn đã quan tâm đến tôi “

Em trả lời ngay lập tức

“Anh nhầm rồi, em không quan tâm đến anh đâu, em chỉ quan tâm đến những đứa con của anh thôi”

Tôi bật cười cứ nghĩ đến cảnh mặt em đỏ ửng ,luống cuống khi đọc thư của tôi , tôi lại thấy một niềm vui vô tận dâng lên trong lòng. Tôi quyết định tấn công tiếp

“Làm gì mà bạn như dính phải vôi thế? Quan tâm đến người khác là một tội lỗi hay sao?Tôi thì tôi rất quan tâm đến em đấy, cô bé –Tôi đột ngột đổi cách xưng hô-Tôi nghĩ rằng thơ là thơ mà đời là đời. Có thêm một người bạn càng tốt chứ có làm sao đâu

Sao em cẩn thận thế

Cô bé xa lạ ơ

Lo lắng làm gì nhĩ

Thơ chỉ là thơ thôi

Tôi gửi bức thư đi. Lần này không thấy em trả lời. Tôi cứ ngồi trước máy tính đợi thư của em nhưng không thấy hiện lên. Một giờ sáng, khi nhìn thấy tên em biến mất khỏi diễn đàn, tôi mới tắt máy đi ngủ.

Tối hôm sau, tôi lên mạng từ rất sớm. Tôi đợi em lên mạng. Chờ đợi! Tôi đã đọc bao nhiêu câu chuyện về chờ đợi. Đời tôi cũng đã từng chờ đợi. Liệu ai có thể ngờ thế giới ảo cũng có đợi chờ và cũng tràn đầy xúc cảm như ở đời thường. Cũng bồn chồn, cũng thấy thời gian nhỏ từng giọt chậm rì, cũng mong ngóng và con tim cũng giật thót khi một cái tên đầy mơ hồ hiện lên trên màn hình. “Mùa Thu”

Em lên mạng được một lúc thì tôi nhận được thư của em

“Anh có thấy ai chỉ quan tâm đến lũ con mà không để ý đến “Thân phụ” của chúng chưa? Em chẳng sợ dính phải vôi đâu. Nhưng em sợ dính phải keo lắ”

Chao ôi! Không phải là em dính phải keo đâu mà tôi mới là người đang bị dính phải keo đấy em ơi. Sao keo của em dính chắc vậy? Cuộc tình ảo của tôi cứ như vậy kéo dài suốt cả năm trời. Suốt cả năm trời ấy, những thông tin về em cũng chẳng nhiều thêm được chút nào ngoại trừ một việc em cũng ở cùng thành phố với tôi. Tôi rất muốn gặp em. Nhưng làm thế nào đây? Viết thư chẳng? Tôi không dám. Tôi sợ nếu đây chỉ là một tình yêu mà tôi ngộ nhận. Nếu cái mà em vẫn dành cho tôi chỉ là “Thơ chỉ là thơ thôi” thì tôi sẽ mất đi một tình cảm quá đẹp của cuộc đời mà tôi không muốn mất đi tình cảm đó. Tôi quyết định viết một bài thơ để thăm dò. Bài thơ có tên là “Tương tư trên mạng”. Trong đó tôi viết mấy câu thể hiện nguyện vọng muốn gặp em

Nàng là ai?

Nàng có Xinh?

Chao ôi tôi đã gửi tình hư vô

*Ảo thôi mà cũng ngẩn ngơ
Bao giờ cô Tấm trong mơ hiện về?*

Bài thơ được post lên mạng và tôi ngồi chờ đợi hồi âm. Một ngày, hai ngày, rồi một tuần trôi qua. Bài thơ tôi viết cho em đã trôi về tận đầu tận đâu rồi mà hồi âm vẫn không có. Tôi tuyệt vọng. Tôi thất tình. Không phải vô tình mà người ta gọi mạng là thế giới ảo. Từ “Thế giới” chính xác biết bao. Trong thế giới đó có tất cả những gì mà thế giới thực từng có. Cũng có tình yêu, có chờ đợi, có tiếng cười và có những giọt nước mắt và bây giờ còn có cả thất tình. Tôi bỏ một tuần liền không lên mạng. Không lên mạng, không được trông thấy tên em thì lại nhớ. Nhớ đến cồn cào. Không thể chịu nổi, tôi lại mò lên mạng. Mở trang “Thơ sáng tác” Tôi giật mình. Bài thơ “Tương tư trên mạng” của tôi đang nằm ngay trên trang một cửa diễn đàn. Tim tôi gần như loạn nhịp. Tôi vội vã mở ra. Chỉ có bốn câu thơ của em

*Đêm rằm nào cô tấm chẳng hiện ra
Trong chiếc áo màu vàng vỏ thị
Cầu Thê Húc đêm rằm nào chẳng thế
Cô Tấm ngồi hát bông bóng bang bang*

Trời ơi, em đồng ý gặp tôi. Tôi muốn hét lên vì sung sướng. Hôm nay đã mười ba rồi. Ngày kia! Ngày kia! Đêm hôm ấy tôi đi ngủ với một giấc mơ ngọt ngào

*

*

*

Đêm rằm, trời vừa tối tôi đã có mặt ở đầu cầu Thê húc. Tôi biết ra giờ này là quá sớm Nhưng ngồi nhà thì sốt ruột. Tôi tìm ra một nghìn linh một lí do để biện bạch cho mình. Tôi mua một bông hoa hồng cầm trên tay, đứng ngay dưới cột đèn đầu cầu Thê húc bồn chồn chờ đợi. Thời gian chậm chạp trôi đi. Tôi chăm chú nhìn mọi người qua lại xem có một tà áo màu vàng nào không. Không có. Tôi nhìn đồng hồ. Đã gần mười giờ Em không ra. Tôi biết chắc rằng em đang có mặt ở đây. Em đang nấp ở đâu đó rất gần đây thôi và em đang quan sát tôi. Tôi đưa mắt sục sạo vào những gốc cây, những cột đèn cố gắng tìm xem ai trong số những người đứng một mình kia là em nhưng tôi chịu không thể nhận ra. Mười một giờ, bờ hồ đã vắng người. Một chú bé đi lại phía tôi và hỏi

-Chú có phải là chú Duy không?

- Ừ, Chú là Duy. Có việc gì đấy cháu?

-Một cô nhờ cháu đưa bông hoa này cho chú

Nói rồi cậu bé trao cho tôi một bông hồng nhung đỏ thắm. Tôi vội vàng nắm lấy tay cậu bé hỏi dồn dập

-Cô ấy đứng ở đâu? Cháu chỉ ngay cho chú đi. Mau lên

Cậu bé chỉ tay sang bên kia đường chỗ góc phố Trần nguyên Hãn .Tôi bỏ mặc cậu bé lao vội sang đường. Góc phố vắng tanh. Tôi nhìn dọc theo đường Trần nguyên Hãn, thoáng thấy bóng một chiếc áo màu hoàng yến vừa ngoặt xe góc phố Trần nhật Duật

Thần thờ,tôi trở về nhà. Không ngủ được. Cứ nhắm mắt là đầu tôi lại hiện lên tà áo màu hoàng yến đang phấp phới bay trong gió. Nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng. Tôi mở máy tính và viết một bài thơ đưa vào diễn đàn

Trách

Gửi một người

*Hoa không được tặng, người không gặp
Sao tàn nhanh vậy ? Hoa hồng ơi
Hà nội năm nay thu ngắn quá
Vừa mới Thu sang đã Đông rồi*

*Giết chết cả mùa thu Hà Nội
Trách em đâu chỉ một mình tôi
Những đôi lứa đang vào mùa cưới
Rất giận em vì em giết Thu rồi*

*Em giết chết một bầu trời cổ tích
Bằng một lời hò hẹn vu vơ
Lời hò hẹn như một ly rượu độc
Tôi uống vào cổ tích chết trong thơ*

*Ang dec xen đã chết
Cô Tấm lui về những ngày xa xưa
Nàng Bạch tuyết cùng tôi uống chung ly rượu độc
Bẫy chú lùn bật khóc
Còn lại đây trần trụi những mảnh đời
Biết lấy gì để viết nữa thơ ơi*

Gửi bài thơ đi rồi, tôi ngồi thờ trước máy tính ngắm hai bông hoa hồng một trắng , một đỏ của tôi và của em đang cắm trong lọ hoa trên bàn máy. Trời tang tắng sáng . Lại một đêm trắng nữa qua đi

Đến tối, tôi nhận được thư của em

“Em xin lỗi. Hãy tha thứ cho em. Em không thể. Anh hãy quên em đi”

Em

Những câu ngắn, giắt cục như những nhát búa, từng nhát một ,đập vào tim tôi. Quên em đi ư?Tôi làm sao quên được em đây. Ngày nào tôi cũng gặp em. Ngày nào em cũng nói chuyện với tôi bằng những bài thơ của mình. Ngày nào tôi cũng trải lòng mình ra để mong em thấu hiểu. Em ơi! Có điều gì khiến em “Không thể”? Tôi muốn phát điên. Tại sao? Tại sao?Tại sao? Những câu hỏi cứ cuộn xoáy trong đầu. Hay là....?Tôi không dám nghĩ tiếp nữa. Ôi! Nếu đó là sự thật. Không ! tôi phải gặp em cho bằng được. Tôi muốn viết cho em một bài thơ nhưng không viết được. Người ta bảo khi nào trong lòng trào dâng cảm xúc thì là lúc thi ca cất lời. Nhưng với tôi thì không đúng.Với tôi, với tình yêu đông bão của tôi thì không một cái vỏ thơ ca nào có thể chứa đựng nổi. Mọi ngôn từ đều trở thành nghèo nàn. Mọi hình ảnh so sánh đều trở thành nhạt nhẽo. Cuối cùng, tôi đành phải viết thư cho em

“Em hãy cho anh gặp mặt dù chỉ là một lần trong đời”

Tối hôm sau, tôi nhận được thư của em

“Tối mai em sẽ đợi anh ở chỗ cũ”

Tối hôm sau, tôi vẫn ra chỗ hẹn cũ rất sớm.Lần này, tôi không đứng

ở đầu cầu Thê húc nữa. Tôi đứng khuất sau một gốc cây to cách đây một đoạn ngắn chăm chú nhìn về khoảng trống chỗ đầu cầu. Kim đồng hồ chậm rãi nhích từng bước chậm chạp. Tám giờ tối, em chưa ra. Liệu em có ra không? Tám giờ mười, rồi tám giờ mười lăm, Tôi nhìn muồn nứt toác mặt chiếc đồng hồ. Tám giờ hai mươi , một chiếc tắc xi đỗ xích bên vỉa hè. Cửa mở, một tà áo màu hoàng yến bước xuống . Em đây rồi ! tim tôi như ngừng đập. Em nói gì đó với người lái xe chỉ thấy đầu anh ta gật lia lịa. Rồi em đi về phía đầu cầu, vừa đi vừa nhìn xung quanh. Khi em còn cách đầu cầu một đoạn ngắn, tôi rời cổ nấp tiến lại phía em. Nhìn thấy tôi, em đứng khựng lại. Bốn mắt chúng tôi gặp nhau. Ánh mắt em đầy vẻ hoang mang sợ hãi. Em sợ gì vậy? Mùa Thu của tôi. Tôi tiến từng bước về phía em, mạnh bạo và quyết liệt. Chỉ còn ba bước chân nữa là tôi đến được bên em, đột ngột em quay ngoắt người lại và bỏ chạy. Tôi choáng váng phải vịn vào một gốc cây cho khỏi ngã nhìn theo chiếc taxi chở em đang chạy xa dần

Anh hiểu rồi em ơi. Em vừa thoát khỏi một vực thẳm của đời. Anh không trách em. Tình yêu đâu phải là chiếm đoạt. Tình yêu là dâng hiến . Thời gian không dừng lại, và mùa thu không phải là mãi mãi của riêng anh nhưng em sẽ còn ở trong lòng anh mãi mãi.

Từ hôm ấy , không bao giờ tôi gặp em trên mạng nữa

Hà Nội 8-10-2008

Nguồn: Tác giả / Vnthuquan- Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 29 tháng 11 năm 2008